NELLY
Secretul castelului Strinberg

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA JITARU.

ALCRIS

Capitolul 1

În mijlocul mulţimii, ţiganca se opri brusc în faţa fetei care traversa trotuarul.

Bătrâna aţinti asupra ei o privire pătrunzătoare.

— Ooo! făcu ea. Îţi văd soarta… Este minunată dar şi îngrozitoare în acelaşi timp. Şi eu nu mă înşel niciodată!

Cum vru să apuce mâna Carolei, aceasta se retrase uşor.

Prezicerea aceasta i se părea stupidă şi inoportună. De altfel, detesta ghicitoarele.

— Lasă-mă să trec, zise ea încercând să-şi continue drumul, pentru că era în întârziere la birou.

Dar ţiganca insistă:

— Crede-mă… Văd că o să ai mulţi bani. Dar văd şi un complot teribil. Văd.

Carole o împinse pe necunoscută şi, fără să mai aştepte, se repezi în holul clădirii de pe bulevardul Haussmann care, la această oră matinală, era plin de angajaţii companiei *Internaţionale Assurance,* unde ea era secretară. Totuşi, când se înghesui în lift, încă se mai gândea la cuvintele ţigăncii, mai impresionată decât ar fi vrut să lase să se vadă.

În sinea ei gândi: „Şi dacă este adevărat?”

Cum tocmai se ciocni de prietena ei Françoise, directoarea unei agenţii de publicitate, care venea uneori să trateze cu *Internaţionale Assurance,* Carole îi aruncă în treacăt:

— Dacă ai şti…

Şi, în câteva cuvinte, îi povesti prezicerile bătrânei.

Françoise îi răspunse:

— Eu sunt sceptică în chestii din astea. Totuşi, dacă vrei să ai confirmarea acestor cuvinte misterioase, am să-ţi dau adresa unei prezicătoare serioase care poate te va lumina; cunosc mai multe persoane care pretind că ea are un dar al clarviziunii destul de extraordinar.

— Cum se numeşte?

— Doamna de Saint-Albert, mai cunoscută sub numele de „Marie-Ange”.

— Mâine este sâmbătă şi nu lucrez. Am să mă duc s-o caut. Cine ştie? Poate că-mi va spune că tot ce mi-a prezis ţiganca asta este doar o glumă bună, zise râzând Carole înainte să intre în biroul său.

*

În ziua aceea, Parisul, inundat de primele raze ale unui soare primăvăratic, se bucura de toată splendoarea şi-şi etala frumuseţea – malurile umbroase ale Senei, grădinile înflorite, monumentele de un farmec prestigios – admirată în fiecare an de miile de turişti străini veniţi să descopere Franţa, şi mai ales capitala ei.

Insula Saint-Louis avea acel parfum aproape imperceptibil al trecutului care răsărea la fiecare colţ de stradă, în pavajul cenuşiu cu pietrele lui inegale ce purtau amintiri, în faţa porţilor mari cu două canaturi care ascundeau uneori vreo celebră clădire din secolul al XVIII-lea.

Aici, pe unul din cheiurile de pe malul Senei, la etajul al treilea al unui imobil vechi cu ferestre înalte, urma să i se dezvăluie Carolei destinul.

Printr-o ferestruică de deasupra uşii intra o lumină difuză. Acest loc strâmt, care odinioară trebuia să fi fost un fermecător vestibul sau un încântător budoar, făcea astăzi oficiul de salon. Aici, doamna de Saint-Albert, ai cărei strămoşi îşi pierduseră la Revoluţie titlurile nobiliare, îşi primea clienţii.

Visa uneori cu melancolie la moştenirea nobililor ei strămoşi, decăzuţi din drepturi şi privilegii, dar care, în ciuda acestor nenorociri, reuşiseră să păstreze intactă

această casă, ultima moştenire a trecutului.

Înzestrată cu o oarecare putere de clarviziune şi chiromanţie, doamna de Saint-Albert avea într-adevăr o reputaţie care nu-i putea fi contestată.

Este adevărat că, dacă uneori e greu de imaginat că descendenta unui nume cândva ilustru poate deveni ghicitoare, aceasta avea de acum un renume care o ajuta să pătrundă în cercurile cele mai înalte ale societăţii.

Nu era ea confidenta lumii bune? Se şoptea chiar că personalităţi înalte veneau cu regularitate să-i ceară sfatul.

Doamna de Saint-Albert nu era deci una dintre acele ţigănci cu faţa încreţită, cu mâini hrăpăreţe, care-şi ziceau ghicitoare. Era o gazdă care îşi primea oaspeţii cu distincţia unei mari doamne.

În încăperea tapisată cu mătase violetă domnea o atmosferă de linişte şi pace. Carole, aşezată comod pe o berjeră, în faţa unei foarte frumoase mese stil Louis XV, era fascinată de mobilierul de preţ care o înconjura.

Prea puţin obişnuită cu un asemenea lux, asculta cu atenţie ce-i spunea doamna de Saint-Albert, Marie-Ange, aşa cum îşi spunea ea ca profesionistă.

Tocmai întinsese în faţa ei şapte cărţi pe masă.

Preţ de o clipă, rămase uluită. Cele două femei erau învăluite de tăcere, o linişte tulburată doar de ticăitul pendulei de alabastru pusă pe o consolă. Cum clienta ei o privea cu îngrijorare, Marie-Ange spuse:

— Domnişoară, vei avea parte de un mare noroc.

— Adevărat?

— Sigur, dumneata nu ai nicio avere, şi totuşi văd aici că vei deveni foarte bogată… Foarte bogată!

— Este posibil aşa ceva?

În tonul Carolei se ghicea o oarecare neîncredere. Marie-Ange se încruntă; nu-i plăcea când cineva se îndoia de cuvintele ei; totuşi, reluă:

— Dumneata trăieşti singură. Dar totul se va schimba, pentru că vei întâlni dragostea. Dar nu o dragoste oarecare. Pe cea mare. Cea adevărată!

Carole amuţi, uimită. Oare doamna de Saint-Albert chiar vedea toate astea în cărţile sale? Viaţa ei se va schimba ca prin minune?

Marie-Ange continuă:

— Văd o moştenire. Vei moşteni o mare avere. Este un domeniu imens, pământuri, clădiri. Toate astea îţi vin din străinătate.

— Din străinătate? Nu înţeleg.

— Este totuşi foarte clar, nu e nicio greşeală. Vei deveni foarte bogată.

— Când? întrebă Carole cu o voce aproape timidă.

— Curând. Foarte curând. În câteva săptămâni.

Carole tresări. Nu era cu putinţă. Era cu siguranţă o greşeală. Pe cine ar fi putut ea moşteni? Cine, din familia ei, i-ar fi putut lăsa o asemenea avere? Mai ales din străinătate! Bineînţeles, mama ei fusese suedeză, dar nu ştia să fi avut vreo rudă în acea ţară. În ciuda tuturor acestor întrebări care rămâneau fără răspuns, se simţi totuşi foarte bucuroasă. Când ai douăzeci de ani, te amăgeşti uşor că se poate întâmpla vreo minune.

— Şi dragostea aceasta mare, când o voi întâlni?

— Acoperă cu o carte optul de cupă, îi ordonă ghicitoarea.

Carole alese la întâmplare o carte dintre cele din pachetul pus în faţa ei, şi o aşează peste cartea indicată.

Doamna de Saint-Albert o întoarse imediat; şi scoase o exclamaţie:

— Ce noroc, domnişoară! Şi el e foarte bogat şi în plus, se pare că este o personalitate în ţara lui.

— În ţara lui?

— Da, este străin, cred că vine din Nord. O să-l întâlneşti în curând.

Carole întrebă, oarecum emoţionată:

— Nu aţi putea să-mi daţi mai multe precizări?

— Nu pot să-ţi spun mai multe, doar că în ziua în care vă veţi întâlni, veţi fi în mijlocul unei mulţimi. Acum acoperă dama de cupă.

Carole se supuse şi puse o carte peste aceasta: era o pică.

Doamna de Saint-Albert se încruntă.

— N-o să fie totul atât de simplu. Văd un complot împotriva dumitale… Ai grijă, viaţa îţi pare ameninţată.

— Oh, Dumnezeule! bolborosi Carole, cu inima bătându-i puternic.

Marie-Ange îşi continuă consultaţia.

— Deocamdată, nu pot să-ţi spun mai multe. Dar să nu te laşi doborâtă, reluă ea, ca şi cum i-ar fi părut rău de cuvintele alarmante pe care le rostise. Nu te gândi decât la dragoste. Aceasta va fi minunată! Şi te va salva!

Când cobora scara veche de piatră a locuinţei strămoşilor doamnei de Saint-Albert, aceste ultime cuvinte încă îi mai răsunau Carolei în urechi.

Deschise poarta grea de lemn ce dădea spre stradă şi ridică privirea spre cerul de un albastru azuriu.

Avea deja senzaţia că este o altă femeie.

*

Dacă prietena ei Françoise ar fi fost aici, ar fi alergat la ea ca să-i relateze fantastica poveste pe care celebra ghicitoare i-o destăinuise. Dar Françoise Doran nu era la Paris; se dusese pentru câteva zile pe Coasta de Azur. Urma să se întoarcă abia diseară. Meseria ei îi permitea adeseori să călătorească.

Deşi licenţiată, Carole nu avea decât un salariu modest de secretară şi trăia cât se poate de simplu.

Detesta această existenţă mediocră şi apăsătoare în singurătate, dar, la fel ca atâţia alţii, trebuia să supravieţuiască.

Carole Chartereine era totuşi o fată frumoasă, cu ochi verzi, moşteniţi de la tatăl său, cu părul blond al mamei sale, cu o gură delicioasă cu buze cărnoase şi senzuale. Nu era prea înaltă, dar avea o talie plăcută. Silueta ei suplă, mersul elegant, erau cele ale unui manechin.

Se făcuse aproape ora şase când ajunse acasă, în

camera ei mare amenajată sub acoperişul unui vechi imobil din Montmartre. Chiar dacă-i plăcea acest cartier animat, regreta insula Saint-Louis şi bogăţiile ei.

Îşi aranjase cu mult gust „casa” ei. Tapetată cu hârtie albastră care imita de minune mătasea, încăperea îi servea în acelaşi timp drept dormitor şi cameră de zi. Era pusă în valoare de perdelele din muselină care ascundeau fereastra. Cuvertura indiană de pe pat îi dădea camerei un aspect exotic. Pe scaune erau răspândite perne în culori vii şi calde.

Tocmai îşi descheia rochia când sună telefonul. Făcu vreo câţiva paşi spre fereastă şi ridică receptorul. Când recunoscu vocea prietenei sale la celălalt capăt al firului, zâmbi bucuroasă. Într-adevăr, era Françoise care se întorsese din călătorie şi voia să afle vesti despre ea.

— Ce mai faci? Ai avut timp frumos la Cannes?

— Excelent, dar tu ce faci? Ai fost la Marie-Ange?

— Da, azi după-amiază. Dacă ai şti tot ce mi-a prezis, n-o să-ţi vină să crezi.

— Ei bine! Povesteşte-mi, zise Françoise, intrigată.

— Este cam mult de spus, aş prefera să-ţi povestesc totul când o să ne vedem.

— Cât mister! În fine, dacă aşa vrei. De fapt, te sunasem ca să-ţi propun ceva.

— Adevărat? Ce?

— Vrei să vii cu mine mâine seară la Clubul Matignon?

— La Clubul Matignon? Este un loc foarte şic. Mi-ar plăcea să merg, dar mă tem că nu am nimic potrivit de îmbrăcat pentru acolo.

— Nu-ţi face griji pentru acest amănunt. Treci pe la mine să mă iei mâine pe la ora şapte seara şi am să-ţi împrumut tot ce ai nevoie.

— În cazul acesta, cred că nu mai trebuie să stau pe gânduri, răspunse veselă Carole. Va fi şi logodnicul tău acolo?

— Da, va veni cu siguranţă ceva mai târziu, cred că

are o şedinţă foarte importantă după-amiază.

— Atunci, ne-am înţeles, trec pe la tine pe la ora şapte.

— Perfect, pe mâine seară atunci, şi abia aştept să-mi dezvălui secretele tale, zise Françoise râzând.

Carole închise repede telefonul şi-şi lăsă rochia să cadă pe covor, cu un zâmbet pe buze. Se duse la baie ca să-şi umple cada în care aruncă şi nişte săruri de baie parfumate cu lavandă.

Îşi scoase toate hainele, dezgolindu-şi trupul suplu şi zvelt. Se privi în oglindă care-i reflectă imaginea unei femei tinere şi frumoase, atrăgătoare şi un pic misterioasă.

*

A doua zi seara, pe la ora şapte, Carole sună la uşa prietenei sale. Françoise veni să-i deschidă, elegantă şi parfumată.

Carole se repezi s-o îmbrăţişeze.

Domnişoara Françoise Doran era o tânără seducătoare şi rafinată, poate un pic cam snoabă, gândeau unii văzându-i silueta distinsă. Ceea ce nu era adevărat, pentru că Françoise era de o mare simplitate, fără niciun pic de înfumurare. Apartamentul ei spaţios şi luminos oferea o privelişte superbă spre Sena şi spre Pont Neuf.

— Vino, ţi-am pregătit câteva haine, zise ea conducându-şi prietena spre o cameră ce se afla în capătul celălalt al apartamentului plin de plante verzi.

— Iată, zise ea deschizând uşa şifonierului, alege şi ia ce-ţi place. Te las să te pregăteşti, eu trebuie să dau un telefon. Dacă ai nevoie, poţi să foloseşti trusa mea de machiaj.

Erau atâtea rochii încât Carole nu ştia pe care s-o aleagă.

Se dezbrăcă şi se gândi îndelung înainte să se hotărască. În fine, desprinse de pe un umeraş o rochie de muselină, înflorată ca un buchet de primăvară.

Îşi găsise o toaletă elegantă şi proaspătă în acelaşi timp, ceea ce i se potrivea de minune. În picioare îşi puse

nişte pantofi fini din lame, apoi alese o poşetuţă împodobită cu un lanţ fin auriu, asortată cu pantofii. Se admiră într-o oglindă înaltă şi-şi aruncă pe umeri un şal.

Când intră în încăpere, Françoise exclamă:

— Eşti încântătoare! Constat că ai un gust perfect.

— Mulţumesc. Datorită ţie, am impresia că sunt alta, şi este ameţitor!

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, răspunse Françoise, îmi face plăcere să te văd fericită. Acum, poţi să-mi spui ce ţi-a prezis Marie-Ange?

— Iată ce mi-a spus: că voi obţine o mare moştenire şi că voi întâlni bărbatul vieţii mele.

— Şi altceva?

— Nu ţi se pare că e suficient?! exclamă Carole.

— Ba da, este formidabil, dar dă-mi şi alte amănunte.

— Voi avea mulţi bani, şi curând trebuie să întâlnesc un străin care va fi marea mea dragoste.

— Este minunat! exclamă Françoise luând-o în braţe pe Carole, îţi doresc sincer ca aceste previziuni să se împlinească. Dar ai vreo idee despre moştenirea asta?

— Nici cea mai mică idee.

— În fine, o să vezi. Oricum, pot să te asigur că doamna de Saint-Albert are un dar real. Mi-a prezis şi mie nişe lucruri care s-au realizat; şi la tine va fi la fel.

— Sper.

Cu părul ridicat pe ceafă, Carole arăta perfect.

Şi Françoise, brunetă, cu părul scurt şi ochii negri, în ciuda rafinamentului şi şicului ei, nu avea totuşi acea strălucire naturală care o învăluia pe Carole.

Cele două femei urcară în maşina Renault 5 albastră a Françoisei. Acesteia îi plăceau maşinile mici, mai uşor de parcat în Paris, în timp ce logodnicului ei, preşedinte al unei societăţi de filme, nu circula decât în maşini cu putere mare. Acest lucru era necesar pentru „standingul” lui, pretindea el.

Renaultul Françoisei tocmai făcea giratoriul de pe Champs-Élysées când începu să cadă o ploaie fină.

— N-avem noroc, murmură Carole privind picăturile de apă ce alunecau pe parbriz.

Se gândea la coafura ei, dar când maşina opri în faţa Clubului, un valet galant, înarmat din fericire cu o umbrelă, se repezi să le deschidă portiera. Capitolul 2

Carole se simţea puţin cam emoţionată, pe când Françoise se simţea de fapt foarte în largul ei. Trebuie spus că ea era obişnuită cu cluburile de acest fel. Logodnicului ei, Alain, îi plăcea această atmosferă artificială, pentru că aici întâlnea vedetele pe care mai apoi le angaja în filmele lui.

Urmată de prietena ei, Carole coborî cele câteva trepte ce duceau la subsol.

Aici, descoperi un cadru total necunoscut ei, diferit de micile restaurante pe care ea le cunoştea la Paris. Lumini galbene, roşii, verzi izbucneau de peste tot, aruncând pe ringul de dans străluciri orbitoare.

Când intrară în zona de lumină, câteva priviri se întoarseră spre cele două femei. Carole se simţea privită, examinată cu o oarecare obrăznicie de un bărbat gras care fuma un trabuc la fel de impunător ca şi el.

Ea avu brusc impresia, destul de neplăcută, că este dezbrăcată. În clipa aceea, se înroşi ca focul dar, în semiobscuritatea care domnea, nimeni nu observă.

Noile venite se aşezară la o masă ascunsă într-un separeu.

— Ei, ce zici? întrebă Françoise.

— Nu ştiu încă ce să zic, răspunse Carole scrutând sala, examinându-i, la rândul ei, dar cu mai multă discreţie, pe cei din jur.

Toţi cei de faţă păreau să fie foarte încrezători în ei înşişi. Întâlni câteva priviri, care trecură imediat neglijent peste ea.

Carole se simţea pierdută într-o mulţime dominată de tineri bogaţi în preajma cărora ea nu se mai aflase niciodată.

Nu. ea nu făcea parte din acelaşi mediu, pentru că, în

acest loc unde sfârşeşti prin a-i cunoaşte pe toţi întâlnindu-i mereu, ea era o străină care, în ciuda toaletei sale elegante împrumutate pentru o seară, nu avea nimic în comun cu toţi aceşti descreieraţi care râdeau cât puteau de tare pentru a atrage asupra lor atenţia celor cu care veniseră.

Noroc că nu toţi erau antipatici; unii păreau chiar să petreacă o seară plăcută, fără să le pese de vecinii lor de masă.

— Este un club plăcut, concluzionă până la urmă Carole.

— Foarte bine că-ţi place. Ce vrei să bei?

— Un scotch cu gheaţă.

Un chelner tocmai venea spre masa lor.

— O vodcă şi un scotch, zise Françoise cu un aer degajat.

Era foarte obişnuită cu acest gen de viaţă. Carole o invidia pe Françoise pentru că aceasta se simţea oriunde în largul ei.

„Oare n-ar trebui să mă obişnuiesc şi eu, pentru că, dacă cred în preziceri, voi deveni la rândul meu foarte bogată”, gândi ea cu o ironie amestecată totuşi cu o notă de scepticism, ducându-şi la gură paharul pe care chelnerul îl pusese pe masă.

Muzica disco răsuna în toată sala. Perechi în delir se zbăteau în mijlocul ringului. Carole nu era prea înnebunită după o astfel de muzică; nici Françoise, de altfel.

— Alain ar cam trebui să apară, zise aceasta aruncând o privire la ceasul de mână montat în diamante.

Privirea Carolei fu atrasă de scânteia superbului smarald pe care Françoise îl purta pe inelarul stâng.

— Nu-ţi ştiam acest inel, zise ea luându-i mâna ca să-l vadă mai de aproape.

Françoise zâmbi blazat.

— Oh, este un cadou de la Alain.

Carole rămase perplexă în faţa manierei ei de a-i răspunde, ca şi cum acest cadou preţios nu însemna nimic

sau aproape nimic, o dovadă în plus a prăpastiei dintre ele.

Este adevărat că Françoise avea o scuză pentru felul ei de a fi. Fiica unui bancher a cărui familie avea înrudiri măgulitoare, crescută în lux, ea nu prea avea simţul valorilor.

După încă vreo douăzeci de minute, Carole se relaxă în sfârşit.

— Poftim, iată-l pe Alain.

Françoise se ridicase şi-i făcea semn cu mâna unui tânăr distins care venea spre ele.

Avea chipul luminos şi îngrijit; în costumul lui elegant, era destul de seducător. O sărută grăbit pe Françoise şi apoi, amical, sărută obrazul pe care i-l întindea Carole.

— Şedinţa asta nu se mai termina, zise el aşezându-se în fotoliul care rămăsese liber.

— Principalul este că acum eşti aici!

— Sunteţi foarte frumoase amândouă astă-seară, remarcă el privind-o atent pe Carole pe care o vedea pentru prima oară atât de elegantă.

Cei doi logodnici se apucară să trăncănească, lăsând-o pe prietena lor deoparte. Aceasta însă înţelegea foarte bine că după o săptămână de despărţire, aveau o mulţime de lucruri să-şi spună.

Deodată, Carole avu o senzaţie bizară. Era foarte sensibilă în această privinţă. În stânga ei, ceva mai în spate, cineva trebuie s-o fi privit cu intensitate. Îşi întoarse discret capul.

Un necunoscut, aşezat la o masă situată mai deoparte, în compania unui cuplu, o fixa de ceva vreme.

În semiobscuritatea în care se afla, Carole nu-l distingea prea bine; totuşi, privirile li se întâlniră. I se păru că era băiat frumos, cu un chip masculin şi trăsături regulate şi o gură bine conturată. Parcă ar fi fost un juneprim.

I se păru că-i face un semn discret. Surprinsă, ea îi zâmbi. Stânjenită de acest gest pe care-l considera foarte

îndrăzneţ, începu să privească atent perechile îndrăcite care se învârteau în sunetele unei muzici discordante.

— Este cineva pe care-l cunoşti? întrebă Françoise care-i surprinsese expresia.

— Nu, zise ea, ducându-şi paharul la buze ca să întrerupă acest interogatoriu.

Abia avusese timp că dea acest răspuns, că necunoscutul se afla deja în faţa mesei lor. Ochii lui albaştri ca oţelul o fixau pe Carole.

— Domnişoară, îmi permiteţi să vă invit la dans? întrebă el înclinându-se.

Orchestra tocmai începuse să cânte un slow, un noroc pentru Carole, care ar fi fost foarte stângace dacă ar fi trebuit să danseze pe o melodie disco.

Merseră în mijlocul celorlalte perechi, pe ringul luminat. Când el o înlănţui, Carole simţi un fior delicios pe şira spinării.

Începură să danseze încet, fără să spună un cuvânt.

Carole, prea intimidată, nu îndrăznea să-şi privească partenerul. La rândul lui, el părea descumpănit de atitudinea ei. Îşi dădu seama că este foarte rezervată. Aşa că, pentru a sparge gheaţa, începu o conversaţie strângând-o un pic mai tare în braţe.

— Sunteţi o obişnuită a acestui club? o întrebă el pe un ton care nu ascundea prea bine o oarecare ironie.

— Nu, este prima oară când vin aici, dar dumneavoastră?

El ridică uşor din umeri.

— Vin din când în când, depinde, când sunt în trecere prin Paris. Probabil că mi-aţi remarcat accentul? Eu nu sunt francez.

Era adevărat. Ascultându-l, Carole îşi dădu seama că inflexiunile cam aspre ale vocii lui dovedeau că este străin.

— Dar vorbiţi perfect franţuzeşte.

— Mulţumesc, sunteţi drăguţă să-mi spuneţi asta, dar mă îndoiesc că credeţi cu adevărat, zise el zâmbindu-i larg şi dând astfel la iveală nişte dinţi a căror strălucire îi

scotea şi mai mult în evidenţă tenul bronzat de sportiv.

Dansară o vreme fără să mai vorbească. Apoi, aplecându-se uşor spre umărul ei, el o întrebă deodată:

— Cum vă numiţi?

— Carole. Şi dumneavoastră?

— Igor în tot acest timp, Françoise, aşezată lângă Alain, observa perechea armonioasă pe care o formau cei doi şi se gândea că un asemenea bărbat, aparent bine educat, seducător, ar fi foarte potrivit pentru prietena sa.

Este adevărat că necunoscutul era plin de farmec, avea o dezinvoltură de mare senior.

— Acum că ne-am cunoscut, n-ar fi mai practic să ne tutuim? zise el. Îmi dai voie?

— Cu plăcere.

— Locuieşti la Paris? o întrebă el.

— Da, în Montmartre, cunoşti cartierul?

— Oh, da! Biserica Sacre Coeur, Pigalle, exclamă el râzând; este un cartier fermecător!

— Şi tu, unde locuieşti?

— Am tras la hotelul *George* V

— Nu! zise ea râzând, nu asta te-am întrebat. Aş vrea să ştiu unde locuieşti, în ce ţară.

El avu o expresie indescifrabilă şi se mulţumi să-i răspundă:

— Louiesc foarte departe, destul de departe de aici, într-o ţară frumoasă dar rece. Dar să vorbim mai bine despre tine. Cine eşti?

Carole îşi considera viaţa ca fiind monotonă, plictisitoare şi lipsită de interes. În consecinţă, ce ar fi putut să-i spună? Să-i mărturisească unui bărbat ca acesta, într-un loc atât de select, că nu era decât o umilă funcţionară de birou? N-o să scadă astfel în ochii lui?

Aşa că hotărî să-i ascundă adevărul.

Nu putea să-şi asume riscul de a pierde poate această simpatie care părea să se fi născut în timpul unui slow. Va minţi. Trebuia s-o facă pentru a salva aparenţele.

— De ce te interesează adevărata mea identitate? Eu

sunt Carole, tatăl meu a fost francez şi mama suedeză.

— Ah! făcu Igor cu o imperceptibilă tresărire.

— Sunt orfană de la vârsta de şaisprezece ani. Mi-am pierdut părinţii într-un accident de avion.

Deodată orchestra încetă să mai cânte. Perechile se despărţeau.

Carole îi dădu drumul încet mâinii partenerului său, când, brusc, el i-o prinse din nou.

Răsunau primele acorduri ale unei samba.

— Ştii să dansezi samba? întrebă el trecându-şi braţul pe după mijlocul fetei.

— Nu prea bine.

— Atunci, am să te învăţ.

Ea încercă să urmeze ritmul partenerului ei, dar nu reuşi.

Un pic cam buimăcită, se opri.

— Nu mai vrei să dansezi?

— Nu ştiu. răspunse ea, dezolată.

El o conduse afară din ring şi o întrebă:

— Ai venit cu maşina ta?

— Din păcate, nu; nu sunt motorizată astă seară.

— În acest caz, îmi vei da voie să te conduc acasă la plecare? Ştiu că cererea mea este cam îndrăzneaţă, dar aş fi foarte fericit dacă ai accepta. Doar dacă nu consideri că acest lucru este imposibil, adăugă el întorcând capul spre masa la care Françoise şi logodnicul ei stăteau îmbrăţişaţi.

— Nu ştiu, prietenii mei m-au invitat astă-seară aici. Poate că n-ar fi corect să-i abandonez, şi apoi cu siguranţă că au prevăzut şi altceva după. Înainte să-ţi răspund, trebuie să-i întreb.

— Te rog.

Era un mijloc politicos al Carolei de a-şi rezerva posibilitatea să refuze această propunere.

Sigur, şi-ar fi dorit să spună da, dar nici nu-l cunoştea pe acest bărbat seducător şi avea unele reţineri.

În timp ce ea se întoarse la masa ei, Igor se alătură prietenilor săi.

Cum Alain se ridicase ca să se ducă la bar să ia un pachet de ţigări, Carole profită pentru a-i spune Françoisei:

— Partenerul meu de dans tocmai mi-a propus să mă conducă acasă. Ce să fac? Ar trebui să accept?

— Vrei?

— Da, răspunse cu sinceritate Carole, dar nu ştiu nimic despre el.

Françoise făcu un mic gest cu mâna.

— Când l-am întâlnit pe Alain, nici noi nu ne cunoşteam. Cavalerul tău este în compania lui Jordan, un mare industriaş belgian, foarte cunoscut, deci şi prietenul lui este cu siguranţă un om onorabil. Poţi să accepţi aşadar fără teamă propunerea lui.

— Atunci, îi spun da!

— Fireşte, se vede că mori de dorinţa s-o faci. Nu mai ezita nicio clipă. La urma urmei, poate că el este bărbatul vieţii tale. Aminteşte-ţi.

La aceste cuvinte, în mintea Carolei se produse un clic. Marie-Ange nu-i prezisese că-l va întâlni curând pe bărbatul vieţii ei, un nordic bogat, într-un loc unde va fi multă lume? Privea înspre masa unde Igor aştepta. Îi zâmbi şi-i făcu semn afirmativ din cap.

După ce-şi luă la revedere de la prietenii ei, Carole se duse spre Igor care o aştepta în uşa Clubului. Fu absolut stupefiată când văzu un Rolls oprindu-se în faţa ei.

Exclamă, admirativ:

— Ai o maşină superbă!

Igor o privi zâmbind. Un şofer îi deschise portiera. Ea se aşeză înăuntru pe pernele din piele albă.

— Maşina aceasta nu este a mea, zise el aşezându-se alături. Aparţine unuia dintre prietenii mei francezi. Unde trebuie să te duc?

— Pe strada Lamarck, zise ea căutându-şi pudriera în poşetă, numai ca să-şi facă de lucru.

Ce grozav era să se afle aici, aşezată comod în această maşină superbă de miliardar!

De fiecare dată când maşina se oprea la vreun stop, avea delicioasa impresie că este luată drept o americancă bogată! Cât de înşelătoare pot fi aparenţele. Privea, tăcută, ceafa şoferului, un bărbat calm, cu gesturi calculate.

— Tot nu mi-ai spus cu ce te ocupi, zise Igor rupând tăcerea ce se lăsase între ei.

Din nou Carole se simţi stânjenită. Din fericire, de pe bulevardul Clichy, maşina o luă pe strada Lamarck şi opri în faţa casei sale.

Ce trebuia să facă? Să-l invite la un pahar? Nu era oare un gest prea îndrăzneţ?

— Vrei să urci să bem un whisky? întrebă ea cu timiditate.

— Cu plăcere, răspunse spontan Igor care fără îndoială că tocmai asta aştepta.

Intrară în clădire, Carole urcând scara înaintea lui. Când ajunse în faţa apartamentului, căută cu nervozitate cheile în poşetă, şi deschise uşa.

Se temea un pic ca nu cumva „casa” ei să nu pară prea modestă. Dar dimpotrivă, el nu-i făcu decât complimente asupra felului în care o decorase.

Se aşezară pe canapea. Carole avusese grijă să stea la o oarecare distanţă de invitatul său pentru că nu voia ca el să înţeleagă greşit o prietenie care acum se năştea.

— Ce pot să-ţi ofer? Un whisky, un lichior de mandarine? Ai gustat vreodată aşa ceva?

— Nu, niciodată. Trebuie să fie foarte bun. Accept cu plăcere un pahar.

Carole aduse imediat o tavă pe care o puse pe o măsuţă.

El se apropie şi, brusc, îşi trecu braţul pe după umerii ei. Carole, care se temuse de acest gest, îşi simţi inima bătând cu putere.

Ca să-şi facă de lucru, vru să pună un disc, dar mâna lui Igor o reţinu cu fermitate.

Ea îl privi, încercând să ghicească în ochii lui ce sentimente îl îndemnaseră acum să facă acest gest. dorinţa

sau dragostea? Dar nu avu deloc timp să realizeze ce se întâmplă. Buzele li se contopiră într-un sărut.

Acest sărut, pe care ea încercase zadarnic să-l evite, o ameţi în aşa măsură încât, uitând de toate, nu mai dori decât un singur lucru: să rămână astfel, prizonieră a acestor braţe virile care o făceau să se simtă o cu totul altă femeie.

Cu capul sprijinit de umărul lui Igor, ea reveni curând la realitate şi-l respinse.

— Nu. nu. murmură ea cu o voce gâtuită.

El se îndreptă încet.

— Iartă-mă, da, te rog, iartă-mă, îmi pare rău.

— De ce? murmură ea.

— Eşti o fată serioasă, iar mie nu-mi stă în obicei să mă port astfel, dar eşti atât de frumoasă, de atrăgătoare.

Din privire, ea încerca să-l facă să înţeleagă că nu regreta nimic, sau mai degrabă, da! Ceea ce nu se întâmplase încă.

Înţelegându-i dezamăgirea, Igor îi luă mâna.

— Eu plec mâine, zise el cu gravitate.

— Mâine?

— Da, sunt la Paris de o săptămână. Mâine dimineaţă iau avionul. N-am să mă întorc cu siguranţă decât peste vreo două sau trei luni.

— Eşti căsătorit? Logodit?

— Nu, nicidecum. Dar am nişe obligaţii. Trebuie să mă întorc acasă, de aceea prefer să ne oprim aici. Nu vreau să suferi din cauza mea.

— Cred că deja se întâmplă asta, zise ea izbucnind în plâns.

Igor o luă în braţe ca s-o consoleze şi-şi lipi buzele de fruntea ei.

— Haide, frumoasa mea, fii înţelegătoare. Nu cred că este chiar atât de grav. Abia ne-am cunoscut. Regret cu adevărat că ţi-am provocat această stare, dar mă vei uita repede.

Carole se ridică şi-şi luă o batistă din sertarul

comodei.

Igor era un bărbat cinstit. Ar fi putut în voie s-o facă să creadă o mulţime de lucruri şi să abuzeze de ea. Dar dimpotrivă, purtarea lui era demnă de laudă, pentru că ştiuse să-şi stăpânească dorinţa pe care i-o trezise Carole. Acel moment de rătăcire fusese foarte scurt.

Ea ridică spre el ochii strălucind de lacrimi.

— N-am să te uit niciodată, şopti ea apropiindu-se de el.

El îi răspunse cu gravitate:

— Carole, eu am viaţa mea, aş fi fericit, fireşte să putem să ne cunoaştem mai bine, dar din păcate, este imposibil, şi pe deasupra trăim şi în ţări diferite.

Ea vru să obiecteze, dar el îi puse un deget pe buze.

— Nu, nu spune nimic. Cu părere de rău, crede-mă, acum trebuie să plec. Mă bucur că te-am cunoscut. Sper ca şi tu să păstrezi o amintire frumoasă despre mine. Adio, zise el, sărutându-i obrazul mătăsos.

Apoi deschise uşa, mai avu o ultimă ezitare şi plecă brusc.

Carole se repezi la fereastră şi, la lumina unui felinar, văzu maşina demarând, apoi se făcu linişte. Strada îşi regăsise calmul. Plouase şi trotuarele străluceau ca nişte oglinzi.

Începu să se dezbrace, cu sufletul trist. Igor plecase, ea nu ştia nimic despre el, nu-i ştia nici măcar numele întreg. Din ce ţară era? Nu ştia nici asta.

Petrecerea se sfârşise. Prinţul ei fugise şi de mâine ea va redeveni Cenuşăreasa. Capitolul 3

Nu reuşise să scape de gânduri şi, pretextând o migrenă puternică, a doua zi nu se duse la birou.

Fără nicio îndoială, se îndrăgostise de frumosul ei străin! Plecarea lui o cufundase într-o profundă disperare.

În fine, spre seară, bunul-simţ îşi reintră în drepturi şi Carole înţelese că nu putea să trăiască mereu cu amintirea unui bărbat care nu era nimic pentru ea, nici măcar amant. Era de un romantism de-a dreptul prostesc.

Resemnată, se străduia să-l uite.

Viaţa îşi continuă cursul normal. Nu se mai gândi la Igor, sau cel puţin aşa voia ea să creadă.

Françoise, căreia nu-i spusese adevărul, ghici cu uşurinţă ce voia Carole să-i ascundă cu orice preţ. Îşi dăduse seama că inima prietenei sale era rănită şi că se va cicatriza cu greu.

Într-o dimineaţă, odată cu corespondenţa, Carole primi şi o scrisoare de la un notar parizian. Tocmai se pregătea să plece, dar îşi puse poşeta pe canapea şi, mirată, desfăcu în grabă plicul alb.

Era o convocare la biroul notarial; nu exista nicio altă precizare; ce treabă o fi având cu ea acest funcţionar?

Îşi puse îngândurată scrisoarea în poşetă, apoi, ca în fiecare dimineaţă, răsuci cheia în broască şi coborî repede ca să se ducă la*International Assurance*.

Intrigată şi fără voie un pic neliniştită, se gândi toată dimineaţa la această ciudată scrisoare. La ora prânzului, o reciti cu atenţie. Era convocată la ora cincisprezece fix, în strada Anjou.

Îi ceru patronului să-i acorde liber după-amiază şi, două ore mai târziu, se duse la biroul notarului.

*

Acum, era aşezată în faţa unui bărbat cu faţa spână, care o privi o clipă în tăcere din spatele ochelarilor lui cu ramă metalică. Îngrijorată să afle motivul prezenţei sale aici, îşi strângea mâinile una într-alta cu un gest nervos.

Continuând s-o privească fix, notarul zise în sfârşit:

— Sunteţi domnişoara Carole Chantereine?

— Da, murmură ea neliniştită în faţa privirii severe a interlocutorului său.

— Vă rog să credeţi, domnişoară, că mi-a fost foarte greu să vă găsesc, zise notarul dând din cap.

Apoi, văzând îngrijorarea ce persista în privirea fetei, adăugă:

— Liniştiţi-vă, ceea ce am să vă spun este mai degrabă agreabil.

Tăcu o clipă, îşi aprinse ţigara de la flacăra brichetei şi continuă:

— Bunicul dumneavoastră din partea mamei avea un frate vitreg, contele Strinberg, una dintre cele mai mari averi din Suedia. Nu a avut decât un fiu, Bertil. Acesta a murit de curând, neavând moştenitori. Avea şaptezeci şi trei de ani. Desigur, mai are nişte veri, dar cum dumneavoastră sunteţi ruda cea mai apropiată, deveniţi moştenitoarea legală a tuturor bunurilor lui.

Carole tresări. Era moştenitoare? Aşadar, prezicerea ghicitoarei se realiza.

— Nu spuneţi nimic? întrebă notarul, surprins fără îndoială de tăcerea clientei sale.

— Nu mă aşteptam deloc la aşa ceva, bolborosi ea. Este. nici nu ştiu cum să vă spun. este atât de.

Trebuia oare să pronunţe cuvântul „minunat” în asemenea împrejurări? Şi totuşi, asta îi venea să strige în gura mare.

După o asemenea veste, Carole era năucită, uluită, împărţită între bucurie şi nedumerire.

„Eu, Carole Chantereine, gândi ea, eu, moştenitoarea unui domeniu?” Era incredibil dar era adevărat.

Când ieşi din biroul notarului, prima ei reacţie fu să alerge la Françoise, ştiind că în ziua aceea ea nu lucra.

Ajunse la uşa ei şi, când Françoise îi deschise, în faţa ei se afla o altă Carole, necunoscută cu un zâmbet radios pe faţă.

— Ce cauţi aici? Tu nu te-ai dus la birou?

— Nu, şi n-am să mă mai duc niciodată! îi lansă ea pe un ton ferm. Ştii de unde vin acum? continuă ea, lăsându-se să cadă pe un fotoliu.

— Habar n-am.

— Vin de la biroul unui notar!…

— Ah? făcu prietena ei, intrigată.

Carole îşi îndreptă spatele şi rostind răspicat fiecare silabă, pentru a da o mai mare greutate cuvintelor sale, spuse:

— Am bucuria să te anunţ că sunt moştenitoarea uneia dintre cele mai bogate familii din Suedia. Strinberg!

— Dumnezeule! murmură Françoise împreunându-şi mâinile.

— Da, îţi dai seama? Cred că încă nu mi-am revenit după această veste. Nu ai cumva ceva de băut? Mi s-a uscat gâtul.

— Bineînţeles. Vrei un pahar cu apă rece?

— Nu, zise ea râzând, mai degrabă un whisky dublu.

Carole îi explică în două cuvinte întrevederea pe care o avusese cu notarul. Şi Françoise rămase stupefiată.

— Aşadar, prezicerea doamnei de Saint-Albert s-a realizat?

— Exact aşa cum mi-a spus ea.

— Şi partea aceea cu iubitul? întrebă ea întinzându-i paharul cu whisky prietenei sale.

În ochii Carolei trecu o umbră: Igor.

— Oh! Pe el l-am lăsat să plece. L-am pierdut pentru totdeauna, adăugă ea cu tristeţe.

*

Trei săptămâni mai târziu, după ce rezolvă mai multe formalităţi şi semnă la notar o mulţime de hârtii, Carole se pregăti să plece spre Stockholm.

Îşi abandonase slujba de secretară, anunţându-l cu o bucurie maliţioasă pe director:

— Domnule, îmi pare rău că vă părăsesc, dar de acum încolo voi locui în Suedia.

La biroul ei, toată lumea era la curent cu fabuloasa moştenire a acestei modeste secretare care lucra la etajul al nouălea, şi care acum era în măsură, dacă ar fi dorit, să cumpere toată societatea pentru care lucrase.

Averea ei devenise considerabilă. Acum putea să-şi ofere totul, dar cel mai important lucru pentru ea era că putea să părăsească această „slujbă îngrozitoare”, cum îi zicea ea acum, cu buzunarele pline.

În vederea viitoarei sale plecări, Carole făcu câteva cumpărături, nişte nebunii pe care nu şi le-ar fi putut

permite niciodată înainte. Cheltui aproape cât salariul ei pe patru ani, pentru că notarul îi dăduse în avans două sute de mii de franci. Ce bine era ca, măcar o dată în viaţă, să poată face cumpărături fără să se gândească la preţ! Avea în sfârşit senzaţia că trăieşte şi că se simte liberă, gata să se îndrepte spre fericirea care, aparent, o aştepta undeva în largul mării Baltice.

Venise mometnul să-şi închidă vlaizele, să spună adio Parisului, să tragă o linie peste această viaţă care i se părea total neinteresantă. Născută parcă pentru a doua oară, Carole Chantereine nu mai era aceeaşi.

În foarte puţin timp, se schimbase considerabil. Françoise nu-şi mai recunoştea prietena, care se adapta foarte bine noii situaţii, bogăţia nu o speria deloc.

Ultima seară pe care o petrecu la Paris i se păru lungă, foarte lungă.

*

Avionul Carolei, un Boeing 747, decola la ora nouă, şi Françoise îi propuse să treacă pe la ea şi s-o conducă la aeroport.

Când se auzi soneria, Carole era gata, îmbrăcată într-un taior de la Casa Dior. Îşi făcuse un coc pe ceafă şi-şi lăsase câteva bucle blonde să-i cadă pe frunte.

— Mi-e teamă, îi zise ea Françoisei, după ce o îmbrăţişă.

Pentru prima oară de când primise vestea moştenirii sale, se simţea neliniştită.

Se temea de necunoscut. Rudele acelea pe care nu le cunoştea, ţara aceea atât de îndepărtată de a ei. Era de înţeles pentru o fată de douăzeci de ani căreia i se întâmplă o asemenea aventură.

Pe drumul spre aeroport, Carole fu foarte tăcută. Maşina rula destul de încet pe autostradă. Încerca să zâmbească dar nu reuşi decât o grimasă.

Françoise observă şi încercă să-i ridice moralul:

— Ştii, Suedia nu este chiar atât de departe! Vei putea să vii când vrei. Acum ai cu ce. Eşti liberă. Faci ce

vrei. Iei un avion, şi în două ore eşti aici. Vezi. este uşor. Şi apoi, o să ne scriem des.

— O să vii să mă vezi?

— Abia peste vreo şase luni; trebuie să merg să-mi petrec vara la familia viitorilor mei socri. Haide, curaj. Nu pleci pe o altă planetă!

— Ştiu, dar nu mă pot abţine să mă gândesc că o să mă trezesc singură, într-o ţară necunoscută, în mijlocul unor oameni complet străini. pentru că unchiul Bertil avea şi nişte veri care încă mai locuiesc acolo.

— Dar acum sunt rudele tale! Cu siguranţă că sunt cu toţii foarte drăguţi şi trebuie să fie nerăbdători să te cunoască.

— Sper, murmură Carole privind pentru ultima oară soarele Franţei, care strălucea într-un colţ de cer.

Françoise o însoţi până în holul aeroportului. Carole îşi înregistră bagajele, îşi viză biletul. Dintr-un difuzor se auzi o voce care anunţa îmbarcarea călătorilor pentru Stockholm. O stewardesă aştepta pasagerii la poarta 19.

Cele două prietene se îmbrăţişară. Françoise îşi reţinu cu greu larcimile care-i umpleau ochii. Nu fusese Carole pentru ea ca o soră mai mică?

Mai ales acum când trebuia să zboare către un destin necunoscut care o chema departe de ţara ei.

Îi spuse cu o voce emoţionată:

— Pe curând, nu uita să-mi scrii, o să mă gândesc la tine!

— Promite-mi că vei veni să mă vezi, după ce mă voi instala, împreună cu Alain, în vacanţă.

— Cu plăcere, doamnă castelană, îi răspunse prietena ei înăbuşindu-şi câteva lacrimi sub un râs uşor.

Françoise urmări silueta fragilă care dispăru curând, înghiţită de valul de călători.

*

Cu toată puterea reactoarelor sale, Boeingul se înălţă repede spre cer. Carole privea prin hublou pământul îndepărtându-se şi casele devenind din ce în ce mai mici,

ca nişte jucării.

Stewardesa trecu printre scaune ca să servească masa. Vecina Carolei, o doamnă în vârstă, zâmbi spre ea spunând:

— Am văzut că vă încleştaţi mâinile când a decolat avionul. Este fără îndoială primul zbor pe care-l faceţi?

— Într-adevăr.

Mai schimbară câteva cuvinte despre condiţiile atmosferice care se anunţau foarte favorabile. De altfel, soarele strălucea cu putere.

Doamna în vârstă se ducea la fiica ei, măritată cu un suedez. îi descrise Carolei cu entuziasm oraşul Uppsala, care adăposteşte cea mai veche universitate din ţară şi unde ginerele ei era profesor.

Cum domeniul Strinberg se afla în provincia Uppland, Carole o ascultă cu atenţie mărită, uitându-şi îngrijorarea.

Când în sfârşit stewardesa anunţă că Boeingul va ajunge curând la destinaţie, ea îşi recăpătase moralul spunându-şi „Voi locui într-o regiune foarte frumoasă”.

Aparatul greu aterizâ lin şi fără probleme pe pistă, şi în timp ce se ducea spre vamă, Carole se întreba dacă verii lui Bertil delegaseră pe vreunul dintre ei ca s-o întâmpine. Fuseseră anunţaţi de sosirea ei de către notarul din Paris.

Nehotărâtă, privea în jurul ei, când un bărbat înalt, îmbrăcat în uniformă, veni spre ea, cu o caschetă în mână.

— Domnişoara Chantereine?

Ea încuviinţă din cap. Celălalt continuă:

— Eu sunt şoferul maestrului Kelman, avocatul dumneavoastră din Stockholm. Dumnealui mi-a dat ordin să vin să vă conduc la biroul dânsului, pe strada Hamngatan.

Necunoscutul se exprimase în engleză, limbă pe care Carole o vorbea curent. îi mulţumi că venise s-o ia de la aeroport. Serviabil, el se ocupă de bagajele ei.

Douăzeci de minute mai târziu, aşezată pe bancheta din spate a unei maşini luxoase, rula pe autostrada largă

ce ducea spre capitală.

Stockholmul se întinde la confluenţa lacului Malaren cu marea Baltică. Casele clădite pe insule se reflectă în apele golfuleţelor; farmecul oraşului provine în mare parte din îmbinarea şi din contrastul dintre clădirile vechi şi imensele blocuri moderne.

Carole, cucerită de peisaj, admira construcţiile păstrând caracteristicile evului mediu, străduţele înguste ce urmau traseul medieval al faimosului „oraş dintre poduri”. Acest prim contact cu realitatea o mai reconfort.

Maestrul Kelman, un bărbat cu părul cărunt, simpatic, o puse să semneze mai multe documente importante şi-i spuse:

— Acum, am să vă conduc la castelul Strinberg unde vă aşteaptă rudele dumneavoastră.

— Cum, ele mai locuiesc încă acolo? se miră Carole.

— Numai în timpul verii şi începutul toamnei, liniştiţi-vă. Contele Bertil, care era un om foarte bun, le-a rezervat un apartament în castel. Mai multe aripi ale castelului sunt independente. Rudele dumneavoastră doresc să vă întâmpine dar, bineînţeles, nu vă vor deranja.

Ea plecă însoţită de bătrânul domn, întrebându-se ce va discuta cu această familie a ei care, desigur, trebuie s-o fi aşteptat cu nerăbdare, neştiind dacă vor fi obligaţi să se mute şi să-şi schimbe astfel obiceiurile.

Venirea ei îi neliniştea cu siguranţă şi probabil că n-o aşteptau cu bucurie pe cea care-i deposedase de această moştenire.

Se înserа. Câmpia, foarte frumoasă, era mângâiată de ultimele raze ale apusului de soare. După vreo oră de drum, maşina trecu de grilajul înalt al parcului şi se opri în faţa castelului care se profila maiestuos pe un ecran format din arbori bătrâni din cele mai variate specii.

La baza scării de piatră, majordomul, un bărbat între două vârste, părea să aştepte venirea maşinii. De îndată ce o văzu, se repezi şi deschise portiera.

Carole urcă treptele de la intrare şi pătrunse în holul

spaţios cu înfăţişare sobră. Apoi majordomul deschise o uşă ce dădea spre un imens salon arhaic. „Locul acesta va avea nevoie să fie amenajat mai vesel”, gândi ea.

Imediat ce intră, simţi o nelinoşte nedefinită, când văzu toată familia adunată în jurul şemineului înalt. Erau cu toţii în picioare, încremeniţi, fără un zâmbet.

Avocatul ei făcu câţiva paşi.

— Domnişoara Carole Chantereine, zise el cu o voce gravă.

Carole, descumpănită, nu ştia ce să facă. Trebuia oare să se apropie de ei, să le strângă mâna? De fapt, Kelman îşi dădu seama foarte repede de încurcătura tinerei sale cliente şi făcu prezentările cât putu de călduros.

Ea îşi dădu seama că este nedorită aici, că-i frustra dintr-odată pe cei de faţă de o moştenire multă vreme râvnită. Trebui totuşi să reunoască faptul că Ingrid Ronneby, o frumoasă blondă, încă la apogeul frumuseţii în ciuda celor patruzeci şi cinci de ani ai ei, şi posesoarea uneia dintre cele mai mari averi din Suedia, avu pentru ea câteva cuvinte care o mişcară.

Îl cunoscuse odinioară pe tatăl Carolei şi-i aduse elogii acestuia.

— Era un om excepţional de dotat, de o rară loialitate. Să fii mândră de el. Chiar îi semeni, adăugă ea zâmbind.

În schimb, maiorul Randall, un bătrân înalt şi uscăţiv cu faţa ridată, cu nişte ochi apropiaţi sub sprâncene stufoase, după ce o privi fără pic de blândeţe, îi spuse cu dispreţ, cu vocea lui slabă:

— Fireşte că eşti, probabil, logodită cu vreun funcţionăraş de birou?

Tonul lui, mai mult decât cuvintele, stabilea valoarea exactă a rangului pe care el i-l acorda Carolei în ierarhia familiei.

Ostilitatea aceasta i se păru totuşi mai puţin de temut decât laudele măgulitoare pe care i le adresă Olaf

Wesborg, un uriaş roşcat de vreo patruzeci de ani, cu mâini aspre, care locuia la Kronborg, la vreo sută de kilometri de capitală.

Carole le linişti imediat pe noile ei rude în privinţa intenţiilor sale matrimoniale.

De fapt, până acum nu întâlnise niciun bărbat, în afară de Igor, cu care să-i fi plăcut să-şi împartă viaţa. Ghici imediat speranţa pe care această afirmaţie a ei o făcu să se nască în mintea lui Olaf Wesborg.

După vreo jumătate de oră, Kelman plecă spre Stockholm.

Ingrid se oferi s-o conducă pe Carole să viziteze casa. Camera ei, de la primul etaj, era mare şi confortabilă. O cameristă o ajută să despacheteze. La ora cinei, Carole se reîntâlni cu verii ei în sufrageria în stil gotic, cu lambriuri întunecate.

*

A doua zi, avu o nouă întâlnire cu rudele sale. Olaf se purtă deosebit de atent, invitând-o la o plimbare călare. Erau cincisprezece cai în grajduri. Ea refuză pretextând oboseala călătoriei.

Toată ziua nu o lăsă în pace şi, chiar în aceeaşi seară, îi dădu de înţeles că, din moment ce era singură, s-ar putea căsători cu el.

Nevrând să-l respingă prea brutal ca să nu-şi facă din el un duşman, îi spuse că o uniune de acest fel cerea mai mult timp de gândire.

*

În zilele următoare, trebui să se ducă de mai multe ori la Stockholm la avocat. Abia după o lună putu să intre definitiv în posesia moştenirii sale.

Fiind străină, situaţia ei era complexă faţă de legile suedeze. Kelman, care era un om capabil şi cinstit, ştiu să îndepărteze dificultăţile pe care de nenumărate ori ramura dezmoştenită a familiei le ridică cu viclenie în calea lui.

Carole se instală definitiv ca proprietară a castelului Strinberg.

Era sezonul de vânătoare. Vrând să urmeze tradiţia contelui Bertil, ultimul proprietar al castelului, şi să-şi atragă simpatia rudelor sale, Carole îi invită pe cei trei reprezentanţi ai familiei, cărora li se alătură şi Axel, soţul lui Ingrid, un om care, de cum se trezea, ingurgita patru pahare de whisky în loc de mic dejun.

Dacă verişoara ei răspunsese spontan invitaţiei, maiorul Randall făcuse câteva mofturi înainte să accepte. Era evident că noua-venită nu-i era deloc pe plac.

Carole se gândi că, după refuzul ei de a-i deveni soţie, Olaf Wesborg ar fi putut invoca un pretext oarecare pentru a nu mai călca sub acoperişul ei. Dar asta însemna să-i cunoască prost caracterul. Întotdeauna sigur pe el, nimic nu-l descuraja. Carole se convinse repede că el nu renunţase la ideea de a o face să se răzgândească.

Se gândea la toate astea în timp ce privea în seara aceea câmpia deja cuprinsă de umbrele nopţii care ştergeau în depărtare conturul pădurii, stingând culorile în ceaţa nopţii apropiate.

În opoziţie cu această imagine, doar apa verde a lacului care reflecta cerul făcea o pată de transparenţă limpede în acest decor.

Carole îşi puse o vestă de lână pe umeri şi ieşi din budoarul său unde tocmai scrisese nişte scrisori unor prieteni din Franţa pe care-i cam neglijase de la uluitoarea ei aventură.

Doar cu Françoise corespondase regulat. Din păcate însă, aceasta părăsea Franţa pentru câteva săptămâni, pentru că agenţia ei de publicitate îşi deschidea un sediu la Montreal.

Un zgomot de voci venind dinspre salonul cel mare, unde verii ei îşi făceau partida de bridge, ajunse până la ea. Dar, fără să se oprească, ea traversă terasa şi se îndreptă spre pădurea care mărginea proprietatea.

De-a lungul castelului se întindea o peluză înverzită care punea şi mai mult în valoare clădirea frumoasă de piatră, străjuită de turnuri pătrate la cele două extremităţi.

Carole, care ar fi trebuit să fie pe deplin fericită, oftă adânc şi o luă pe poteca îngustă ce înconjura lacul.

Acolo, în depărtare, o ceaţă violetă se aşternea ca un văl peste vale. Dar se întuneca repede. Copacii înalţi i se părură dintr-odată ameninţători, şi Carole se întoarse la castel.

Când intră în salonul cel mare, un servitor aprindea sfeşnicele de argint de pe şemineu. Partea aceasta a castelului, cea mai veche, nu era dotată cu electricitate. Instalarea ei presupunea lucrări atât de costisitoare încât Bertil Strinberg, ca mulţi alţi bătrâni, fusese speriat de cifra devizului.

Dar noua proprietară era foarte hotărâtă să facă această cheltuială care i se părea extrem de necesară pentru confortul celor ce locuiau aici.

Cei patru jucători erau aşezaţi în jurul mesei de bridge. Axel Ronneby, care conducea jocul, părea să aibă, în mod cu totul excepţional, mintea destul de limpede. Olaf Wesborg îşi aprindea cu greutate pipa de la flacăra mişcătoare a unei lumânări. Ingrid îi zâmbi Carolei.

Dar ce ascundeau în sufletul lor în spatele acestor zâmbete? Ranchiună, ură sau dispreţ? Capitolul 4

Pacea pe care o aducea această zi însorită intra prin fereastra deschisă spre parc. Copacii, al căror frunziş trecea prin toate nuanţele de ruginiu, foşneau sub adierea rece venită dinspre nord şi ondula suprafaţa lacului.

În acest peisaj nordic, totul respira tihnă. Dar de ce atunci bătăile puternice ale inimii Carolei erau în dezacord cu atmosfera ambiantă?

Avea oare nostalgia Parisului pe care-l părăsise de câteva luni? Era puţin probabil să fie aşa.

Totuşi, Carole era tristă. Se simţea teribil de singură în acest castel în care se plictisea.

Ostilitatea familiei îi devenise insuportabilă. Surprinsese prea multe priviri complice şi nesincere, prea multe zâmbete în spatele cărora se ascundeau resentimente dintre cele mai josnice.

Cu toate astea, se gândea că, poate cu timpul, ei o vor ierta că-i lipsise de moştenirea Strinberg. Ea făcuse tot ce se putea mai bine pentru a împlini ultimele dorinţe ale celui dispărut.

Olaf continua să-i facă o curte asiduă, în vreme ce Carolei nici nu-i păsa de el. Nu-i dădea nicio speranţă, dar el insista totuşi. Bănuia că pe el nu-l interesa persoana ei, ci averea pe care ea o reprezenta.

Bogăţia nu-i adusese însă fericirea Carolei, ba dimpotrivă, doar deziluzii, nelinişti, câteva lacrimi şi o singurătate şi mai mare decât cea de care avusese parte la Paris.

Singura persoană căreia ar fi putut să se confeseze era Françoise, dar acum aceasta era prea departe. Nici nu putea visa la venirea ei aici.

În fiecare dimineaţă, de când devenise stăpână a noii ei proprietăţi, făcea o scurtă plimbare pe câmpie, fie călare, fie cu maşina.

În ziua aceea, o trimise pe Greta, camerista ei, să-i spună rândaşului s-o înşeueze pe Saida, o iapă albă năvalnică.

După ce-şi puse costumul de călărie, coborî repede, cu o cravaşă în mână, şi se îndreptă spre grajduri.

Aerul era înmiresmat şi proaspăt. Ce plăcut va fi să galopeze pe sub copacii atinşi deja de bruma toamnei!

Ajunse curând la o bifurcaţie. În acest loc, un şanţ larg demarca parcul Strinberg de câmpia înconjurătoare. O deschizătură printre crengile copacilor dădea la iveală întreaga măreţie a castelului ridicat pe o colină înverzită.

O ţinea strâns pe Saida de hăţuri pentru a putea admira mai bine acest bloc de piatră cenuşie, care era simbolul viu al noii ei averi.

Îndemnă apoi iapa şi o luă pe o alee mărginită de copaci înalţi ca nişte coloane care formau un acoperiş de crengi împletite, ca bolta unei catedrale.

Soarele nu pătrundea decât pe alocuri prin păienjenişul des de frunze. Pe pământ erau risipite mici

pete de lumină care străluceau ca nişte monede de aur. Carole o luă pe o scurtătura care traversa satul. Începuse să adie un vânt vesel dinspre est. Aducea cu el primele semne de iarnă.

După o oră de alergat călare prin câmpie, ea se întoarse şi luă calea spre Strinberg. În clipa când vru să cotească spre stânga, apăru în viteză o maşină sport.

Speriată, Saida făcu un salt într-o parte. Carole, surprinsă, nu putu s-o stăpânească şi fu trântită la pământ.

Căzu cu toată greutatea pe taluz. Şoferul maşinii frânase imediat. Un bărbat înalt, tânăr, cu o înfăţişare sportivă, ieşi din maşină şi se repezi spre ea.

Deja Carole se ridica, sperietura fiind mai mare decât gravitatea loviturii.

— Eşti rănită? întrebă necunoscutul, regretând vizibil accidentul.

— Nu, dar. Saida! Saida! strigă ea constatând că iapa, care rămăsese nemişcată o clipă alături de ea, acum o luase la fugă.

Apoi, ridicându-şi privirea înspre necunoscut, exclamă uluită:

— Igor!

Aceeaşi stupefacţie se putea citi şi pe chipul celui din faţa ei.

— Carole, tu? Tu, aici!

Se priviră îndelung, consternaţi, fără să spună nimic. Surpriza era prea mare şi pentru unul şi pentru celălalt.

— Nu eşti rănită?

— Nu, este în regulă... Nu mi-am rupt nimic. Linişteşte-te.

Bărbatul se apropie de ea, privirile li se întâlniră şi pe amândoi îi cuprinse o vie tulburare. Brusc, el o luă în braţe şi-şi lipi cu înflăcărare buzele de ale ei.

Carole se simţi străbătută de un lung fior.

— Nu ştiu prin ce minune te afli aici, dar sunt într-adevăr fericit să te revăd.

— Şi eu, răspunse Carole cufundându-şi privirea

strălucind de bucurie în cea a prietenului ei.

— Dar ce cauţi aici? De cât timp eşti în Suedia?

— De două luni.

— Unde locuieşti?

— Eu sunt noua proprietară a castelului Strinberg, zise ea observând expresia de surprindere din ochii bărbatului.

— Este oare cu putinţă? Păi atunci, suntem vecini!… Eu locuiesc în castelul Alkenberg.

Carole cunoştea numele frumosului castel feudal care se înălţa în vale. Într-o zi, când se plimba cu verişoara ei, Ingrid îi arătase turnurile de piatră ale clădirii senioriale şi-i spusese că proprietarul acestui castel, contele Alkenberg, călătorea prin toate colţurile lumii, şi că era foarte bogat.

— Este celibatar, un tip foarte original, care ar putea foarte bine să fie descendent din vikingi, adăugase Ingrid.

Carole îl privi mai atent.

— Aşadar, tu eşti contele Igor Alkenberg?

El zâmbi seducător descoperindu-şi dinţii albi.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic atunci când ne-am întâlnit la Paris? întrebă el.

— Pentru că atunci, habar nu aveam ce o să se întâmple, nici nu ştiam despre existenţa acestor rude necunoscute.

— Este familia mamei tale, care era suedeză, nu-i aşa? îmi amintesc foarte bine că mi-ai spus ceva despre asta, şi era cât pe ce să-ţi mărturisesc că şi eu sunt suedez.

Carole, fericită şi descumpănită totoda A de această întâlnire care era un adevărat miracol, se juca reflex cu cravaşa.

— Atunci când ne-am cunoscut, la Paris, nu mă aşteptam deloc la această schimbare în viaţa mea.

— Este deci foarte recentă povestea, dacă înţeleg eu bine!

— Da.

Făcură împreună câţiva paşi pe sub copaci.

— Imaginează-ţi că plănuisem să vin într-o zi să-ţi fac o vizită. Dacă aş fi bănuit că noua proprietară eşti tu, aş fi alergat să te găsesc, pentru că n-am reuşit să mi te şterg din minte.

— Nici eu. Am vrut să te uit, să te alung din viaţa mea. Credeam că am reuşit, dar astăzi când sunt din nou lângă tine, îmi dau seama că.

Igor o întrerupse ca şi cum ar fi vrut să schimbe subiectul. Aruncă o privire în jurul lui.

— Din vina mea, iapa ta a fugit. Nu trebuie să fie prea departe. Am să încerc s-o prind. Aşteaptă-mă aici, nu întârzii prea mult, adăugă el.

De ce n-o lăsase Igor să-şi termine fraza?

Nu dorea să asculte tandrele mărturisiri pe care Carole se pregătea să i le facă, sau poate că prefera să fie primul care să rostească cuvintele care nasc atâta speranţă şi fericire în adâncul inimii?

Câteva clipe mai târziu, el aduse iapa şi-i legă hăţurile de trunchiul unui copac.

— Plec mâine la Paris, dar mă întorc peste două săptămâni.

Se opri, apoi reluă:

— De ce a trebuit să-ţi treacă prin minte să-ţi inviţi familia la castel şi, printre ei, să se afle tocmai Olaf Wensborg?

Ea tresări şi-l privi atent.

— Cum, îl cunoşti?

— Am fost împreună la Universitate. Scuză-mă dacă îţi mărturisesc că nu am prea multă simpatie pentru el.

— Îţi împărtăşesc sentimentele în privinţa lui. Nici eu nu am o părere prea bună despre el. Nu este o figură prea interesantă. Ştii, Igor, că, de când sunt aici, nu încetează să-mi facă curte?

— Nu-i de mirare. Eşti atât de frumoasă!

— Mă faci să roşesc; dar pe Olaf îl interesează mai mult banii mei decât fizicul meu, crede-mă!

— Cum se poate, când are în preajmă o fiinţă atât de

fermecătoare ca tine?

Deodată, ea se simţi transportată într-o altă lume. El o cuprinse încetişor în braţe şi din nou, cu febrilitate, buzele lor se căutară şi se contopiră într-un sărut.

Pe drumul îngust opri o cabrioletă din care coborî un bărbat: Olaf.

Când zări maşina contelui Alkenberg şi iapa Carolei legată în apropierea vehiculului, se repezi sub copaci şi-i găsi pe Igor şi Carole înlănţuiţi tandru.

— Ce?! aruncă el pe un ton tăios.

Chipul i se asprise. Părea jignit şi stupefiat totodată. Puţin stânjenită şi surprinsă, Carole se îndepărtă de Igor.

— Bună ziua, Olaf, spuse acesta pe un ton ironic.

Wesborg îl privi dispreţuitor şi-l întrebă:

— Ce făceai aici cu verişoara mea?

Carole se pregătea să răspundă, când Igor îi făcu semn să tacă.

— Ghiceşte! răspunse el râzând. Ne cunoaştem de mulă vreme! Carole îmi este o bună prietenă. Mi se pare că nu are de ce să-ţi dea ţie socoteală.

— Oh! făcu Olaf.

Ofensat şi descumpănit de acest răspuns, Wesborg se întoarse brusc la maşina lui, trânti portiera şi demară.

— N-ar fi trebuit să-i spui asta, zise Carole în timp ce maşina sport a nedoritului se îndepărta.

— De ce? La urma urmei, eşti liberă. A meritat să-i răspund aşa.

— Dumnezeule, nici nu îndrăznesc să mă mai întorc la castel după o asemenea aventură. Gândeşte-te doar la privirile pe care o să mi le arunce toată familia la întoarcere. N-o să întârzie să le povestească tot ce s-a întâmplat, crede-mă. Îmi este cam ruşine.

— Dar nu trebuie să-ţi fie ruşine, nu am făcut nimic rău. Şi chiar dacă s-ar petrece ceva între noi, viaţa ta particulară nu-l priveşte, este doar treaba ta. Familia ta nu are de ce să-ţi judece faptele, oricare ar fi ele.

— Nu-i cunoşti, răspunse ea. Sunt neiertători!

— Ce vrei să spui? Mă sperii.

— Nu mă iartă că sunt moştenitoarea unchiului Bertil, când doar în urmă cu câteva luni, eu eram pentru ei o necunoscută iar în ceea ce mă priveşte, habar n-aveam de existenţa lor.

— Expediază-i pe la casele lor, dacă nu ştiu să-ţi aprecieze amabila invitaţie!

— Nu, n-am să fac încă asta, poate până la urmă vor înţelege şi mă vor iubi un pic.

— Asta poate să dureze mult timp! Îţi asumi riscul.

— Da, pentru că, vezi tu, eu practic nu am avut niciodată o familie şi, dacă acum am una, mi-aş dori să fac parte integrantă din ea, este foarte important pentru mine. Fără îndoială că tu nu poţi înţelege, nu eşti orfan.

— Bineînţeles, răspunse el. Dar cred că bănuiesc ce simţi. Până una-alta, îţi doresc mult curaj şi sper pentru tine să reuşeşti să-i îmblânzeşti.

După o scurtă pauză, el adăugă:

— Nu te baza prea mult pe Olaf, pentru că nu vei obţine nimic de la el.

— Ştiu.

Cum ea începuse să desfacă hăţurile iepei, el o întrebă:

— Când aş mai putea să te văd?

— Mâine, dacă vrei.

— Din păcate, nu pot mâine, ţi-am spus că plec la Paris.

Carole se simţi descumpănită; abia îl regăsise şi el era obligat să plece din nou.

— De îndată ce mă întorc, îţi dau de veste.

Ea se gândi o clipă, apoi îi propuse:

— Crezi că aş putea să te invit la cină astă-seară, la castel?

— Aş accepta cu plăcere, răspunse el vesel.

O ajută să încalece.

— Atunci, vino pe la ora opt! Contez pe tine şi nu-mi pasă ce o să gândească familia mea.

— Ah, aşa te vreau, plină de hotărâre!

Carole îi aruncă un zâmbet strălucitor de proaspăt, apoi, cu o lovitură de cravaşă, îşi îndemnă iapa, lăsându-l pe conte la marginea drumului.

*

Când intră în salon, toată familia era reunită. Merse spre ei, bănuind gândurile lor şi întrebările pe care urmau cu siguranţă să i le pună.

Li se adresă pe un ton hotărât.

— Astă seară vom avea un musafir.

— Şi cine este acest musafir? întrebă Ingrid apropiindu-se de verişoara ei.

— Igor, contele de Alkenberg, răspunse ea rostind răspicat fiecare silabă pentru a da o mai mare greutate cuvintelor sale.

Urmă un moment mai lung de tăcere. Cei de faţă se priviră unii pe alţii. Fără să mai aştepte, Carole le întoarse spatele şi plecă.

Se duse în camera ei, fredonând o melodie şi nu mai ieşi toată dimineaţa. Fericită că-l găsise pe frumosul ei necunoscut de la Clubul Matignon, se apucă să-i scrie o scrisoare lungă Françoisei.

Jos, în salon, membrii familiei Strinberg rămăseseră tăcuţi, pentru că această invitaţie făcută cu atâta nepăsare îi şocase profund.

Desigur, îl cunoşteau cu toţii pe contele Alkenberg, dar după cele spuse de Olaf, nu puteau să-i permită unui asemenea om să pună piciorul în castel.

*

Igor fu punctual. La ora opt, maşina lui trecu de grilajul parcului. Când valetul îl introduse pe contele Alkenberg, erau cu toţii în salon.

Aşezaţi la o masă de bridge, Ingrid, soţul ei, maiorul, şi Olaf păreau cufundaţi într-o partidă pasionantă de cărţi. Carole, care pândea din spatele unei ferestre sosirea invitatului ei, se repezi în întâmpinarea lui şi-i strânse mâna. Apoi, venind spre rudele sale, spuse cu voce tare:

— Cred că nu este nevoie să mai fac prezentările, vă cunoaşteţi deja.

Ingrid zâmbi crispat. Soţul ei îşi drese glasul. Maiorul spuse un „bună seara” cu vocea lui în falset, iar Olaf se prefăcu absorbit de atuurile etalate în faţa lui, ca să nu fie nevoit să răspundă. Pe scurt, primirea aceasta era prea puţin călduroasă, dar se vedea bine că lui Igor nu-i păsa şi, adresându-i-se Carolei, îi spuse câteva cuvinte amabile, de convenienţă. Peter, valetul, intră împingând măsuţa rulantă cu băuturi. îi servi pe fiecare cu câte un pahar din băutura cerută în timp ce discuţia se desfăşura cât se poate de banal.

Un pic mai târziu, Peter veni să anunţe că masa este servită.

Sufrageria care se întindea în aripa dreaptă a castelului era imensă. Pereţii erau împodobiţi cu tapiserii reprezentând scene de vânătoare. Mobilierul din lemn închis la culoare era foarte auster. Pe masă, argintăria şi cristalurile străluceau în lumina capricioasă a lumânărilor înfipte în sfeşnice grele şi maiestuoase.

Carole îl invită pe conte să se aşeze în dreapta ei. Meniul era savuros. Totuşi căldura vinurilor bune nu se transmitea şi mesenilor, care-şi păstrau aerele distante.

Cum verii ei nu-i răspundeau decât monosilabic întrebărilor pe care le punea, Carole nu se mai adresă curând decât vecinului său de masă.

Olaf, care nu-şi lua ochii de la ea, împinse brusc furculiţa care se ciocni de marginea farfuriei, şi spuse:

— Draga mea verişoară, eşti foarte misterioasă.

— Şi de ce, mă rog?

— Ai omis să ne spui când ai venit aici că vecinul nostru, contele Alkenberg îţi este un foarte bun prieten.

— Aflaţi astă-seară, se mulţumi ea să răspundă cu un zâmbet maliţios.

După cină, în momentul când trebuia să se retragă în salon, într-o perfectă solidaritate, rudele ei se scuzară că nu mai pot rămâne.

— Mâine trebuie să ne trezim devreme pentru vântoare… Permiteţi-ne să ne retragem, zise maiorul, purtătorul de cuvânt al grupului.

Carole şi Igor rămaseră singuri lângă şemineul cel înalt. Peter le aduse lichioruri. Un pic mai târziu, Igor se ridică şi el să plece.

— Mai am nişte pregătiri de făcut înainte de plecare.

Carole îl conduse până la maşină. În întunericul de afară, el o trase spre sine şi o sărută tandru.

— Draga mea, mă voi întoarce repede ca să te revăd.

Porni motorul. Ea urmări cu privirea lumina farurilor care străpungeau întunericul şi, curând maşina nu se mai văzu. În timp ce urca treptele de la intrare, se simţea cuprinsă de o nespusă bucurie: era sigură că Igor o iubeşte!

*

Olaf, care văzuse de la fereastra lui cele două umbre înlănţuite, fierbea de furie. Nu putea să accepte o asemenea înfrângere.

În noaptea aceea, nu dormi niciun pic, plimbându-se în lungul şi-n latul camerei, fumând ţigară după ţigară. Se gândea. De fapt, încerca să pună la cale o capcană diabolică în care frumoasa lui verişoară, frumoasă dar prea nesupusă după gustul lui, va cădea iremediabil.

Carole era departe de a bănui că, doar la câţiva metri de ea, în mintea vicleană a vărului ei atât de lipsit de scrupule, se ţesea un complot sordid. Ea se gândea acum doar la orele de bucurie pe care i le oferise Igor prin simpla lui prezenţă aici. Era inteligent, strălucitor, şi Carole avea impresia că, într-adevăr, el va fi bărbatul vieţii ei. De fapt, acum era sigură.

Adormi zâmbind, cu chipul relaxat, cu inima fericită.

*

Trecură două zile calme şi liniştite pentru Carole, care nu se gândea decât la întoarcerea lui Igor.

Plimbările călare sau pe jos continuară să-i ocupe zilele.

Moştenitoarea lui Bertil Strinberg ducea o viaţă aparent simplă şi ireproşabilă în ochii tuturor. Şi totuşi, cerul însorit al Carolei urma să se acopere curând de nori.

Într-o seară după cină, ca de obicei, familia se adună în salon.

— Draga mea, cum te simţi astă-seară? Te-ai odihnit bine? o întrebă Ingrid care citea într-un colţ.

Această grijă din partea lui Ingrid îi aminti că, de mai multe ori, se plânsese de insomnii.

O linişti pe verişoara ei afirmând că se simte acum perfect.

— Totuşi, nu arăţi prea bine şi ai cearcăne sub ochi, făcu Ingrid dând din cap. Nu eşti de aceeaşi părere, Olaf?

Acesta, cufundat în lectura unui ziar, ridică privirea şi încuviinţă:

— Ai dreptate! Mi se pare că parcă a mai slăbit de când a venit aici.

Carole îi replică la rândul ei:

— Poate că am slăbit, dar sănătatea mea a fost întotdeauna excelentă!

— Oh, nu poţi spune că întotdeauna! zise maiorul încruntându-şi sprâncenele stufoase. Se pare că ai avut mai de mult o teribilă febră cerebrală!

Carole tresări şi roşi brusc.

Într-adevăr, la moartea părinţilor săi, survenită brusc, făcuse o puternică depresie nervoasă.

De unde cunoştea bătrânul acest amănunt? Asta dovedea că făcuse o anchetă asupra trecutului ei. Acest lucru o umplu de îngrijorare şi-i confirmă dorinţa maiorului de a dezvălui despre ea tot ce-i putea fi în dezavantaj.

Ea îi replică:

— De fapt, am avut un şoc foarte violent după tragicul deces al părinţilor mei.

El o fixă cu insistenţă şi spuse:

— Şi te-ai vindecat perfect?

Ingrid se apropiase de Carole şi-şi trecuse familiar braţul pe sub al ei, spunându-i:

— Draga mea, ar trebui să te vadă un specialist. Asemenea şocuri lasă adeseori urme adânci.

Carole avu o tresărire şi protestă violent, lăsându-şi cartea să cadă cu zgomot pe jos.

— Dar nu mai am nimic!

— Hmm!… Cum poţi să fii sigură? Insomniile acestea de care suferi nu au drept cauză vechea ta boală?

Insistenţa cu care Ingrid se ocupa de sănătatea ei îi displăcu fetei. Pretextând că are să-i dea nişte ordine majordomului pentru a doua zi, plecă din salon.

Familia ei reuşise s-o scoată din fire. Era primul lor atac. Undeva în castel se auziră cele douăsprezece bătăi ale miezului de noapte. Carole stinse veioza de pe noptieră, dar îi trebui mult timp ca să adoarmă.

*

Deodată, avu impresia că scoate un ţipăt în visul neclar care o paraliza.

Era oare un coşmar? N-ar fi putut spune. O trezi o nelinişte nedefinită.

Avu imediat senzaţia că o prezenţă străină îi dădea târcoale. Cu ochii deschişi în întuneric, îşi ţinu răsuflarea.

Totul era în beznă… Doar un pătrat palid de lumină marca amplasamentul ferestrei.

Un miros greu de frunze putrede o readuse la realitate. „Nu sunt la Paris, ci în Suedia, în castelul Strinberg”…

Această constatare ar fi trebuit să-i şteargă impresia care o trezise, dar nu se întâmplă aşa. O frică nelămurită părea să plutească în aer.

Mână Carolei căută pe pipăite butonul veiozei dar lumina nu se aprinse. „Mi s-a ars becul.”, gândi ea.

Atunci se hotărî să meargă să încerce la al doilea întrerupător care se afla lângă uşă şi care aprindea plafoniera.

În clipa aceea, i se păru că percepe câteva trosnituri uşoare, ca nişte paşi înăbuşiţi care, de cealaltă parte a uşii, mergeau prin vestibul.

Lucrul acesta nu avea nimic ciudat în această casă locuită de mai mulţi membri ai familiei şi de servitori.

Totuşi, Carole resimţi o nouă emoţie. Cine era cel care dădea târcoale noaptea, cu atâta precauţie?

Coborâtă pe jumătatte din pat, rămase nemişcată, nehotărâtă. Picioarele nu-i ajungeau pe covor. Aştepta.

Trecură câteva secunde, apoi un scârţâit uşor o avertiză că cineva răsuceşte încet butonul uşii.

Aproape imediat, un val de aer rece îi trecu peste faţă. Fără nicio îndoială, cineva intra în cameră.

Un fior îi străbătu şira spinării.

Cu ochii mijiţi, încercă să scruteze întunericul. Inima îi bătea de să-i spargă pieptul. Lângă fereastră, o mobilă trosni.

I se păru că se profilează o umbră în pătratul ferestrei. Doar ticăitul ceasului deşteptător tulbura liniştea plină de ameninţări.

Cât timp rămase Carole astfel, mai mult moartă decât vie? O secundă, un minut, o oră? Pentru ea fu un secol!

Brusc, un fascicul luminos o lovi în faţă şi o lamă de pumnal fulgeră în raza de lumină.

Carole scoase un ţipăt strident şi leşină.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, primul chip pe care-l văzu fu acela al lui Ingrid, aplecată cu îngrijorare peste patul ei.

Încetul cu încetul, ieşind din ceaţa care-i învăluise creierul, îşi reveni la realitate, dar imaginea pumnalului îi veni iarăşi în minte, atât de violent încât îi prinse braţul verişoarei sale şi scoase un ţipăt înăbuşit.

— Liniştеşte-te, zise Ingrid punându-şi mâna rece pe fruntea fierbinte a Carolei.

— Dacă ai şti ce am văzut.

Dar Ingrid n-o lăsă să vorbească. Cu vocea ei blândă, pe acel ton ciudat de convingător, îi spuse:

— Închide ochii. Am să-ţi dau ceva care o să te ajute să dormi. Ţipătul tău strident ne-a trezit pe toţi. Mâine te vei simţi foarte bine, dar în noaptea asta trebuie să te

odihneşti.

Greta, camerista pe care Carole o angajase luna trecută, singura servitoare străină de castel, pentru că le păstrase, odată cu moştenirea, şi pe cele două menajere ale contelui Bertil, Greta, deci, se apropie cu un pahar în care era un lichid albicios.

— Bea asta, îi ordonă Ingrid.

Cum ea îşi dădu instinctiv capul pe spate, Ingrid îi spuse pe un ton de reproş:

— Haide, haide. Ştiu că eşti nervoasă. Nu mă privi astfel. Bea, nu-ţi fie teamă!

Carolei îi clănţăneau dinţii şi, de două ori, băutura se scurse pe cearşaf. Nu reuşea să-şi depăşească teama.

— Vrei să rămân peste noapte lângă tine, pe un şezlong? o întrebă Ingrid.

Carole se mulţumi să scuture din cap pentru a o face să înţeleagă că nu era nevoie.

Ingrid îi înţelese gestul şi-i spuse Gretei:

— Vei rămâne lângă domnişoara Chantereine. Dacă nu se simte bine, mă anunţi. De altfel, nu cred că o să fie nevoie, pentru că sunt sigură că vei dormi şi vei avea o noapte liniştită! zise ea întorcându-se spre Carole cu un zâmbet încurajator.

Ieşi fără zgomot din cameră. Carole o văzu vag pe Greta aşezându-se într-un fotoliu şi luând o carte. Curând închise ochii. Se cufundă într-un somn fără vise. Capitolul 5

O rază de soare care se strecură printre perdelele de dantelă se reflecta în oglinda care, mai apoi, trimise strălucirea luminoasă până pe chipul Carolei.

Ca în fiecare dimineaţă de când venise la Strinberg, îi trebuiră câteva secunde ca să ia contact cu realitatea.

Încă nu se obişnuise cu tapetul înflorat care acoperea pereţii, cu aceste uşi grele, cu mobilierul de abanos, cu lacul patinat al ramelor de tablouri. Toate aceste obiecte pe care ea le privea în tăcere formau verigile unui lanţ ce lega prezentul de un trecut necunoscut ei.

Datorită lor, ea se adapta la noua ei bogăţie. Pentru că ele erau singurele adevărate aparţinătoare tradiţiilor familiei Strinberg.

Abia când zări silueta Gretei, ghemuită într-un fotoliu, îi reveniră în minte cele întâmplate.

Acum, la lumina zilei, coşmarul ei i se părea mai puţin înspăimântător.

Totuşi, revedea în minte acel fascicul luminos care străpunsese întunericul şi lama aceea scânteietoare îndreptată spre chipul ei. Se înfioră la amintirea acestei viziuni.

Dar soarele răsărise din nou şi, cu o voce fermă, o strigă pe Greta.

— Cum se simte domnişoara? întrebă camerista.

Îşi netezi fusta şifonată de statul prelungit în fotoliu şi adăugă imediat:

— Domnişoara a fost bolnavă astă-noapte… Mă duc s-o liniştesc pe doamna Ronneby.

— Aşteaptă, Greta. Mai întâi, aş vrea să ştiu cine m-a auzit ţipând. Cine a ajuns cel mai repede în camera mea?

— Peter, valetul, care doarme la celălalt capăt al culoarului. A auzit ţipătul dumneavoastră sfâşietor. Era parcă ţipătul unei persoane care urmează să fie asasinată.

Camerista se opri.

Carole înţelese că tăcerea ei este oarecum o întrebare mută. Curiozitatea femeii, ca a tuturor celorlalţi, nu era probabil satisfăcută. Carole îi explică.

— Ştiai că, astă-noapte, în camera mea a intrat un răufăcător cu un pumnal în mână, şi a vrut să mă omoare?

Pe chipul cameristei se putea citi stupoarea.

— Oh!

Carole îşi dădu seama, la rândul ei, că femeia nu era convinsă.

După plecarea cameristei, Carole se dădu jos din pat, făcu o baie, îşi făcu repede toaleta, se îmbrăcă în grabă şi se alătură celorlalţi membri ai familiei, în salon.

Când ea intră în încăperea vastă, conversaţia încetă.

Carole îşi dădu seama că vorbeau despre ea.

Axel Ronneby, Olaf şi maiorul Randall o întrebară cu solicitudine cum se simte.

— Absolut perfect. Dar trebuie să anunţăm imediat poliţia.

— Poliţia? De ce? întrebă maiorul.

— Un răufăcător a pătruns azi-noapte în castel şi a vrut să mă omoare.

Axel Ronneby replică:

— Ingrid spune că, în somn, ai vorbit într-adevăr de un atac a cărui victimă era cât pe ce să fii.

— Acesta este adevărul!

O licărire de compasiune trecu prin ochii interlocutorului său, care reluă:

— Chiar azi dimineaţă, am făcut imediat o anchetă, dar nu am descoperit nicio urmă de efracţie care să ne facă să credem că un individ a intrat în casă.

— Draga mea verişoară, zise la rândul lui Olaf, cred că oboseala ţi-a provocat halucinaţii.

Dădea din cap compătimitor şi era evident că n-o s-o creadă.

— Asta este şi părerea mea, mai zise şi maiorul Randall. Pentru că este imposibil ca nimeni altcineva să nu-l fi auzit pe misteriosul vizitator despre care ne vorbeşti.

Carole tresări. Oare rudele ei o credeau nebună? Se înfioră la acest gând.

În mometnul acela, Peter, un valet bătrân cu părul alb, care aducea tava cu cafeaua cu lapte, zise calm:

— Am verificat toate încuietorile… Nu este nicio urmă suspectă.

Această neîncredere o făcu pe Carole şi mai nervoasă. Se hotărî să se întoarcă în camera ei.

În cameră, singură, oftă adânc şi se apropie de fereastră. Era o vreme frumoasă şi soarele era cald. În restul zilei, ea se izolă într-un colţ din parc şi nu mai apăru decât la cină.

În seara aceea, Olaf îşi informă familia despre apropiata lui plecare. Va lipsi timp de o săptămână, având de rezolvat o importantă afacere la Paris.

Când Olaf rosti numele capitalei franceze, Carole se gândi imediat la Igor, care se afla deja acolo de patru zile, aproape de o veşnicie, pentru ea.

*

A doua zi dimineaţă, un taxi veni să-l ia pe călător şi să-l ducă la aeroport.

Acesta nu-şi luase decât o mică geantă de voiaj şi o servietă de piele.

De îndată ce ajunse la Paris, Olaf trase la hotelul Crillon.

După ce se instală, telefonă la recepţie ca să închirieze o maşină şi, o oră mai târziu, un Renault 21 îi stătea la dispoziţie.

Consultă un plan al Parisului şi ajunse fără greutate pe strada Clichy, oprindu-se în faţa unui vechi imobil. La primul etaj, o plăcuţă de pe uşă indica o „Agenţie artistică”.

Când intră în biroul domnului Menard, Olaf remarcă imediat fotografii de fete, agăţate pe pereţi cam peste tot.

Domnul Menard, un bărbat scund şi firav, îl invită să ia loc într-un fotoliu din faţa lui.

— Am primit scrisoarea dumneavoastră, sunteţi foarte punctual, zise omul râzând.

Apoi, cum privirea oaspetelui său rămăsese fixată pe pozele etalate în faţa lui, adăugă:

— Sunt frumoase, nu-i aşa?

Olaf nu răspunse. Scoase din servietă o fotografie pe care o puse pe birou.

— Găseşte-mi o sosie a acestei persoane, îi ordonă el. Trebuie să existe undeva o fată, vreo figurantă fără slujbă, gata să joace un rol şi să vorbească perfect engleza. îi voi da pentru două săptămâni petrecute în Suedia cincizeci de mii de franci, şi aceeaşi sumă pentru dumneata.

— Este pentru un spectacol?

— Se poate spune şi aşa. În sfârşit, trebuie să joace un rol mai deosebit. Nu mă întreba mai multe. Vreau o discreţie totală.

Agentul îl privi, surprins.

Cincizeci de mii de franci reprezentau o sumă enormă. Pentru aceşti bani ar fi putut să găsească orice. Şi mai ales dacă va şti să tacă. El ştia că în anumite cazuri trebuie să-ţi ţii gura.

Omuleţul încuviinţă dând din cap.

— De acord, am să vă găsesc o astfel de fată. Dar aş putea măcar să ştiu despre ce e vorba?

— Nu pune nicio întrebare; nu căuta să înţelegi, altfel voi fi obligat să mă adresez altei agenţii. Dacă te interesează cei cincizeci de mii de franci, atunci găseşte-mi această fată şi taci. Ai înţeles?

Omul bolborosi câteva cuvinte şi dădu din cap.

Olaf continuă:

— Rămân la Paris patru zile. Telefonează-mi la hotelul Crillon. Trebuie să te descurci, dar repede, foarte repede.

Impresarul ridică braţele spre tavan.

— Patru zile! Dar este imposibil! În patru zile, cum sa.

— Nu vreau să ştiu cum; dacă accepţi, este numai cu această condiţie. Domnul Menard, care nu era insensibil la o asemenea sumă, oftă şi se grăbi să-i promită bărbatului că-i va găsi în acest scurt timp ceea ce căuta.

Cu această asigurare, suedezul părăsi agenţia.

A doua zi, spre seară, Menard îi telefona clientului său:

— Vă aştept mâine dimineaţă la ora unsprezece, la biroul meu.

*

Menard convocase câteva candidate, manechine, artiste fără slujbă, figurante.

Aşteptau toate în mica încăpere din faţa biroului. Erau vreo zece, unele aşezate pe câte un colţ de birou,

altele pe scaune, altele în picioare.

Pândea fiecare sosirea bogatului străin, sperând că ea va fi cea aleasă. Pentru asta, se îmbrăcaseră un pic cam excentric sau chiar sexy.

În sfârşit, Wesborg intră în agenţie.

Examină în tăcere fiecare fată, apoi îi spuse încet agentului:

— Nu, asta nu se potriveşte, este mult prea înaltă. Iar asta, are ochii căprui. Cea pe care o caut trebuie să aibă ochii verzi.

Apoi, deodată, privirea i se opri asupra unei fete aşezate mai în spate, pe care încă nu o remarcase.

— Dumneata, cea de acolo, zise Olaf făcându-i semn, vino încoace, să te văd mai de aproape.

Tânăra înaintă sub privirile geloase ale celorlalte care se simţeau acum eliminate.

— Perfect, de ea am nevoie. Este exact sosia celei din fotografie. Cum te numeşti?

— Nathalie Roux.

— Dacă accepţi rolul pe care ţi-l propun, va trebui să-ţi decolorezi părul, trebuie să fii blondă, foarte blondă.

Ea începu să râdă.

— Foarte bine, întotdeauna am visat să fiu blondă. Este o bună ocazie ca să încerc.

Olaf o ghici ambiţioasă, fără îndoială lipsită de scrupule. Simţea că sunt de aceeaşi teapă.

În timp ce Menard le concedia pe celelalte fete dezamăgite, Olaf fixă o întâlnire cu Nathalie pentru seara aceea, la hotel Crillon.

— Am să-ţi explic despre ce este vorba, îi zise el scoţând din servietă un teanc de bancnote.

Când văzu toţi acei bani, Nathalie făcu ochii mari.

— N-am mai văzut niciodată atâţia bani! zise ea.

— Douăzeci şi cinci de mii de franci.

— Oh! Este minunat!

— Vei mai primi încă pe atâta dacă te vei conforma instrucţiunilor mele, zise el.

— Adevărat?! exclamă ea.

— Da. Atunci, pe diseară. Vei întreba de camera 112.

*

La hotelul Crillon, pe la ora nouă seara, o tânără foarte elegantă, poate chiar prea excentrică, se îndreptă spre recepţie.

— Vin la domnul Wesborg. Sunt aşteptată.

— Foarte bine, am să vă anunţ. Sunteţi domnişoara?

— Nathalie Roux.

Omul de la recepţie ridică receptorul şi-l sună pe suedez care-i ordonă s-o lase imediat să urce pe invitata lui.

De îndată ce aceasta ajunse, Olaf îi arătă un fotoliu. Făcu vreo câţiva paşi prin încăpere, înainte să-i explice în engleză:

— Ceea ce am să-ţi propun este un pic cam special. Vrei să bei ceva?

— Da, aş vrea puţin whisky.

Fata se exprima perfect în limba lui Shakespeare.

După ce-i servi de băut, el făcu o scurtă pauză, apoi spuse:

— Iată, aş vrea ca dumneata s-o înlocuieşti pe o verişoară de-a mea care a moştenit acum câteva luni castelul Strinberg.

— Unde? În ce ţară?

— În Suedia, la optzeci de kilometri de Stockholm. Acest castel îmi revine mie de drept, precum şi altor două rude ale mele. Fata aceasta este o intrigantă, o intrusă, şi nu putem să-i permitem să mai stea mult timp sub acoperişul nostru şi să abuzeze de toate bunurile noastre.

— Dar care va fi rolul meu în toată povestea asta?

— Rolul dumitale va fi relativ uşor, nu va trebui să faci nimic deosebit, decât să locuieşti acolo, să profiţi de aceşti bani pe care ţi i-am dat. Ca să reuşeşti să treci drept Carole, va fi de ajuns să-i înveţi pe dinafară povestea vieţii.

Un pic neliniştită fără să vrea, ea obiectă:

— Este destul de delicat!

El zâmbi.

— Este foarte uşor. Bineînţeles, te voi învăţa chiar eu tot ce ar trebui să ştii ca să-i semeni. Eşti o sosie perfectă din punct de vedere fizic. Doar culoarea părului trebuie schimbată. Chiar mâine, te vei duce la coafor cu această fotografie, zise el întinzându-i poza. Spune-i să te coafeze în acelaşi fel, şi asemănarea va fi perfectă, sunt sigur.

— Este cam periculos ceea ce-mi cereţi. Şi verii dumneavoastră?

— Sunt de acord cu toţii. Nu ai de ce să te temi. Şi apoi, toate astea n-ar trebui să dureze decât vreo două săptămâni şi, pentru această vacanţă pe care ţi-o ofer, voi adăuga la cei cincizeci de mii de franci şi o bijuterie. Accepţi? Bineînţeles, toate astea trebuie să rămână între noi.

Ea răspunse spontan:

— Accept, dar ce se întâmplă în toată povestea asta cu verişoara a cărei sosie sunt?

— Nu-ţi face griji pentru ea, nu te amestec deloc într-o afacere criminală. Verişoara mea va fi dusă curând într-o casă de sănătate.

— Oricum, nu mă interesează ce i se întâmplă. Nu mă priveşte pe mine, este treaba familiei voastre. Eu am nevoie de bani şi, la urma urmei, acest rol nu mă sperie. Aşadar, facem târgul, încheie ea ridicând paharul.

*

Plecarea lui Olaf fusese primită cu uşurare de Carole. Cu toate acestea, gândindu-se la evenimentele petrecute cu câteva zile în urmă, îngrijorarea o cuprinse din nou.

Nu avea decât o dorinţă: ca sfârşitul lunii, care însemna plecarea rudelor ei şi mai ales sosirea lui Igor, să vină cât mai repede.

În dimineaţa aceea, puse să i se înşeueze iapa şi se hotărî să facă o plimbare călare.

Soarele strălucea, dar nori ameninţători se adunau spre apus, prevestind ploaia.

Traversă pădurea de pini care înconjura proprietatea

şi merse pe o potecă îngustă. Saida pornise într-un trap uşor, când deodată, Carole scoase un ţipăt şi calul se cabră.

O creangă enormă se prăbuşise dintr-odată în faţa ei, aproape peste animal.

Era într-adevăr un miracol că avusese reflexul să tragă de hăţuri. Accidentul acesta o impresionă, pentru că nu era nicio adiere de vânt care să-l explice.

Când, o jumătate de oră mai târziu, reluă drumul de întoarcere spre castel, ridicând privirea văzu clar vârful unui brad înclinându-se încet deasupra potecii pe care mergea ea.

Trase de zăbală şi opri iapa în momentul când, la douăzeci de metri de ea, copacul se prăbuşea peste drum.

Zări de asemenea şi o umbră care fugea printre tufişuri.

De data aceasta nu mai exista nicio îndoială: cineva încercase s-o ucidă. Era vorba despre un atentat! Viaţa ei era în pericol!

Şi atunci, coşmarul ei deveni certitudine. În noaptea aceea, cineva încercase într-adevăr s-o asasineze şi, cum lovitura dăduse greş, ucigaşul îşi reînnoia tentativa.

*

Începuse să plouă. Picăturile mari care precedau furtuna o loveau cu brutalitate peste faţă.

Când ajunse în holul castelului, era udă până la piele şi, imediat, se lovi de Ingrid care cobora scara cea mare.

— Cum! Ai ieşit pe o asemenea vreme? exclamă aceasta. Ai putea să răceşti, sau calul tău ar fi putut să alunece şi să te trântească.

— Era cât pe-aci să se întâmple aşa, într-adevăr. Dar n-ar fi fost de vină vremea rea.

— Ce vrei să spui?

— În mod miraculos, am scăpat din două tentative de asasinat.

— Carole, glumeşti?

— Aşa ţi se pare? Nu, Ingrid, vorbesc foarte serios.

Şi, în câteva cuvinte, îi povesti cele două accidente succesive care se produseseră. Ingrid dădu din cap.

— Biata mea Carole, hotărât lucru, faci o depresie! După „atentatul” din noaptea aceea, acum îţi imaginezi că prăbuşirea întâmplătoare a unui copac a fost un alt mijloc de a te suprima. Te asigur că mă îngrijorezi foarte tare. Du-te şi te odihneşte. Eşti obosită. Vino, te conduc eu în cameră.

Se apropie de verişoara ei şi vru să-şi strecoare braţul cu solicitudine pe sub braţul ei, dar fata o respinse şi urcă repede treptele de piatră ce duceau la primul etaj.

Ajunsă în camera ei, puse zăvorul, ca şi cum ar fi vrut să pună un obstacol între ea şi lumea exterioară, pentru că-i era frică.

Îşi schimbă costumul de călărie care era ud şi-şi puse un pantalon din catifea reiată şi un pulover gros; frigul începea să se facă simţit.

Tremura uşor, spunându-şi că nu va petrece o iarnă aspră în acest castel. Se va duce într-o ţară mai călduroasă, pe Coasta de Azur sau în California. Doar dacă nu.

Se gândi la Igor.

Viaţa ei s-ar putea schimba radical dacă s-ar căsători cu el; dar oare nu va respinge el ideea căsătoriei?

Ingrid îl descrisese ca pe un celibatar convins. dar ea, Carole, va refuza o legătură care n-ar fi consacrată legitim!

Trecuse cel puţin o oră de când urcase în camera ei. Afară, ploaia încetase.

Auzi deodată zgomotul unui motor de maşină.

Cine ar fi putut să vină? S-o fi întors Olaf din călătoria lui în Franţa? în acest caz, ea era hotărâtă să-l dea pe uşă afară.

Foarte fermă în hotărârea ei, ieşi din cameră şi coborî repede în hol.

Se trezi faţă în faţă cu un bărbat de vreo şaizeci de ani, cu o privire ascuţită în spatele unor ochelari cu ramă

de aur, pe care Peter îl introduse în salon.

Ingrid îi strânse mâna cu simpatie.

— Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede. îi zise ea.

Intrigată, Carole se apropie.

Cum de putea doamna Ronneby să primească vizite la castel, ca şi cum ar fi fost la ea acasă?

În clipa aceea, Ingrid îşi zări verişoara.

— Carole, vino.

Aceasta rămăsese în pragul salonului. Vrând să arate că ea era stăpâna casei, intră în încăpere, îl privi pe necunoscut, şi zise:

— Să mă prezint. Sunt noua proprietară a castelului Strinberg.

— Dumneavoastră sunteţi domnişoara Chantereine? întrebă omul, uimit.

— Fireşte.

Atunci, întorcându-se spre Ingrid, bărbatul spuse:

— Doamnă, am făcut un ocol de zece kilometri ca să văd o bolnavă. Domnişoara Chantereine mi se pare perfect sănătoasă. Telefonul acesta a fost cumva o glumă? Am şi alţi pacienţi care aşteaptă îngrijirile mele.

— Ce vă face să credeţi, doctore Holden, că aţi venit degeaba? În clipa aceasta, verişoara mea se simte mult mai bine, dar azi-dimineaţă, în timpul unei plimbări călare, a avut halucinaţii, imaginându-şi că cineva vrea să atenteze la viaţa ei! Într-una din nopţile trecute, a scos nişte ţipete cumplite în somn. Verişoara mea este în plină criză depresivă şi cred că un tratament i-ar face bine.

Carole o asculta pe Ingrid, întrebându-se dacă nu cumva visează. Ofensată, izbucni:

— Doctore, eu nu sunt nebună. Dar am convingerea că, în această casă, de mai multe ori, s-a atentat la viaţa mea. Azi-dimineaţă, de două ori, a fost cât pe ce să fiu zdrobită de prăbuşirea unei crengi enorme şi a unui brad. Pot să vă conduc la locul unde s-au produs accidentele, veţi constata că spun adevărul.

Ingrid inteveni:

— În sezonul acesta, se fac adeseori tăieri de copaci, dar verişoara mea îşi imaginează că arborii pe care i-a găsit pe potecă ar fi trebuit să cadă peste ea. În afară de asta, domnişoara Chantereine nu vă spune că, în noaptea în care a ţipat, a rămas leşinată şi şi-a pierdut cunoştinţa aproape o oră.

Această ultimă frază îi trezi interesul doctorului Holden. Se apropie de fată şi o privi atent prin ochelari.

— Cum? Aţi rămas leşinată aproape o oră?

Fără să mai aştepte răspunsul, o apucă de încheietura mâinii şi-i controlă pulsul.

— Carole, draga mea, susură Ingrid, dacă doctorul tot este aici, ar trebui să profiţi şi să te laşi examinată. Eu aş fi mult mai liniştită.

Insistenţa lui Ingrid era atât de convingătoare şi Carole o simţi pe verişoara ei atât de hotărâtă să aibă câştig de cauză încât, ca să scurteze discuţia, se hotărî să-i dea satisfacţie.

Doctorul Holden o examină pe Carole în camera ei. Aşa cum prevăzuse ea, doctorul o găsi într-o excelentă stare de sănătate.

Fără niciun pic de galanterie, acesta mormăi:

— Toate sunteţi la fel! Pentru un coşmar sau pentru un guturai, gata, chemaţi doctorul.

Ca să nu mai înrăutăţească lucrurile, Carole se prefăcu că nu aude aceste remarci neplăcute.

În clipa aceea, se auzi o bătaie uşoară în uşă, şi Ingrid apăru.

— Ei, doctore? V-a explicat domnişoara Chantereine cauza coşmarului ei?

De fapt, chiar dacă doctorul Holden îi pusese diverse întrebări, niciuna dintre ele nu abordase subiectul care era la originea leşinului ei.

Doctorul îşi ridică întrebător sprâncenele. Carole fu aceea care îi dădu explicaţii.

Chiar dacă nu-i plăcea să-i povestească unui străin

întâmplarea cu pumnalul, care lui i s-ar fi putut părea extravagantă, ea trebui totuşi să spună ce văzuse.

— Aţi visat! comentă doctorul după ce Carole termină.

Ea scutură din cap.

— Evident că este primul lucru care mi-a trecut prin minte. Dar nu, doctore, eram trează de-a binelea.

Ingrid spuse cu îngrijorare în glas:

— Draga mea Carole, ar trebui să te menajezi.

— Dar nu sunt bolnavă!

— Mă tem că, din păcate, eşti.

Doctorul făcu un gest vag, în timp ce Ingrid adăugă, luând-o de mână pe Carole:

— După depresia nervoasă pe care ai avut-o copil fiind, cred că n-ar trebui să tratezi toate astea cu uşurinţă. Nu credeţi, doctore, că aceste semne ar putea fi un fel de avertisment?

Doctorul, care îşi ştergea conştiincios lentilele ochelarilor cu batista, îşi ridică privirea şi avu o expresie mai interesată.

— Spuneţi că domnişoara Chantereine a avut în copilărie o depresie nervoasă?

— Când am aflat de moartea părinţilor mei într-un accident de avion, am resimţit un şoc violent, dar asta nu are nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Carole vorbise pe un ton sec. I se părea intolerabil acest amestec în viaţa ei trecută.

Îi aruncă lui Ingrid, plină de resentimente:

— De altfel, vorbeşti despre un lucru despre care tu nu ştii nimic!

— Cum adică?

— Pe vremea aceea, nu mă cunoşteai. Numai maicile care m-au îngrijit la spital ar putea să descrie simptomele de care am suferit.

În faţa acestei apostrofări, doamna Ronneby consideră inoportun să mai continue discuţia.

Se retrase prudent, în timp ce Carole îşi lua la revedere de la doctor. După plecarea lui, se prăbuşi într-un fotoliu, epuizată.

Avea senzaţia că voiau s-o izoleze de lumea reală.

*

Brusc, Carole luă hotărârea să caute un pretext şi să fugă cât mai repede din castelul Strinberg. Va pleca săptămâna viitoare la Paris, lăsându-şi rudele să-şi sfârşească vacanţa la castel.

Tocmai voia să tragă draperiile pentru a mai umbri de soare camera, când, spre mirarea ei, privind pe fereastră, îl văzu pe maiorul Randall conducându-l pe doctorul Holden până la maşina oprită la capătul aleii celei mari. Ce însemna asta?

Doctorul se despărţise de ea în urmă cu aproape o oră. De ce-şi prelungise vizita, când spusese că era grăbit să treacă şi pe la alţi bolnavi?

O nelinişte nedefinită puse stăpânire pe Carole. Alergă prin vestibulul pardosit cu dale de marmură şi coborî repede treptele de piatră ce duceau la parter.

În pragul holului, se lovi de maior şi-i zise fără nicio introducere:

— Deotorul Holden pretindea că a pierdut un timp preţios venind să mă vadă! Văd că, în ceea ce vă priveşte, nu gândeşte acelaşi lucru.

Bătrânul avu o tresărire care nu-i scăpă interlocutoarei sale, apoi îi răspunse:

— De vreo câteva săptămâni, mă simt cam obosit. Am profitat de venirea lui aici ca să mă examineze şi pe mine.

Cuvintele lui, rostite prea repede, îl trădau. Minţea prost.

Carole fu pe punctul de a-i spune: „Dacă doctorul v-a găsit bolnav, trebuie să vă fi scris o reţetă. În cazul acesta, arătaţi-mi-o”.

Dar la ce bun să mai insiste? Ar fi însemnat că-i mărturiseşte în mod stângaci că-l suspectează că nu spune adevărul. Capitolul 6

Când fu singură în camera ei, Carole simţi că respiră mai în voie.

Îi spuse Gretei să tragă draperiile pentru că voia să se odihnească.

Camerista o privi mirată şi întrebă:

— Domnişoara este bolnavă?

Iarăşi era considerată bolnavă, şi cea care-i vorbea nu avea niciun gând ostil.

— Nu, Greta, nu sunt bolnavă, doar un pic obosită.

— Înţeleg.

Îşi scoase hainele, îşi puse un capot şi se întinse pe pat.

Pendula bătu ora două. Afară, totul era liniştit. În semiîntunericul din încăpere, Carole analiză ultimele evenimente, încercând să le lege unele de altele şi să le dea un sens.

Încă o dată, se gândi la Igor, la sărutul pe care el i-l dăduse, la presiunea braţului lui pe umerii ei.

Simţi şi acum o mare emoţie când îşi aminti de toate astea. O iubea, fără nicio îndoială. Nu-i spusese el: „Carole, draga mea, am să mă întorc repede să te regăsesc”?

Adormi cu această fericită certitudine.

*

O treziră două bătăi în uşă. Greta intră.

— Doctorul întreabă dacă domnişoara poate să-l primească, zise ea trăgând draperiile.

Carole tresări, crezând că nu auzise bine.

— Ce spui?

Greta repetă întrebarea, adăugând:

— Doamna Ronneby este împreună cu doctorul Holden.

De data asta, Carole reacţionă violent.

— Spune-i că nu vreau să primesc pe nimeni!

— Bine, domnişoară.

Abia rostise aceste cuvinte şi înainte chiar să-şi dea seama ce se întâmplă, uşa camerei se deschise.

Ingrid intră, urmată de două siluete.

Prima era cea a doctorului Holden. Iar a doua, era aceea a unui bărbat de vreo cincizeci de ani, înalt, slab ca un ţâr, cu o mustaţă căruntă care-i împărţea faţa în două şi-i scotea în evidenţă un nas subţire şi proeminent.

După ce primele clipe de stupoare trecură, Carole întrebă:

— Unde vă credeţi de intraţi aşa în camera mea?

Era în culmea furiei, dar nu părea să-i fi impresionat pe cei care se purtaseră cu atâta neruşinare.

Ingrid înaintă şi zise pe un ton catifelat:

— Draga mea, scuză-mă, dar starea ta de sănătate mă îngrijora atât de mult încât i-am rugat pe doctorul Holden şi pe profesorul Malmöor, un eminent specialist care tocmai era în trecere prin regiune, să binevoiască să te examineze.

Această voce mieroasă, extraordinar de imperativă totuşi, o lăsă pentru câteva clipe pe Carole fără nicio reacţie, ca şi cum ar fi primit un pumn drept în faţă.

Dacă nu s-ar fi abţinut, ar fi sărit cu siguranţă la gâtul verişoarei sale, pentru că, în aceste clipe, Carole se simţea în stare de orice acţiune extremă.

Din fericire se controlă.

Într-o străfulgerare, i se păru că zăreşte îngrozitoarea structură a capcanei în care încercau s-o împingă.

Orice dovadă de violenţă, orice gest necugetat din partea ei, s-ar fi întors imediat împotriva ei.

Trebuia să joace strâns dacă voia să-şi învingă adversarii. La viclenie, ea trebuia să răspundă tot cu viclenie.

Ridicând capul şi schiţând un zâmbet, spuse cu ironie, privindu-l pe noul venit:

— Profesorul Malmöor este fără îndoială psihiatru.

În faţa limpezimii afirmaţiei ei, acesta resimţi o tulburare evidentă şi-şi drese glasul ca să spună:

— Ăăă… da.

Carole continuă, ciudat de calmă:

— Pentru că, dacă înţeleg eu bine, doamna Ronneby v-a chemat ca să vă daţi seama de starea mea mentală?

Bărbatul păru stânjenit de-a binelea.

— Păi. adică.

Dar Carole îl întrerupse brusc:

— De altfel, n-am să refuz să mă supun examinării dumneavoastră. Aţi putea crede că mă tem de ce verdict veţi da.

Se întoarse spre Ingrid şi-i aruncă acesteia:

— Ţie îţi cer doar să te retragi.

Abia îşi exprimă Carole această dorinţă, că verişoara ei şi dispăruse.

Singură în faţa celor doi doctori, se îndreptă spre un fotoliu şi se aşează.

— Şi acum, vă ascult, domnilor.

Îi privi atent pe amândoi.

Întorsătura pe care o luaseră lucrurile părea să-i dezorienteze.

Doctorul Holden vorbi primul:

— Nu puteţi nega, domnişoară, că în ultima vreme aţi avut o criză nervoasă şi aţi stat inconştientă mai mult de o oră.

— În ce priveşte durata, nu sunt sigură. Este adevărat că în urma unei împrejurări destul de tulburătoare, am leşinat.

Doctorul Holden, cu un gest ce trebuie să-i fi fost familiar, îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu batista.

— Aţi putea să-i povestiţi profesorului Malmöor ce anume v-a declanşat această brutală emoţie?

Imediat, Carole simţi capcana acestei întrebări, totuşi firească.

Dar nu putea evita răspunsul. Îi relată specialistului cu fidelitate ceea ce văzuse în acea faimoasă noapte.

În timp ce vorbea, profesorul, care o asculta, dădea mereu din cap.

În încheiere, ea spuse:

— Dacă în camera mea nu a intrat un răufăcător, înseamnă că am fost victima unui coşmar şi.

Doctorul Holden o întrerupse.

— Nu numai a unui coşmar.

Carole se gândi cu intensitate. Ce gândea oare cu adevărat bătrânul Holden?

Acesta continuă:

— Aţi afirmat că cineva voia să vă asasineze. Aşa este?

La rândul lui, profesorul luă cuvântul:

— Se pare, domnişoară, că în copilărie aţi suferit un puternic şoc emoţional.

Carole simţi cum i se amplifică furia şi indignarea. Cu câtă răbdare machiavelică ţeseau rudele ei plasa în care sperau s-o prindă!

Ea răspunse simplu:

— Doctorul care m-a îngrijit atunci vă va furniza mai bine decât mine amănunte asupra bolii mele.

Făcu o pauză şi continuă cu o lentoare calculată:

— Domnule profesor, fără îndoială că ar fi mult mai uşor să spun că, în acest moment, se încearcă să fiu împinsă într-o îngrozitoare capcană, pentru că, cred că toţi bolnavii pe care-i îngrijiţi întrebuinţează probabil acelaşi limbaj.

Îl fixă cu privirea pe profesorul Malmöor, care avea însă o expresie indescifrabilă.

— Mulţi dintre bolnavi îşi ignoră starea de sănătate.

— Eu nu, imaginaţi-vă. Mai întâi vreau să vă atrag atenţia că sunt străină în această ţară. Am venit aici ca să intru în posesia unei moşteniri râvnite de mulţi alţii, de multă vreme fără îndoială. Am făcut imprudenţa să-i invit pe ceilalţi patru membri ai familiei să stea o vreme aici, pe domeniul de care ei se simt frustraţi.

Deotorul Holden ridică mâna cu un gest ofensat.

— O cunosc de mulţi ani pe doamna Ronneby şi protestez cu toată puterea împotriva acestei acuzaţii.

Fără să se lase impresionată de cuvintele doctorului, Carole continuă:

— Eu nu cunosc legile suedeze, dar presupun că dacă se reuşeşte să se dovedească faptul că o persoană nu este în toate facultăţile ei mentale, se deleagă un tutore care să-i gestioneze bunurile.

Se opri, aşteptându-se la un răspuns. Dar în încăpere se abătu o linişte apăsătoare.

Ea reluă:

— Cred că nişte fiinţe lipsite de scrupule pot cu uşurinţă să încerce o asemenea soluţie. Asta este tot ce am avut de spus!

Carole se ridicase cu demnitate din fotoliu pentru a le da de înţeles doctorilor că ea considera vizita lor terminată.

Dar nici doctorul Holden nici profesorul nu păreau să-i fi înţeles invitaţia. Rămaseră aşezaţi în fotoliile lor.

În ultimul sfert de oră se înserase brusc. Ea nici nu-şi putea da seama prea bine de expresiile lor, de efectul pe care-l avusese asupra lor discursul ei.

În faţa acestei tăceri, se simţi din nou neliniştită.

Se gândi la Igor. Ah, dacă el ar fi fost acasă, la Alkenberg, ea s-ar fi refugiat acolo! Pe acest pământ străin, se simţea îngrozitor de singură.

În fine, profesorul vorbi:

— Nu mă îndoiesc, domnişoară Chantereine, că judecaţi ca o persoană inteligentă şi raţională. Dar comportamentul dumneavoastră din seara aceea poate da naştere la multe comentarii. În afară de asta, mai este povestea cu arborii prăbuşiţi în calea dumneavoastră; pretindeţi că cineva vrea să vă suprime. Aşa este, nu-i aşa?

Ea îşi trecu o mână peste frunte, simţind broboane de sudoare pe tâmple.

— Ce vreţi să spuneţi? bâigui ea.

Doctorul Holden adăugă cu vehemenţă:

— În plus, sunteţi foarte nedreaptă cu doamna Ronneby, atât de grijulie cu dumneavoastră. Chiar şi numai acest lucru arată cât vă sunt de zdruncinaţi nervii. Credem că se impune o soluţie.

Ea murmură:

— Ce fel de soluţie?

— Nu mai puteţi rămâne, deocamdată, în această proprietate unde sunteţi în pericol de a mai suporta o nouă criză, care să aducă prejudicii sănătăţii dumneavoastră.

Profesorul încuviinţă şi el.

— Ceea ce spune colegul meu este exact, şi eu cred că o şedere de două săptămâni, de exemplu, într-o casă de odihnă, v-ar face cel mai mare bine.

Stăpânindu-şi groaza care o cuprindea, Carole murmură, strângându-şi mâinile una în alta pentru a le împiedica să tremure:

— Dacă nu mă înşel, este vorba despre o internare.

— Nu folosiţi cuvinte mari, domnişoară Chantereine. Reacţiile dumneavoastră dovedesc că nu vă controlaţi nervii.

Carole simţi un nod în gât.

— Vi se pare că sunt de o nervozitate excesivă?

— Este un fapt.

— Şi pretindeţi că am nevoie să fiu internată într-o casă de sănătate?

— Într-adevăr, răspunse profesorul.

Rostind răspicat fiecare silabă pentru a-şi dovedi calmul, ea spuse:

— În acest caz, mi se pare că părerea unui singur specialist nu este de ajuns. Cer să aflu părerea şi a unui alt medic, ales de mine.

Această ultimă frază era destinată mai ales să-i arate profesorului ce credea ea despre conştiinţa lui profesională.

În timp ce vorbea, se apropie de întrerupătorul electric pe care-l răsuci.

Lumina izbucni brusc, răspândindu-se nemilos pe

chipurile celor doi vizitatori.

Preţ de o clipă, ea surprinse o expresie nehotărâtă pe faţa doctorului Holden. Acesta îşi aranja reflex nodul cravetei şi părea destul de stânjenit.

Ea i se adresă:

— Eu cred că, în Suedia, legile ştiu cum să-i pedepsească pe cei care prin viclenie sau din interes, se fac complicii unei internări arbitrare.

Cuvintele Carolei îşi produseră efectul, pentru că-l văzu pălind dintr-odată, mâinile îi tremurau.

În încăpere, timpul părea că se oprise în loc pentru cele trei personaje.

Foarte încet, doctorul se ridică din fotoliu şi veni înspre Carole.

Oare, din milă sau de teamă, va deveni el aliatul ei? Cuprinsă de o speranţă ascunsă, ea aşteptă. Din păcate, iluziile ei se spulberară.

— Domnişoară Chantereine, ar trebui să-l ascultaţi pe profesor. Acceptaţi această scurtă şedere într-o casă de sănătate. Este vorba despre sănătatea dumneavoastră. Exaltarea de care daţi dovadă nu este normală.

Malmöor se ridicase la rândul lui.

Spuse pe un ton care nu admitea replică, îndreptându-se spre uşă:

— Am, s-o anunţ pe camerista dumneavoastră să vă pregătească bagajele. Vă conduc chiar astă-seară la Kronborg. Veţi petrece acolo o noapte mult mai calmă decât aici.

O clipă, ea rămase încremenită, fără reacţie.

Aşadar, răpirea ei fusese pregătită minuţios. În starea de emoţie în care se afla, trebui să se sprijine de speteaza unui fotoliu ca să nu cadă.

În clipa aceea, doctorul Holden trecu pe lângă ea şi coborî vocea ca să-i murmure:

— Domnişoară, eu cunosc casa de odihnă unde vrea să vă ducă profesorul Malmöor. N-am să vă părăsesc. Şi apoi, credeţi-mă, această soluţie poate fi cea mai

înţeleaptă pentru moment. Aici cine ştie ce s-ar putea întâmpla.

Erau oare cuvinte sortite să-i adoarmă bănuielile Carolei sau, dimpotrivă, ca s-o pună în gardă?

*

— Se pare că domnişoara pleacă pentru câteva zile? întrebă Greta cu uimire intrând în încăpere.

Camerista părea descumpănită de această decizie.

Carole se întrebă dacă nu cumva ar fi puttu să i se confeseze ei, pentru că, probabil ea era în afara complotului. Dar suedeza aceasta de origine ţărănească n-ar înţelege-o cu siguranţă.

Se mulţumi aşadar să-i răspundă:

— Da, fac o scurtă călătorie. Pregăteşte-mi bagajele cu câteva lucruri indispensabile.

Carole consideră că este inutil să dea şi alte explicaţii. De altfel, cuvintele ieşeau cu destulă dificultate printre buzele ei crispate.

„Cine ştie ce se poate întâmpla aici?”

Acest straniu avertisment îi suna cu obstinaţie în creier. Cu siguranţă că, atunci când vrei să scapi de cineva care te stânjeneşte, găseşti întotdeauna mijloacele de a-l face să dispară. Un accident se întâmplă atât de repede!

Fraza ambiguă a doctorului Holden era oare mărturisirea că el bănuieşte drama ce se ţese, sau era o tehnică abilă de a o linişti şi a o face să plece fără scandal?

Trebuia oare să accepte să se urce în maşina profesorului?

Va fi oare într-adevăr mai în siguranţă în sanatoriul acela decât în castelul Strinberg?

Habar n-avea.

Se gândea la toate astea în timp ce Greta îşi făcea de lucru fără zgomot între şifonier şi valiză.

În timp ce camerista termina ultima valiză, Carole îşi făcea repede în minte un întreg plan de luptă.

Prefăcându-se că se supune de bunăvoie, ea va urca în maşina profesorului şi, o dată ajunsă la sanatoriu, va

găsi ea un mijloc să evadeze.

*

Şoferul psihiatrului, un bărbat cu o figură de brută, care-i folosea cu siguranţă şi ca infirmier şi probabil că nu era deloc blând cu bolnavii, conducea maşina lungă şi neagră înspre Kronborg.

Începuse să cadă o ploaie fină şi gemurile maşinii se aburiră, ascunzând o parte din peisaj.

Aşezată pe bancheta din spate, în dreapta doctorului, Carole închisese ochii.

Gândurile ei haotice i se ciocneau în minte într-un vârtej nebunesc.

Un singur gând îi era limpede: era victima unui îngrozitor complot. Verii săi urziseră un plan machiavelic ca să pună mâna pe averea ei. Voiau s-o facă să fie considerată nebună şi astfel maiorul Randall va deveni fără îndoială, tutorele ei legal şi gestionarul bunurilor ei.

Greşise venind singură în această ţară străină şi, mai ales, greşise ţinându-i în preajma ei pe aceşti oameni care nu puteau decât s-o urască şi care erau în stare de orice.

Avertismentul rostit în şoaptă de doctorul Holden era o mărturisire.

Soarele începea să apună; lumina scădea repede. La ora asta, şoferul trebuia să-şi concentreze toată atenţia la drum şi nu putea circula prea repede. Şoseaua era mărginită de platani înalţi.

Începuse să bată vântul şi ultimele frunze smulse copacilor zburau în jurul maşinii ca nişte fluturi de noapte.

Profesorul Malmöor, care nu scosese un cuvânt de la plecarea din Strinberg, anunţă:

— Ajungem imediat.

Într-adevăr, începură să apară primele clădiri ale Kronborgului.

Carole simţea un nod în gât. După ce va pătrunde în acest sanatoriu, ale cărui porţi fireşte că vor fi încuiate, nu va avea nicio şansă de scăpare.

Totuşi, dacă acceptase să-l urmeze pe psihiatru, a făcut-o pentru că doctorul Holden îi dăduse de înţeles că la castel pericolul era şi mai mare. îi era oare duşman sau aliat? Capitolul *1*

În dimineaţa aceleiaşi zile, Olaf se afla la bordul avionului ce venea de la Paris.

Nathalie Roux plecase cu o zi înainte spre Stockholm, pentru că el nu vrusese să călătorească împreună cu ea. Ar fi fost o imprudenţă ca vreo cunoştinţă de-a lui să-l vadă în compania sosiei Carolei.

Îi recomandase să poarte ochelari negri şi să-şi ascundă părul auriu într-o eşarfă; trebuia să evite cu orice preţ să fie remarcată.

Sfaturile lui Wesborg fuseseră foarte stricte. El spera ca ea să-i urmeze instrucţiunile.

Reţinuse pe numele domnişoarei Roux, artistă franceză, o cameră la hotelul *Royal.*

De îndată ce avionul ateriză, Olaf urcă într-un taxi. În ciuda dorinţei sale de a se convinge că totul era în regulă cu Nathalie, nu se opri la hotelul acesteia, ci se duse să-şi ia una din maşinile lui pe care o lăsase la un garaj.

După o jumătate de oră, la volanul puternicei maşini, porni în direcţia castelului Strinberg. Pe drum, se opri la un han să mănânce şi, spre sfârşitul după-amiezii, ajunse pe domeniul Carolei. Ocoli parcul şi opri maşina în spatele unui gard viu.

Evită s-o ia pe aleea principală, şi porni pe lângă castel pe o alee ce şerpuia până la aripa de sud a acestuia, care era nelocuită.

Astfel putu să intre în clădire fără ştirea servitorilor. Urcă direct în camera lui, când toată lumea îl credea încă plecat în călătorie.

De la cele două ferestre ce dădeau spre faţada corpului central al castelului, văzu limpede maşina care-l adusese pe doctorul Holden.

Nu era surprins, ştiind că Ingrid hotărâse să-l cheme pe doctor pentru ca acesta s-o examineze pe Carole, parte

a planului pe care-l făcuseră împreună.

Comportamentul nervos al tinerei franţuzoaice trebuia exploatat la maximum pentru ca un judecător să poată declara că starea ei depresivă o făcea incapabilă să-şi gestioneze averea.

Carole Chantereine trebuia să aibă un tutore. El va fi tutorele ei legal.

Totuşi, această idee care, la început, îl entuziasmase, lua acum o altă întorsătură.

Un tutore este obligat să dea socoteală. Şi s-ar putea ca unii prieteni ai Carolei să intervină. Se gândea fireşte la Igor, de care se şi temea. Prietenia aceasta dintre Carole şi contele Alkenberg, care semăna foarte tare cu dragostea, era periculoasă, teribil de periculoasă. Astfel că, în mare grabă, el trebuise să modifice planul.

Mai întâi, dorind să aducă în Suedia o sosie a verişoarei sale, avusese de gând s-o facă pe aceasta să joace rolul unei dezechilibrate.

Ar fi invitat-o pe falsa lui verişoară într-un restaurant la modă din Stockholm, unde ea ar fi provocat un scandal de pomină, luându-se de clienţi fără niciun motiv. Ar fi jucat astfel rolul unei dezechilibrate care cântă, râde fără motiv şi se comportă ciudat în public.

Olaf ar fi putut astfel să acrediteze în diferite locuri teza că verişoara lui franţuzoaică nu este normală. Ar fi avut mai multe mărturii publice, plus pe cele ale servitorilor de la castel, care ar fi mărturisit că, într-o noapte, Carole ar fi scos fără motiv nişte ţipete de groază. Greta, fata aceasta naivă, ar fi recunoscut faptul chiar sub jurământ.

Cu ajutorul unui psihiatru pe care-l cunoştea şi care era destul de lipsit de scrupule, ar fi reuşit cu uşurinţă s-o interneze într-un sanatoriu pe o perioadă lungă.

În tot acest timp, în calitatea lui de tutore, ar fi avut facilitatea de a opera multiple şi fructuoase manevre imobiliare şi financiare.

Având un simţ dezvoltat al afacerilor, ar fi putut astfel

să deturneze în favoarea lui o parte a averii Carolei.

Din păcate însă, descoperirea legăturii care exista între Carole şi Igor pusese totul sub semnul întrebării. Şi atunci, mintea lui machiavelică pusese la cale imediat altceva.

Această schimbare de identitate, care la început n-ar fi trebuit să fie decât o înşelătorie de scurtă durată, numai pentru necunoscuţi, trebuia să devină realitate.

Nathalie va fi Carole Chantereine.

Carole va fi cu adevărat întruchipată de Nathalie Roux. Aceasta era doar cu puţin mai în vârstă decât sosia ei, doar cu şaisprezece luni, ceea ce nici nu conta.

Olaf se va căsători cu Nathalie, devenită Carole Chantereine; fata aceasta, ambiţioasă, lipsită de moralitate, va accepta cu siguranţă stratagema lui.

Devenind soţia lui, falsa Carole va fi moştenitoarea domeniului Strinberg; Olaf va intra atunci în mod legal în posesia acestei imense averi.

În ceea ce priveşte pe adevărata Carole, ea va fi victima unui accident mortal. În ţara aceasta muntoasă, o maşină poate oricând să cadă cu uşurinţă într-o prăpastie. Şi paşaportul care va fi găsit în geanta victimei va fi cel al lui Nathalie Roux.

Fireşte, în acest caz, maiorul Randall, Ingrid şi Axel nu vor trebui să ştie nimic despre această substituire, care nu numai că-i lipsea de avere, dar i-ar fi făcut complici ai unui asasinat pe care ei cu siguranţă l-ar fi respins îngroziţi.

Deci, pentru a-i neutraliza şi a-i îndepărta, va trebui să aibă loc o ceartă zdravănă între ei şi falsa Carole, care le va interzice să mai calce pe la castel.

În afară de asta, toţi servitorii vor fi concediaţi.

Iar Igor va afla în mod oficial vestea căsătoriei lui Olaf cu verişoara lui franţuzoaică. Nathalie nu va trebui să se întâlnească niciodată cu el.

Totuşi, Olaf era convins că Igor va încerca să-i telefoneze.

Când el va suna, Olaf va da drumul la un casetofon care va transmite muzică, pentru a masca astfel intonaţiile vocii lui Nathalie, în timp ce aceasta va recita lecţia pe care Olaf i-o va fi dictat:

— Igor, dragul meu, te rog să nu mă mai deranjezi. Eu m-am îndrăgostit de vărul meu şi ne-am căsătorit. Te rog, aşadar, să nu-mi mai telefonezi.

Olaf era sigur că va avea acordul lui Nathalie în toate aceste privinţe.

În afară de asta, cum ea spusese că nu are alte rude, nimeni nu se va interesa de moartea accidentală a unei anume Nathalie Roux, artistă franceză fără contract, care nu avusese decât nişte angajamente în nişte trupe de teatru jalnice.

Se gândea la toate astea în timp ce supraveghea de la fereastră plecarea doctorului Holden, chemat se pare de Ingrid ca să constate nervozitatea Carolei.

Cu toţii fuseseră de acord cu această vizită medicală, dar Olaf, care-şi schimbase brusc planul eliminându-i pe ceilalţi membri ai familiei, era contrariat de venirea doctorului.

Se nelinişti şi mai mult când constată că acesta nu mai ieşi din castel şi când, ceva mai târziu, o altă maşină trase în faţa intrării şi doctorul Holden apăru ca să-i iasă în întâmpinare unui bărbat cu înfăţişare severă care trebuie să fi fost cu siguranţă un alt doctor.

Proasta de Ingrid, îi va răsturna toate planurile trimiţând-o pe Carole într-un sanatoriu de boli nervoase!

În graba ei, chemase oare în ajutor un specialist?

Olaf aşteptă răbdător în spatele ferestrei şi, pe măsură ce trecea timpul, simţea că-l cuprinde o furie surdă.

Trebuia neapărat ca verişoara lui, Carole, să dispară într-un accident sub identitatea lui Nathalie Roux! Cum să reuşească asta dacă ea va fi închisă şi fără posibilitatea de a ieşi cu maşina?

Continuă să pândească la fereastră, ascuns după

draperiile grele.

O văzu în sfârşit pe Carole, încadrată de cei doi doctori, urcând în maşina psihiatrului, în timp ce Greta îi încărca valizele în portbagaj.

Nu era nicio îndoială, o duceau într-un sanatoriu.

Aşteptă plecarea maşinii, apoi, ieşind din castel pe o uşă din spate, o luă pe drumul îngust la capătul căruia îşi parcase maşina.

Începea să se însereze şi să adie un vânt de iarnă.

Îşi ridică gulerul impermeabilului şi frisonă uşor, întrebându-se dacă planul pe care-l concepuse cu atâta grijă se va derula aşa cum dorea el.

*

Carole îşi duse brusc mâna la gură şi simulă un puternic acces de tuse, apoi strigă:

— Profesore, opriţi la o farmacie ca să-mi iau nişte pastile cu muguri de brad.

— Avem tot ce ne trebuie la clinică, bombăni doctorul.

Ea insistă:

— Doctore, vă rog. Eu vreau *Perle de brad* de la laboratorul Mercier din Paris.

— Nu avem medicamente franţuzeşti în Suedia.

— Vă înşelaţi, domnule profesor. Există la farmacia care se află la capătul acestei străzi. Am cumpărat eu săptămâna trecută, insistă Carole.

Doctorul, nedorind să provoace fără îndoială o reacţie la o bolnavă care se arătase până acum atât de docilă, se aplecă în faţă şi-i ordonă şoferului să oprească în faţa farmaciei indicate, încă deschisă la acea oră târzie.

— Mă duc să vă cumpăr pastilele. Ziceţi că se numesc *Perle de brad?*

— Da, aşa se cheamă.

— Rămâi în maşină cu domnişoara, îi zise doctorul şoferului.

Ceea ce însemna foarte limpede că acesta avea ordin s-o supravegheze.

Carole îşi dădu seama că nu are la dispoziţie decât câteva minute ca să acţioneze.

Îl privi pe Malmöor traversând şoseaua şi îndreptându-se spre vitrina luminată.

Abia intră doctorul în farmacie, că ea aruncă pe geamul coborât o pudrieră pe trotuar, şi strigă:

— Dumnezeule, pudriera mea, mi-a scăpat!… Vrei, te rog, să mi-o aduci?

Şoferul se întoarse, apoi deschise portiera. Cu o mişcare bruscă, fata luă mica valiză pe care o păstrase lângă ea şi deschise portiera de pe cealaltă parte.

Coborî tocmai în clipa când un camion depăşea maşina oprită. Ea traversă şoseaua prin faţa roţilor camionului.

Ajunsese pe trotuarul din faţă când auzi un ţipăt strident, apoi nişte frâne care scrâşniră.

Văzu vreo câţiva trecători repezindu-se spre locul din care ea tocmai plecase. Îşi dădu seama că datorită acestei zarve provocate după toate aparenţele de un accident, ea putea să se facă nevăzută.

Alergă spre o zonă mai întunecoasă şi merse de-a lungul unei clădiri mari. Auzi o sirenă, şi apăru o maşină a poliţiei. Nu era momentul să mai stea pe gânduri.

Repede, din ce în ce mai repede, coborî bulevardul.

Deodată, apărură farurile unei ambulanţe şi, din ce în ce mai speriată, intră repede pe o străduţă întunecoasă din stânga ei.

Alerga cu spaima în suflet, temându-se de ceva neprevăzut care ar putea-o împiedica să ajungă la capătul drumului ei, care era gara.

Avu impresia că se rătăceşte în labirintul străduţelor slab luminate. Se orienta cu greutate, cartierul acesta îi era necunoscut.

Pe la ferestre se aprinseseră luminile. Carole nu îndrăznea să se oprească pentru a întreba vreun trecător încotro s-o ia. Totuşi, riscă şi împinse uşa unui restaurant.

Intră într-o încăpere destul de mică şi plină de fum.

În spatele tejghelei o fată blondă cu ochi limpezi ştergea de zor paharele.

Nu erau decât câţiva clienţi înăuntru. Ea întrebă:

— Gara este departe?

— Nu prea. La trei străzi de aici, o luaţi la dreapta, şi o s-o vedeţi.

În timp ce vorbea, chelneriţa o privea cu curiozitate pe Carole.

Unul dintre clienţi se ridică. Era un bărbat de vreo şaizeci de ani. Acesta întrebă:

— Sunteţi străină?

— Da, sunt belgiancă, răspunse Carole, pentru că prefera să-şi ascundă adevărata identitate.

— O să vă rătăciţi dacă nu cunoaşteţi oraşul. Aş putea să vă însoţesc.

Ea refuză totuşi generoasa ofertă, îi mulţumi şi dispăru.

Se gândi că poate fusese imprudentă să-şi semnaleze astfel prezenţa. Se orientă după cum îi spusese fata de la bar şi curând, recunoscu clădirea impunătoare a gării, cu numeroase ferestre luminate.

Drumul până acolo era destul de scurt. Dar ei îi trebuiră vreo zece minute ca să ajungă, pentru că se oprea destul de des ca să-şi mai tragă sufletul.

Ajunse în sfârşit la gară şi se repezi la unul dintre ghişee. Erau o mulţime de călători care stăteau la coadă; era sfârşit de săptămână şi mulţi tineri, cu schiurile pe umăr, se duceau la munte unde zăpada îşi făcuse deja apariţia.

În sfârşit, Carole ajunse în faţa funcţionarului şi-i ceru un bilet pentru Stockholm. Şansa era de partea ei, pentru că rapidul urma să treacă peste şaisprezece minute.

Alergă spre peronul al doilea şi, curând, trenul apăru.

Se urcă imediat într-un vagon de clasa a doua. Un marinar care se întorcea fără îndoială din permisie se oferi să-i ducă valiza.

Carole se aşează într-un compartiment slab luminat, între o doamnă în vârstă şi un fermier apatic. Toţi ceilalţi călători erau marinari.

Legănată de mersul trenului, extenuată de emoţiile prin care trecuse, Carole închise curând ochii.

Nu-i deschise decât când trenul intră în gara Stockholm. Peronul era invadat de o mulţime zgomotoasă. Pentru prima oară în ultimele douăzeci şi patru de ore, se simţi în siguranţă şi respiră în voie.

*

La aceeaşi oră, Olaf, la volanul maşinii sale, rula spre Stockholm.

Ajunse aici, la periferia oraşului, cu trei sferturi de oră mai târziu. Circulaţia era intensă la această oră. Îi trebui destul de mult timp ca să ajungă în cartierele noi ale oraşului.

După ce trecu de biserica Riddarholmen, Olaf traversă imensa arteră şi opri maşina în faţa hotelului *Royal.*

Intrarea era luminată puternic. În hol se îmbulzeau o mulţime de călători.

Făcu semn unui băiat, care veni şi-i scoase valiza din portbagaj.

— Urcă bagajele la camera 242. Sunt pentru domnişoara Roux, îi zise el, refuzând în acelaşi timp serviciile unui alt băiat dornic de un bacşiş gras, care se oferea să-i parcheze maşina în parcarea hotelului.

Olaf prefera să nu-şi semnaleze prezenţa şi-şi lăsă maşina ceva mai departe pe stradă, făcând asta fără să fie remarcat.

Se întoarse pe jos până la hotelul *Royal* şi se amestecă într-un grup de turişti care tocmai luau ascensorul. Urcă până la etajul al doilea.

Merse de-a lungul culoarului pe care erau înşirate uşile şi se opri în faţa celei cu numărul 242. Bătu discret.

— Intră.

Nathalie răsuci cheia şi ieşi în prag.

Îşi întâmpină oaspetele cu un zâmbet şi-i spuse cu un aer triumfător:

— Arăt bine în rolul Carolei?

Purta un dezabie împodobit cu pene de struţ şi faţa îi era machiată strident.

Wesborg tresări.

— Chiar dacă trăsăturile tale sunt asemănătoare cu ale ei, trebuie să-ţi spun că, în această ţină, nu-i semeni deloc.

Ea avu o expresie dezamăgită.

— Aşa crezi?

— Mi-ar conveni oare să te mint?

— Nu cred, într-adevăr.

— Priveşte-te în oglindă. Carole nu şi-ar da niciodată cu acest fond de ten, cu albastru pe pleoape şi cu acest ruj ţipător pe buze.

Nathalie făcu o mutră bosumflată.

— Bine. Spune-mi cum să mă transform într-o mică provincială. pentru că-mi imaginez că trebuie să fie destul de urâtă, dacă zici că nu se machiază.

Fără să-i răspundă, Olaf ridică din umeri şi spuse:

— Cred că ţi-a adus băiatul de la recepţie o valiză.

— Într-adevăr, cu câteva minute înainte să vii. Este a dumitale?

— Nu, draga mea, nu mi-aş permite să vin şi să mă instalez astfel aici. După ce ne vom căsători, lucrurile se vor schimba.

Fata tresări.

— Ce ai spus?

— Doresc să mă căsătoresc cu tine.

— Dar nici nu mă cunoşti.

— Te cunosc îndeajuns ca să ştiu că-ţi plac banii. Or, vei avea o viaţă îndestulată, vei fi foarte bogată şi, pe deasupra, baroană. Sper că-ţi sună bine ce spun? Îţi sunt pe plac?

În timp ce el îi vorbea, ochii lui Nathalie scânteiau şi, la un moment dat, exclamă:

— Eşti un bărbat frumos şi-mi placi mult! Dar nu cumva este o glumă?

— Te-aş fi adus eu tocmai din Franţa ca să-ţi torn baliverne?

— Nu cred, într-adevăr.

Ea îl privi, neîncrezătoare, apoi adăugă:

— Am impresia că visez. eu, Nathalie Roux, voi deveni baroană şi bogată.

— Cea cu care mă voi căsători nu va fi Nathalie Roux…

— Cum? făcu ea fără să înţeleagă.

— Nu, soţia mea va fi Carole Chantereine, pentru că tu vei lua identitatea ei.

— Dar.

— Dă-mi voie să-ţi explic. Eşti sosia ei. îi vei lua locul.

— Dar ea?

Olaf şovăi; trebuia oare să-i spună despre accident? Nu, asta ar fi putut s-o sperie. Se mulţumi aşadar să-i răspundă:

— Carole este foarte bolnavă, fără nicio speranţă de vindecare. Se află într-un sanatoriu. Să nu-ţi fie teamă de nimic.

— Dar dacă într-o zi, totuşi, îşi revine?

— O să vedem atunci ce facem, şi o să-ţi dau o sumă foarte mare de bani. Să zicem 150.000 de dolari, pe care-i voi depune în ajunul căsătoriei noastre pe numele tău.

El mai vorbi o vreme, prezentând lucrurile în felul lui, într-o lumină liniştitoare, fluturându-i mereu viaţa luxoasă pe care ea ar putea s-o ducă.

Toate aceste perspective învinseră temerile lui Nathalie, pentru că, oricum, nu scrupulele ar fi făcut-o să ezite. Dornică să ducă o viaţă de miliardar, spuse:

— Accept să fac tot ceea ce-mi propui. Capitolul 8

Carole nu cunoştea prea bine capitala suedeză, această metropolă a Nordului care scânteia printre canalele şi podurile sale, fiind cea mai frumoasă bijuterie a Balticii.

Luă un taxi şi ceru să fie dusă la *Regina Hotel,* nu departe de faimosul Gondolen şi al său zgârie-nori.

I se oferi o cameră frumoasă, cu baie, şi, după ce lenevi mai mult în apa caldă, îşi schimbă taiorul de culoare roşu-aprins cu o rochie de mătase bej, model Saint-Laurent, pe care şi-o pusese la repezeală în mica valiză.

Hotărî să coboare în restaurant şi să-şi mai recapete puterile cu o masă bună.

În sală se aflau mulţi clienţi. Atmosfera era agreabilă, şi mâncarea delicioasă.

Chiar a doua zi, se va duce la avocatul Kelman, îl va pune în temă cu evenimentele şi-i va cere sfatul ca să ştie ce decizie să ia în privinţa verilor ei, pe care era gata să-i acuze de tentativă de omor.

Cu această hotărâre luată, se întoarse în camera ei.

Totuşi, Carole dormi puţin în noaptea aceea. Prea multe gânduri i se învălmăşeau în minte. Se trezi devreme, străduindu-se mai ales să nu se mai gândească la drama care o tulbura atât, înainte de a se fi sfătuit cu avocatul ei.

Un soare rece lumina Palatul Nobilimii, care se profila între Palatul Regal şi vechiul Stockholm, cu străduţele lui întunecate.

În dimineaţa aceasta, era aproape frig. Vântul venit din larg îi mângâia plăcut faţa Carolei.

Ar fi putut să se creadă o turistă în vacanţă.

Trecând prin faţa celor trei coroane ale Primăriei care scânteiau în soare ca un uriaş totem, se opri ca să admire nenumăratele steaguri care-şi îmbinau culorile aurii pe fond azuriu cu lumina soarelui şi cu cerul nordic. Pacea aceasta care o înconjura din toate părţile aduse linişte în sufletul fetei.

Privind în urmă, evenimentele din ajun nu i se mai păreau atât de dramatice. Hotărârea ei de a fugi de sub escorta lui Malmöor fusese o reuşită!

Mergea prin mijlocul numeroşilor trecători care căscau gura la vitrinele acestei artere comerciale, când îşi dădu seama că uitase să-şi ia din valiză carneţelul cu

adresa şi cartea de identitate.

Nefiind prea departe de *Regina Hotel,* se hotărî să se întoarcă.

În clipa când se pregătea să traverseze, nu observă, în şirul de maşini, Mercedesul lui Wesborg.

Acesta însă, foarte atent la circulaţie, o recunoscu imediat pe Carole.

Stupefacţia lui fu extremă. Fusese convins că ea se afla deja într-un sanatoriu, sub supravegherea profesorului Malmöor. Frână reflex.

Văzu în oglinda retrovizoare că ea se îndrepta spre *Regina Hotel.* Nu exista nicio îndoială, reuşise s-o şteargă şi se refugiase în acest hotel.

Găsi un loc liber la câţiva metri distanţă, parcă repede Mercedesul în spaţiul vacant şi sări pe trotuar.

În timp ce el făcea această manevră, Carole îşi continua liniştită drumul şi intra în holul hotelului său.

Nu-l văzuse pe vărul ei şi nu ştia deci că el îi descoperise ascunzătoarea.

Ajunsă în cameră, deschise geanta de voiaj şi scoase agenda cu adresele de care ar fi putut să aibă nevoie.

Ar fi vrut să-şi ia şi actele personale, dar poşeta de crocodil era prea mică încât să încapă în ea paşaportul şi plicul cu fotocopii după actele succesorale care-i legitimau drepturile asupra moştenirii.

Se gândi de altfel că ar incomoda-o inutil toate aceste hârtii pe care avusese precauţia să le ia cu ea în momentul plecării de la Strinberg. Le lăsă aşadar într-o borsetă pe care o puse în sertarul comodei.

Când coborî din nou în holul plin de turiştii care tocmai coborâseră dintr-un autocar ce venea de la aeroport, nu-l remarcă pe Olaf, ascuns după un stâlp de marmură.

Turiştii erau atât de mulţi încât Carole nu reuşi să ajungă la tejghea ca să-i dea cheia camerei recepţionerului.

Se apropie de un băiat de serviciu şi-i spuse,

întinzându-i cheia:

— Te rog frumos s-o agăţi la locul ei.

De îndată ce se îndepărtă, Olaf se apropie de băiat, care nu apucase încă să pună cheia la loc. Îi întinse acestuia o bancnotă de zece coroane.

— Du-te repede şi cumpără-mi o cutie de chibrituri, îi ceru el băiatului, ducându-şi o ţigară la gură.

Aşa cum prevăzuse, băiatul sări şi aruncă cheia pe tejghea, nemaiaşteptând s-o pună în cui.

Wesborg o subtiliză repede.

Ezită o clipă. Trebuia oare să urce direct în camera Carolei? se gândi că asta ar putea fi o acţiune imprudentă. Aşa că, îşi strecură cheia în buzunar şi plecă, fără să mai aştepte întoarcerea băiatului.

Când se urcă în maşina lui, avea în vedere mai multe posibilităţi. Îşi dădu seama că norocul este de partea lui.

Carole nemaiaflându-se în sanatoriu, el putea să se gândească mai bine la ipoteza accidentului care l-ar scăpa de ea.

Se îndreptă imediat spre hotelul *Royal* ca să-şi întâlnească complicea, care nu va mai avea decât să se substituie verişoarei lui, de îndată ce aceasta va dispărea.

Urcă direct în camera ei, fără să se mai anunţe.

Nathalie fu destul de surprinsă să-l vadă apărând la această oră matinală. Aseară, când plecase, el îi spusese:

— Am să-ţi telefonez spre sfârşitul zilei.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, mirată.

— Trebuie să vii fără întârziere la *Regina Hotel.*

— Îmi schimb culcuşul?

— Nu chiar. Dar împrejurările nu mai sunt aceleaşi. Ascultă-mă cu atenţie.

Îi arătă cu mâna un scaun din faţa lui.

*

Carole făcu semn unui taxi şi-i dădu adresa lui Kelman, care locuia în celălalt capăt al oraşului.

Când se prezentă secretarei avocatului, o fată înaltă, blondă şi palidă pe care o vedea pentru prima oară,

aceasta o anunţă că patronul ei lipseşte până mâine.

— Este plecat la Karlskrona.

Vestea aceasta era foarte supărătoare.

— Vreţi să-mi lăsaţi numele dumneavoastră? o întrebă fata, luând un creion ca să noteze pe un carnet.

Dar, instinctiv, temându-se că o indiscreţie era oricând posibilă şi i-ar fi informat pe verii ei despre prezenţa ei aici. Carole se grăbi să răspundă:

— Nu este nevoie, îi voi telefona mâine maestrului Kelman ca să-mi fixeze o întâlnire.

Când ajunse în stradă, intră într-o cafenea. În graba ei de a-l vedea pe avocat, uitase să-şi ia micul dejun.

Se aşeză la o masă în fundul sălii. O chelneriţă tânără, cu un şorţ înflorat, se apropie de ea să-i ia comanda.

Curând, i se aduseră pe o tavă cafea, lapte, unt şi cornuri calde. I se făcu o poftă grozavă şi devoră totul cu mare plăcere.

La masa vecină cu a ei se afla un tânăr cu o înfăţişare sportivă, simpatic, care o fixa cu atenţie. Desigur, era fermecătoare în toaleta ei de ultimă modă, dar îşi dădu seama că insistneţa necunoscutului avea un alt motiv decât cel al unui bărbat care vrea să atragă atenţia unei femei în speranţa că o va cuceri.

De altfel, după o vreme, după ce-şi plăti consumaţia, el se ridică şi, apropiindu-se de Carole, se exprimă în franţuzeşte:

— Scuzaţi-mă… Şi eu am tras la hotelul *Royal* şi, alaltăieri, când aţi sosit, am fost martor la discuţia pe care aţi avut-o cu hamalul, atunci când aţi crezut că v-a dispărut valiza. Ştiţi că şi eu am păţit la fel, cu o zi înainte? Vinovat este un tânăr funcţionar care nu ştie să citească în limbi străine şi care duce în mod invariabil toate valizele ce vin de la Paris în apartamentul unui călător care poartă tocmai numele capitalei noastre. Sper că vi s-a rezolvat problema.

Uluită, Carole îl privea nedumerită pe omul din faţa

ei care-i zâmbea.

— Dar eu nu am tras la hotel *Royal!*

— Totuşi, sunteţi franţuzoaică?

— Desigur.

La rândul lui, el păru stupefiat.

— Nu este posibil. Dar eraţi chiar dumneavoastră.

Enervată, Carole îi spuse:

— Dacă este un mod cu care v-aţi închipuit că mă puteţi aborda, vă rog să nu mă mai deranjaţi.

Necunoscutul, stânjenit, se înclină.

— Iertaţi-mă, n-am crezut că sunt indiscret reamintindu-vă un incident la care eu am fost martor şi care v-a supărat atât.

Tonul lui era atât de sincer încât Carole regretă că-l repezise. Era sigur că interlocutorul ei nu minţea. Dovadă erau tonul şi atitudinea lui. Aşa că-i spuse mai blând:

— Trebuie să fie o neînţelegere, probabil că aţi văzut pe cineva care îmi seamănă un pic.

El spuse aproape cu timiditate:

— Nu cumva aveţi o soră geamănă?

— Am fost singură la părinţi.

— În acest caz, astfel de asemănare este cel puţin stupefiantă. De-a dreptul incredibilă! Tot nu-mi vine să cred. Domnişoară, sau doamnă, vă rog să mă scuzaţi. Îmi pare nespus de rău.

Se înclină şi ieşi din cafenea. Carole îl urmări o clipă cu privirea. Rămase apoi mult timp îngândurată. Această enigmă o descumpănea.

Cum se putea ca o necunoscută, tocmai franţuzoaică, şi care să-i semene atât de ciudat, să se afle în acelaşi timp cu ea în capitala suedeză?

Oare poate fi întâmplătoare o asemenea împrejurare?

*

Hotelul *Royal* nu se afla decât la trei blocuri distanţă. împinsă de curiozitate, se îndreptă spre Hamngatan şi curând, luând-o pe o stradă mărginită de magazine luxoase, ajunse în faţa hotelului.

Fără să şovăie, intră în hol odată cu un grup de nemţi care veniseră să ia parte la un seminar, pentru că toţi aveau numele înscris pe un ecuson prins de haină.

Ca să-şi facă de lucru, luă o revistă de pe o măsuţă din apropiere şi se prefăcu că o citeşte, aşezată într-un fotoliu mai retras. Pândea, deşi credea că acest lucru este puţin probabil, o necunoscută care să-i semene.

*

Stătea aici de vreo jumătate de oră, când deodată, tresări. În mijlocul unui grup de mai multe persoane care tocmai coborau din ascensor, îl recunoscuse pe Olaf.

Îşi ascunse imediat faţa în spatele revistei, desfăcând-o larg. Reuşi astfel, fără să fie descoperită, să urmărească silueta lui Wesborg într-o oglindă înaltă.

Îl văzu ieşind din hotel după ce făcu un ocol pentru a evita să treacă prin faţa recepţiei. Pentru Carole, aceasta fu dovada că el nu voia să fie remarcat.

Această descoperire, după afirmaţia necunoscutului cum că ar fi văzut-o în acest hotel, îi produse Carolei un şoc violent.

Nu era aceasta dovada că Olaf punea la cale cine ştie ce manevră diabolică? Dar cum va putea ea să se apere singură de o capcană pe care o bănuia, dar despre a cărei urzeală nu ştia nimic?

Tocmai rumega aceste gânduri, când tresări din nou.

O tânără blondă cobora treptele late ale scării, iar această tânără necunoscută, îmbrăcată într-un mantou bej, era într-adevăr dublura ei.

Îşi dădu seama că, sub nicio formă, aceasta nu trebuia s-o vadă. Îşi întoarse repede capul, prefăcându-se că priveşte în partea cealaltă.

Nathalie Roux nu o remarcase pe Carole. Trecu prin spatele ei, fără să bănuiască deloc că era în preajma verişoarei lui Olaf.

Conformându-se instrucţiunilor lui Wesborg, făcu semn unui taxi.

Carole, care n-o pierduse din ochi, ieşi imediat din

hotel şi se urcă într-un alt taxi, ordonându-i şoferului, un bărbat gras cu faţa rotundă:

— Urmăreşte maşina aceea!

Cum şoferul o privea uimit, ea adăugă:

— Nu sunt o soţie geloasă, linişteşte-te, sunt doar o ziaristă franceză şi vreau să iau un interviu unei tinere artiste, al cărei ultim film iese pe ecrane peste două săptămâni. Şi cum ea călătoreşte incognito în Suedia, vreau să fiu prima care scrie un articol despre ea.

Explicase toate astea în engleză, sperând că şoferul o va înţelege. Fu bucuroasă când auzi că i se răspunde în aceeaşi limbă:

— O.K., domnişoară. Mie îmi plac şi artiştii şi ziariştii. O să ajung din urmă maşina colegului meu.

Pe străzile pline la această oră, el reuşi să se strecoare şi să ajungă taxiul în care se afla Nathalie.

La Stockholm, marea pătrunde până în inima oraşului. Carole se întreba dacă sosia ei voia cu orice preţ să străbată oraşul de la un capăt la altul, ca orice turist.

Curând înţelese că într-adevăr aceasta voia probabil să viziteze capitala. Nathalie se opri în faţa turnului Sodra Kungsternet, în vârful căruia se afla faimosul restaurant *Pagod.*

Şoferul Carolei zâmbi vesel şi se întoarse spre clienta sa.

— Domnişoară, o să mâncaţi foarte bine în timp ce-i veţi lua interviul vedetei dumneavoastră.

— Chiar aşa am de gând să fac, răspunse ea plătind cursa.

Ca să pară credibilă, Carole intră în turn. I-ar fi plăcut să poată pătrunde şi în restaurant ca să-şi poată supraveghea dublura, dar se gândi că asta era o operaţiune riscantă. Într-adevăr, nu voia să fie văzută de cea care probabil că nuştia nimic despre existenţa ei.

În holul turnului intra multă lume ca să se ducă la restaurant, pentru că se făcuse ora prânzului. Cei mai mulţi erau oameni de afaceri însoţiţi de clienţi străini,

pentru că era o tradiţie ca aceştia să fie aduşi în acest loc celebru pentru excelenta lui bucătărie şi pentru minunata panoramă asupra Stockholmului.

După câteva zeci de minute, Carole se hotărî totuşi să intre în sala restaurantului, ca să-şi dea seama dacă sosia ei prânzea singură sau, dimpotrivă, era însoţită.

În clipa aceea, ridicând ochii, recunoscu prin uşile de sticlă Mercedesul lui Olaf care tocmai parca de cealaltă partea a bulevardului.

Astfel, în cazul în care ar mai fi existat vreo umbră de îndoială, acum avea confirmarea limpede că pe Wesborg şi pe sosia ei îi unea o complicitate machiavelică. Capitolul 9

Carole luă un taxi şi ceru să fie dusă în centrul oraşului. Pe drum, căută mai multe soluţii.

Ce să facă? Să se întoarcă la Strinberg şi să-i alunge pe verii ei de la castel, exprimându-şi indignarea, sau să aştepte până mâine întoarcerea lui Kelman pe care-l considera un om integru, şi care, cu siguranţă, pe baza tuturor acestor fapte, ar putea să-i dea un sfat judicios?

Această ultimă soluţie i se păru mai înţeleaptă.

Restaurantul pe care-l alesese ca să ia masa de prânz era o braserie. La colţul străzii era un chioşc de ziare. Ea se opri şi cumpără unul.

Aruncându-şi ochii pe prima pagină, deveni livid şi se întrebă dacă nu cumva era victima unui nou coşmar.

Trebui să facă apel la tot sângele ei rece ca să reuşească să citească fără să leşine ceea ce urmează:

„Aflăm că noua proprietară a castelului Strinberg, domnişoara Carole Chantereine, într-o criză de nebunie, a evadat din maşina care o transporta la un sanatoriu. Ca să poată fugi l-a împins pe şofer, care voia fără îndoială s-o oprească, sub roţile unui camion. Poftesorul Malmöor a alertat poliţia, care o caută pe criminala iresponsabilă”.

Carole nu putu să citească mai mult. I se părea că toate literele îi joacă în faţa ochilor.

Până acum, crezuse că trecuse prin toate chinurile spaimei. Dar ce fuseseră toate astea pe lângă acuzaţia

monstruoasă care plana acum asupra ei. Era acuzată de omor!

Şi mai îngrozitor era însă ghinionul ei pentru că, de la bun început, vor opune tuturor tentativelor ei de a se apăra tema nebuniei, care o va aduce neputincioasă în mâinile celor care, necunoscând şi necăutând nicio explicaţie logică celor întâmplate, o vor condamna chiar înainte de a o judeca.

În momentul când ea fugise, strada fiind întunecoasă, cu siguranţă că nimeni nu fusese martor la accidentul care-l costase viaţa pe şofer. Profesorul Malmöor putea deci să spună foarte bine că ea era de vină.

Deodată, Carole se gândi la Igor. Nu-i spusese el că la întoarcerea din Franţa, înainte să se întoarcă la castelul Alkenberg, se va opri două-trei zile la Stockholm, unde avea un apartament?

Dacă, printr-o minune, el venise de la Paris? Trecuseră deja două săptămâni de când părăsise Suedia, şi poate că se întorsese acasă? Dar cum să afle ea?

Văzu chiar în faţa ei clădirea impunătoare a poştei. Se repezi imediat înăuntru şi se îndreptă spre telefoane. Aici, căută cu înfrigurare în cartea de telefon, temându-se că Igor s-ar putea să nu fie înscris printre abonaţi.

Cu o uşurare imensă, descoperi ceea ce căuta. Fu pe punctul de a forma numărul, dar se răzgândi.

Cum să-i explice de la capătul firului drama pe care ea o trăia? Putea să i-o povestească mai bine prin viu-grai.

Ieşi în fugă din clădirea poştei şi, făcând semn unui taxi, îi dădu adresa lui Igor.

Apartamentul contelui Alkenberg se afla într-un imobil luxos, la marginea cartierului Norlandsgatan.

Ajunsă acolo, intră, şi un liftier opri ascensorul la etajul unsprezece. Pe palier, o oglindnă uriaşă îi reflectă imaginea.

Pentru prima oară de la începutul acestor evenimente care-i dăduseră peste cap viaţa, Carole se opri să se privească.

Era într-adevăr încântătoare în taiorul care-i subţia şi mai mult talia suplă, cu părul ei auriu şi ochii limpezi. Fu mulţumită de ceea ce vedea şi, simţind că arată bine, îşi recăpătă curajul de a suna la uşa contelui Alkenberg.

Veni să-i deschidă un valet care arăta impecabil în haina lui albă.

— Domnul conte s-a întors din călătorie?

— S-a întors chiar ieri.

— Ar putea să mă primească? Sunt domnişoara Chantereine.

— Domnişoara doreşte să intre? zise omul dându-se la o parte din uşă.

Ea intră în urma servitorului, pătrunzând într-un birou cu geamuri mari ce dădeau spre o terasă plină de flori. Un mobilier confortabil dădea frumoasei încăperi un aspect primitor.

— Oh! Ce surpriză!

Igor, care intrase fără zgomot, se afla în faţa ei. Privirea lui reflecta în acelaşi timp uimire şi bucuria de a o revedea pe Carole. După primul moment de surpriză, continuă:

— Draga mea, m-am grăbit să mă întorc ca să te pot revedea.

O îmbrăţişă cu căldură. Observase oare expresia încordată de pe chipul ei? îi spuse cu o voce mai scăzută:

— Sper că nu o veste proastă te aduce aici!

— Din păcate, da! Citeşte.

Îi întinse ziarul. Contele tresări vizibil când citi articolul.

— Este îngrozitor, biata de tine!

Cu un gest amical o prinse pe Carole de încheietura mâinii. Ea murmură:

— Am venit la tine pentru că, fiind singură în această ţară străină, unde nu am niciun prieten, niciun sprijin, mă bazez pe ajutorul tău.

— Ştii în ce situaţie mă pui, făcându-mă complicele tău?

Oare vorbea serios sau voia doar s-o impresioneze pe tânăra franţuzoaică? Ea bolborosi:

— Chiar mă crezi vinovată? Poate crezi chiar că sunt o dezechilibrată?

Fără să-i răspundă direct, el o întrerupse:

— Poate că am şi eu o slăbiciune, aceea de a fi întotdeauna sensibil la farmecele unei fete frumaose. Dar află că niciodată, în nicio împrejurare, acest lucru nu m-a împiedicat să-mi fac datoria!

— Înţeleg foarte bine, Igor. Mulţumesc.

Cum ochii Carolei se umpluseră de lacrimi, el o trase spre sine şi-şi puse buzele pe fruntea ei.

— Draga mea, nu plânge. Ia exemplul meu: întotdeauna mi-am păstrat capul limpede, chiar şi în momentele de mare emoţie sentimentală! Totuşi, accept să te ajut. O fac din toată inima, pentru că te ştiu singură şi nefericită, şi pentru că simt pentru tine ceva mai mult decât o mare prietenie.

Carole simţi că el era sincer când spunea asta. Şi aceste cuvinte, dezvăluind un aspect necunoscut al acestui bărbat despre care se zicea că este original şi uşuratic, îl făcea să fie o cu totul altă fiinţă. Nu mai era donjuanul cel cu nenumărate cuceriri, ci un om conştient de valoarea exactă a responsabilităţilor lui.

Probabil că nu comitea niciodată nici cea mai mică laşitate faţă de conştiinţa lui atunci când aceasta îi dicta cum să se poarte. El nu va căuta niciodată un pretext înşelător pentru a-şi justifica o trădare faţă de ceea ce el considera a fi datoria lui.

Carole repetă:

— Mă crezi oare o nebună periculoasă?

— Ce întrebare! Sinceritatea ta nu poate fi pusă la îndoială.

Îi luase mâna pentru a da o mai mare greutate cuvintelor lui. Emoţionată, ea spuse:

— Mulţumesc, mă mai încurajezi!

Igor reluă cu gravitate:

— Totuşi, noaptea trecută ai comis o greşeală.

— Care?

— Aceea de a fugi aşa cum ai făcut-o. Va trebui să facem un plan de acţiune, dar pentru asta, trebuie să acţionăm cu discernământ. Ţi-am spus că-l cunoşteam bine pe vărul tău Olaf Wesborg. Este o fiinţă de temut care, aşa cum se spune, trebuie să-şi fi asigurat spatele, înainte să se lanseze într-o asemenea aventură! Cu siguranţă că va avea în favoarea lui mărturia mai multor doctori.

Abia atunci, Carole îi povesti cum descoperise prezenţa sosiei sale la hotelul *Royal*, încheind cu:

— În clipa asta Olaf şi fata aceea iau prânzul la restaurantul *Pagod*

Igor dădu din cap în timp ce o cută îi brăzda fruntea. Făcu îngândurat câţiva paşi prin încăpere.

— Înţeleg. Este vorba despre un adevărat complot. Mulţumesc Cerului, în speţă acestui necunoscut care te-a abordat la cafenea dezvăluindu-ţi astfel prezenţa dublurii tale.

— Da, a fost un adevărat noroc.

— Contraofensiva, pe care noi va trebui s-o punem la cale, trebuie să fie foarte prudentă. De fapt, Carole, tu ai mâncat de prânz?

— Nu prea.

— Atunci, dă-mi voie să te invit la masă.

Se îndreptă spre uşă şi strigă:

— Karl, pune, te rog, două tacâmuri pe terasă.

După o jumătate de oră, erau aşezaţi amândoi în faţa unei mese cu flori în vază, degustând *smorgasbord*, o salată asortată, cu peşte marinat, dulceaţă de afine şi anghilă cu zahăr.

Se vedea bine că lui Igor îi plăcea din ce în ce mai mult Carole şi era din ce în ce mai îndrăgostit.

Aminti de prima lor întâlnire la Paris, la Clubul Matignon.

— Nu m-aş fi gândit niciodată că am să te regăsesc. Nici că voi apela la tine ca să mă salvezi, zise ea cu

tristeţe.

El îi răspunse pe un ton ferm:

— Dacă vrei, te rog foarte mult să nu mai vorbim despre drama asta. Primul lucru care trebuie făcut este să consultăm un avocat. Carole, draga mea, ai încredere în mine.

— Fără tine, mă întreb ce aş mai putea face.

De îndată ce se servi cafeaua, el spuse:

— Îi telefonez imediat avocatului Lindstrom, ca să fixez o întâlnire. Este un avocat remarcabil şi-mi este şi prieten.

Se duse în încăperea alăturată unde era telefonul. După câteva minute, se întoarse la Carole.

— Prietenul meu vrea să te vadă. Este gata să se ducă la Crinborg ca să ia legătura cu justiţia şi să obţină nişte informaţii suplimentare despre accidentul şoferului. Spune că, într-o asemenea ţesătură de acuzaţii împotriva ta, nu se poate să nu se găsească până la urmă o fisură.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Igor, mă încurajezi.

El îşi trecu braţul pe după umerii Carolei şi spuse:

— În orice caz, Lindstrom are relaţii puternice printre magistraţii suedezi şi sprijinul lui poate să-ţi fie foarte folositor.

— Dar ce crede el despre fuga mea? întrebă ea, neliniştită.

— Evident, ai putut să dai impresia că eşti vinovată. Dar acum să nu ne mai gândim la asta. Lasă-mă să-ţi spun că sunt foarte fericit să te am lângă mine. Ştii, Carole, sentimentele mele pentru tine sunt de o imensă tandreţe.

Ea ridică privirea spre el.

Cât de mare era deosebirea între bărbatul de odinioară, cu îndrăzneala-i dezinvoltă, care o condusese acasă, la Paris, şi cel de acum, cu vocea lui gravă, reţinută, aproape respectuoasă!

Dar acest om, care putea atât de uşor să-şi schimbe personalitatea, nu era el teribil de temut pentru cea care s-ar lăsa prinsă în jocul lui?

Elanul care o condusese spre el şi care se născuse din confidenţele pe care i le făcuse, avea oare o bază serioasă, sau era doar o impresie?

În clipa aceasta, Carole se întreba dacă drumul imaginaţiei sale care o purta într-un vis, alături de el, nu mergea prea repede şi prea departe.

La Paris, el se retrăsese repede, dându-i de înţeles că dorea să trăiască liber, fără obligaţii. Acum îşi schimbase oare punctul de vedere? Era puţin probabil.

Desigur, o plăcea pe Carole, dar nu spusese niciodată că ar fi vrut să aibă o viaţă stabilă alături de ea.

În timp ce ea gândea astfel, Igor îi vorbea cu înflăcărare despre familia lui.

Părinţii lui locuiau toată iarna în Franţa, într-o proprietate pe care o aveau pe Coasta de Azur, pentru că mama lui avea o sănătate fragilă.

Mai avea un frate, căsătorit în America şi care locuia la Los Angeles, şi o soră care se măritase cu un industriaş norvegian.

— Eu sunt oaia neagră a familiei! Gândeşte-te, am treizeci şi şase de ani şi încă nu m-am însurat! Pentru mama, care este foarte credincioasă, un bărbat care a ajuns la vârsta asta şi nu şi-a întemeiat încă un cămin, obligatoriu trebuie să aibă o viaţă desfrânată!

— Şi cine spune că nu-i aşa? zise Carole ca să-l tachineze.

Devenind dintr-odată grav, el adăugă:

— Nu-i adevărat! Călătoresc foarte mult şi nu-mi place să mă stabilesc undeva! Cred că şi tu ai o părere clasică despre căsătorie, adică o uniune bazată pe stimă reciprocă. Poate că, la urma urmei, ai dreptate. Pentru că fericirea şi dragostea o iau adeseori pe căi opuse.

Carole simţi un nod în gât. Nu-i dădea el de înţeles că ea nu trebuia să se amăgească cu vise imposibile?

Cum ea rămase pe gânduri, el reluă:

— Singura dată când am crezut că pot să realizez această uniune, a fost cu o prietenă din copilărie care îmi

inspira un sentiment foarte pur.

Era limpede că ei doi erau prea diferiţi ca să se poată gândi la altceva decât la prietenie, şi între ei nu trebuia să existe niciun echivoc în această privinţă!

Ea nu trebuia să mai amintească de clipele petrecute împreună la Strinberg, când fuseseră atât de apropiaţi unul de altul.

Dar repede, foarte repede, atunci, el se retrăsese, deşi o sărutase cu multă tandreţe când se despărţiseră.

Fără îndoială că acum el regreta acel impuls. De ce atunci, din moment ce lucrurile păreau bine stabilite, îi puse ea această întrebare indiscretă:

— O mai iubeşti, pe prietena ta din copilărie?

El îi răspunse scurt, printr-o frază care stăvilea orice curiozitate:

— Este moartă.

Apoi continuă imediat:

— Ce ai zice dacă te-aş conduce chiar acum la Lindstrom?

*

Maşina lui Igor era parcată de cealaltă parte a străzii. O invită pe Carole să urce, spunându-i:

— Pentru că eşti de puţin timp în Suedia, cred că nu ai văzut Göteborgul, marele nostru port care este şi al doilea oraş al peninsulei.

— Într-adevăr, dar îmi propusesem să fac într-o zi o croazieră pe Gota Canal.

— Dacă îmi dai voie, voi fi ghidul tău.

— Sunt măgulită.

Puse cheia în contact şi, înainte să pornească, adăugă:

— Vei vedea tot farmecul acestei plimbări care-ţi creează iluzia unui vapor plutind pe o câmpie, înaintând printre nori de vânt şi turme de oi. Vei fi fascinată de câmpurile cu flori, de arbuştii înverziţi, de pădurile de pini şi fermele bogate.

Continuă apoi cu şi mai multă însufleţire:

— Vreau să te fac să-mi iubeşti ţara. În ciuda aventurii tale atât de dureroase, nu toţi compatrioţii mei sunt ca verii tăi!

Ea tresări, străbătută de o undă de bucurie.

Aşadar, el o asocia pe Carole proiectelor sale de viitor! Fata fu impresionată de acest gând care nu numai că-i arăta simpatia lui, dar îi dovedea şi încrederea.

În clipa când să demareze, contele, revenind la problema lor, o întrebă deodată:

— De fapt, unde ai tras la Stockholm?

— La hotelul *Regina.*

— S-ar putea ca văzând articolul din ziar care, din fericire, n-a apărut decât la prânz, direcţia hotelului să facă vreo asociere cu numele tău.

— Asta ar însemna un adevărat ghinion.

— Cred că ar fi mai prudent pentru tine să nu te expui deocamdată prea mult, ca să nu fii recunoscută. Am o mătuşă, sora mamei mele, o bătrână doamnă fermecătoare, care cu siguranţă nu va refuza să te adăpostească. Ce zici?

— Sunt foarte mişcată de grija ce mi-o porţi, răspunse ea cu recunoştinţă.

Cum maşina tocmai trecea nu prea departe de arcul Noorbro, ea întrebă:

— N-ai vrea să trecem mai întâi pe la hotelul meu, şi după aceea să mergem la avocat?

Igor tresări.

— Nu crezi că este imprudent să te arunci în gura lupului? în locul tău, aş evita să merg acolo.

— N-a trecut decât o oră de când a apărut ziarul. Ar fi chiar un ghinion ca personalul hotelului să fie deja alertat.

— Într-adevăr.

— De altfel, nimeni nu mă cunoaşte. Prin hol există mereu multă lume care circulă. Voi urca direct în camera mea ca să-mi iau câteva obiecte de toaletă indispensabile şi mai ales bijuteriile, hârtiile personale şi fotografiile

părinţilor mei la care ţin mai mult decât la orice.

— Să nu întârzii prea mult.

— Poţi să fii sigur. Este preferabil să fac acest lucru imediat, pentru că fiecare minut care trece este în defavoarea mea. N-am să-mi achit nota de plată, dar voi trimite banii prin poştă.

— M-ai liniştit un pic, zise contele cotind pe strada care ducea la hotelul *Regina.*

Câteva minute mai târziu, maşina opri în faţa hotelului.

— Vrei să mă aştepţi? Nu stau mai mult de zece minute.

Deja, ea deschisese portiera, dar Igor o prinse de mână. Pe chipul lui se citea totuşi îngrijorarea.

— Nu crezi că este prea periculos?

Ea îi zâmbi, mai emoţionată decât voia să pară.

— Totul va fi în regulă. ai să vezi. Capitolul 10

Cum venise mai devreme la întâlnirea pe care i-o dăduse Olaf, la restaurantul *Pagod,* Nathalie comandă un whisky ca să nu stea degeaba.

Îşi scoase de asemenea şi o ţigară, dar observă că bricheta ei nu mai funcţionează. Privi întrebător în jurul ei.

Remarcă un bărbat cu o înfăţişare sportivă, care fuma singur la o masă şi nu-şi lua ochii de la ea de când intrase.

Hazardul, capricios uneori, făcea ca ea să se afle, fără să ştie, în prezenţa necunoscutului pe care Carole îl întâlnise cu două ore mai devreme în cafeneaua unde ea îşi luase micul dejun.

Doar că, dacă atitudinea rezervată a Carolei pusese punct repede discuţiei lor, nu acelaşi lucru se întâmplă cu Nathalie care se ridică şi, cu îndrăzneală, îşi scoase în evidenţă pieptul provocator, privindu-l pe acest băiat frumos cu insistenţă şi zâmbindu-i.

Un pic dezorientat de atitudinea atât de diferită a aceleia pe care o credea a fi aceeaşi persoană, bărbatul nu se mişcă dar, în faţa zâmbetului insistent al lui Nathalie, se

ridică de la locul lui şi veni spre ea. Aprinse bricheta şi-i oferi un foc.

— Mulţumesc, zise ea graţios.

El încercă o abordare directă:

— Întâlnirea noastră este într-adevăr neprevăzută.

— Soarta este uneori foarte vicleană.

Nathalie îl privea cu îndrăzneală, pentru că acest necunoscut înalt, bine îmbrăcat, care purta pe deget o şevalieră, i se părea foarte seducător. Adăugă zâmbind:

— Mă bucur foarte mult că ne-am cunoscut.

— Şi eu!

Bărbatul gândi, buimăcit: „Femeile sunt într-adevăr schimbătoare”.

Totuşi, remarcă faptul că intonaţia vocii lui Nathalie era parcă ceva mai aspră decât a Carolei şi, observându-i bluza cu decolteu larg, îi spuse:

— Feriţi-vă de aerul rece al Suediei. Ah, cochetăria feminină poate să ducă la multe imprudenţe!

— Vă înşelaţi.

— V-aţi pus o ţinută mai lejeră decât cea de azi dimineaţă şi, cu rochia asta decoltată, nu vă este cumva frig?

— Nicidecum!

— Totuşi, păreţi puţin răguşită.

— Nu-i adevărat.

— Poate. Oricum, constat că v-aţi găsit bagajele, pentru că v-aţi schimbat hainele.

— Văd că sunteţi la curent.

— V-am spus doar că eram în holul hotelului *Royal* când aţi ajuns ieri acolo, şi v-am auzit plângându-vă că v-au dispărut bagajele. Azi dimineaţă, eraţi mult mai prost dispusă.

Nathalie nu auzi sfârşitul acestei fraze, pentru că clientul aşezat la masa de alături, izbucnind într-un râs zgomotos, îi acoperise vocea bărbatului. Se mulţumi aşadar să-i răspundă:

— Văd că sunteţi la curent cu necazurile mele. Dar

asta înseamnă că locuim în acelaşi hotel?

— Fireşte. Eu sunt fabricant de mătase, la Lyon.

— Sunteţi directorul fabricii?

— Sunt patronul. Am venit pentru o săptămână la Stockholm, cu afaceri.

— Aşadar o să ne mai vedem?

— Cu plăcere.

— Aş fi încântată.

Aducându-şi aminte de povestea cu bagajele, ea reluă:

— De fapt, cu bagajele s-a aranjat.

Nathalie zâmbi larg şi continuă:

— La un sfert de oră după aceea, mi-au fost aduse în cameră, cu scuzele de rigoare.

— Aşa cum v-am spus, la fel am păţit şi eu! Dar nu m-am prezentat: mă numesc Laurent Séguin.

Se înclină, politicos. Ea îi întinse mâna.

— Eu mă numesc Nathalie Roux. Sunt artistă.

— Sper să-mi faceţi plăcerea să cinaţi cu mine diseară?

— Desigur. Numai că, trebuie să vă mărturisesc că nu sunt liberă.

— Sunteţi căsătorită?

— Nu. Nu încă. Adică.

Se încurca în explicaţiile incomplete pe care voia să i le dea. El îi veni în ajutor.

— Călătoriţi cu prietenul dumneavoastră?

— Da şi nu.

— Cum vine asta?

— Cel care m-a adus aici este un baron suedez foarte bogat pe care l-am cunoscut la Paris. Vrea să se căsătorească cu mine. Dar eu ezit.

— Înţeleg, zise bărbatul.

— Nu, nu înţelegeţi. Pentru că probabil că vă imaginaţi ceea ce nu este de fapt. Acest nobil suedez nu înseamnă nimic pentru mine. Absolut nimic. Nici măcar nu ne-am sărutat. El vrea de fapt să mă facă să joc un rol.

— Este impresar?

— Nicidecum.

— Director de teatru?

— Din păcate, nu. Evident, eu ştiu să joc teatru. De aceea. În fine, nu aveţi cum să înţelegeţi.

Aruncă o privire la ceas şi continuă:

— Trebuie să mă întâlnesc cu el aici. Am să vă rog aşadar să vă retrageţi. N-aş vrea să mă surprindă discutând cu dumneavoastră. Înţelegeţi?

Ea evident că Laurent Séguin nu prea înţelegea, dar bănui că nu trebuia să mai insiste. Zise doar:

— Nu m-aş fi gândit niciodată să cunosc tocmai în Suedia o compatrioată atât de frumoasă.

— Nici eu nu credeam că o să întâlnesc aici un francez atât de fermecător. răspunse ea cu spontaneitate.

— Eu sunt celibatar. Nu am deci a mă teme de reacţiile vreunei neveste geloase! Am să-mi permit să vă telefonez.

Ea îi zâmbi privindu-l cum se îndepărtează.

Dar parcă îi spusese: „V-aţi schimbat ţinuta de azi-dimineaţă”.

Nu era adevărat, era îmbrăcată în acelaşi costum de când plecase de la hotel *Royal.* îi veni în minte o altă frază de-a lui: „Azi-dimineaţă eraţi mai prost dispusă”.

Şi atunci, brusc, înţelese. „Nu pe mine m-a întâlnit. era cealaltă, sosia mea”.

Această concluzie îi provocă o ciudată nelinişte. Simţea că intrase într-un fel de capcană. Se gândea la asta când apăru Wesborg.

Văzând-o de îndată ce intră în restaurant, el traversă cu paşi mari sala şi se îndreptă repede spre ea. Chipul îi era întunecat şi o cută adâncă îi brăzda fruntea. îi spuse sec lui Nathalie:

— Să mâncăm repede, pentru că trebuie să treci cât se poate de rapid pe la *Regina.*

Cuvintele lui tăioase, tonul autoritar îi produseră lui Nathalie o impresie neplăcută. Ea nu era încă soţia lui, îi

era deocamdată doar complice şi el deja îi dădea ordine. Când va deveni în mod legal soţia lui, va trebui probabil să i se supună fără discuţie.

În timp ce înghiţea o bucăţică de peşte, se întreba cum ar putea să scape de el, pentru că, deodată, începea s-o cuprindă frica.

În ciuda dorinţei de a deveni bogată, se temea de urmarea evenimentelor şi apoi, se gândi la fraza pe care el o rostise la un moment dat: „Carole Chantereine e foarte bolnavă, este internată într-un sanatoriu; dacă nu o să-şi mai revină”. Nathalie avea o senzaţie ciudat de neplăcută.

Îl privi pe Olaf. Gura lui cu trăsături voluntare şi aspre, strălucirea ochilor lui, dovedeau un caracter înverşunat.

Apucase să-i spună: „Accept să fac ceea ce-mi propui”. Dar brusc, îşi regreta cuvintele.

Laurent Séguin îi dovedise că este frumoasă şi seducătoare. Poate că l-ar putea cuceri? îi spusese că este celibatar şi liber. De ce să nu spere într-un viitor alături de acest industriaş frumos şi bogat?

Terminară repede de mâncat, şi Olaf o conduse imediat pe însoţitoarea lui la maşină. Ajunşi aici, îi ordonă ferm:

— Vei urca direct în camera Carolei Chantereine şi-i vei lua documentele. Iată cheia.

— Mă tem că începu ea, cuprinsă brusc de panică.

— Că? De ce te temi?

— Să nu cumva să intre ea pe neaşteptate.

— Este imposibil.

— Cum poţi să fii atât de sigur?

El nu-i răspunse, pentru că tocmai pornise maşina.

Când ajunseră aproape de hotelul *Regina,* el se opri la o extremitate a parcării.

— Te aştept aici. Grăbeşte-te. îi zise el în timp ce ea punea piciorul pe trotuar.

Nathalie ar fi vrut s-o ia la fugă şi să nu mai fie nevoită să execute acest ordin. Tremura de frică.

Mergea crispată în timp ce traversa bulevardul. Picioarele îi tremurau, dar trecu totuşi de uşa hotelului şi se duse spre ascensor.

Ieşi în acelaşi timp cu o bătrână doamnă care locuia la acelaşi etaj, dar noroc că aceasta se îndreptă spre o uşă opusă camerei Carolei.

Nevăzând pe nimeni în preajmă, Nathalie răsuci cheia în broaască şi intră cu uşurinţă în încăpere.

Scotoci repede în valiza deschisă şi în sertarul unei mese, unde nu găsi decât un plan al oraşului Stockholm. Apoi, ridicând capacul unei mici mape diplomat, văzu imediat paşaportul Carolei.

Îl luă repede şi-l puse în poşetă. Toate astea nu duraseră mai mult de trei minute.

Luă din nou ascensorul ca să coboare, traversă iarăşi holul fără să se facă remarcată şi alergă până în parcare, unde se aruncă în maşina lui Olaf.

— Poftim, zise ea aruncându-i paşaportul şi cheile pe genunchi.

El rânji satisfăcut, dar îi dădu ei paşaportul.

— Păstrează-l, zise el demarând.

Ajuns la capătul primei străzi, opri maşina şi se întoarse spre ea.

— N-aş vrea să fim văzuţi împreună. Întoarce-te singură la *Royal.*

— Când am să te mai văd? îl întrebă ea cu o voce plată.

— Nu înainte de mâine. Poţi să faci ce vrei diseară, dar evită să te arăţi în public. Dacă totuşi vrei să ieşi undeva, strânge-ţi părul într-un coc cuminte şi, din prudenţă, pune-ţi şi nişte ochelari negri.

— Fii liniştit.

Ea remarcă graba lui de a scăpa de ea. Fu surprinsă, dar nu ştia că înainte să vină la restaurant, Wesborg aflase de evadarea Carolei, când citise ziarul.

Plecă, având dintr-odată inima mai uşoară. Până mâine, era absolut liberă! îşi va putea petrece câteva ore

în compania lui Laurent Séguin.

Pentru prima oară de când era în Suedia, resimţea o mare bucurie.

*

Carole ieşi din maşina lui Igor sărind uşor pe trotuar. Nu bănuia că, doar cu douăzeci de minute mai devreme, Nathalie fusese înaintea ei la *Regina*.

Contele urmări cu privirea silueta zveltă care dispăru curând după uşa de sticlă.

Aşa cum prevăzuse Carole, în holul hotelului erau foarte mulţi turişti şi intrarea ei trecu neobservată. Se repezi în liftul care o duse la etajul său. Străbătu culoarul lung până la uşa camerei.

Nedorind să fie remarcată de vreunul dintre funcţionarii de la recepţie, nu se dusese să-şi ceară cheia. Ştia că în permanenţă o cameristă a hotelui se afla în oficiul cu lenjerie şi putea să-i deschidă cu cheia ei.

O găsi pe aceasta ceva mai încolo şi-i ceru acest serviciu.

Fata înaltă şi blondă schimbase câteva cuvitne cu franţuzoaica mai devreme, în cursul dimineţii. Aşa că o ajută cu bunăvoinţă.

— Poftiţi, domnişoară, îi zise ea împingând uşa.

Carole intră.

Abia făcuse câţiva paşi în încăpere, că sângele îi îngheţă în vene.

În faţa ei se afla profesorul Malmöor, însoţit de Olaf. Nu-şi putu reţine un ţipăt înăbuşit.

Vru să se retragă, dar un poliţist îi bară tecerea. Într-o străfulgerare, fata înţelese că picase într-o capcană întinsă de duşmanii ei. Dar cum de aflaseră aceştia atât de repede locul în care ea se refugiase? De ce nu ascultase adineauri sfatul lui Igor?

Profesorul Malmöor făcu un pas înainte.

— Haide, fii rezonabilă, domnişoară. Urmează-mă.

— Niciodată! Nu sunt nebună şi dumneata ştii asta foarte bine! strigă Carole.

Olaf se apropie la rândul lui.

— Este totuşi preferabil, draga mea, să fii considerată iresponsabilă decât criminală. Pentru că toată lumea ştie că, pentru ca să fugi, l-ai împins pe nefericitul de şofer sub roţile unui camion!

Descoperirea fugii Carolei îl făcuse pe Olaf să modifice brusc toate planurile privind substituirea celor două femei.

Trebuia să se gândească la un alt plan. Iată de ce-i spusese lui Nathalie că, până a doua zi, nu se vor mai vedea.

De îndată ce se despărţise de ea, se dusese la poliţie, cu ziarul în mână, ca să anunţe comisariatul că el ştia hotelul în care se afla Carole Chantereine.

Imediat, fusese anunţat profesorul Malmöor şi se întâlniseră cu toţii în camera Carolei.

Aceasta, auzind spusele lui Olaf, tresări.

— Dar nu este adevărat! Este o minciună sfruntată! Nici măcar nu l-am atins pe şofer!

Poliţistul făcu un pas înainte şi spuse cu o voce tăioasă:

— Avem mărturia şoferului de camion, domnişoară. Dacă nu va reuşi doctorul să vă ducă la clinică, va trebui să mă urmaţi pe mine.

Carolei i se părea că o prăpastie se deschide în faţa ochilor ei, că-i fuge pământul de sub picioare.

Din reflex, întinse mâinile înainte, ca şi cum ar fi căutat un punct de sprijin de care să se agaţe.

Această mărturie despre care vorbea poliţistul fusese cu siguranţă cumpărată scump de Olaf. Atunci, brusc, îşi aminti de Igor. Doar el mai putea s-o salveze. Era singura ei speranţă.

Dar cum să-l avertizeze fără să le dezvăluie adversarilor săi că are un aliat? Pentru că simţea că, pentru a reuşi, trebuia ca atacul contelui să fie o surpriză şi să nu lase timp rudelor sale să se concentreze asupra unei contraofensive.

Machiavelismul tacticii lor le dovedea puterea.

Şi de data asta, era mai bine pentru Carole să se prefacă supusă.

Îl privi pe Olaf, apoi, plecând capul, îi spuse cu o voce frântă:

— Fie. Vă urmez.

Grupul porni pe culoar. Ea era încadrată de profesor şi de poliţist. Olaf Wesborg mergea în spatele lor.

Scopul Carolei era simplu: să iasă din hotel făcându-se remarcată, pentru ca Igor s-o vadă. Atuul ei era tocmai acesta, că duşmanii ei nu ştiau de prezenţa contelui Alkenberg.

*

Ieşiră toţi patru din ascensor. Profesorul, care îşi ţinea „pacienta” de braţ, era un pic mai în faţă.

Brusc, Carole fu cuprinsă de o nouă îngrijorare; în loc să se îndrepte spre uşa principală, Malmöor o conduse spre intrarea de serviciu, care dădea spre partea laterală a hotelului.

Aşadar, contele nu avea cum s-o vadă. Totul era împotriva ei! Parcă era prinsă într-o plasă.

Dar, pe când se gândea cu spaimă la planul ei care era pe cale să eşueze, îl zări dintr-odată pe Igor, în picioare, sprijinit de una din coloanele de marmură ale holului.

În loc s-o aştepte pe Carole în maşină, el intrase în hotel. Privirile li se întâlniră. Văzu buzele contelui fremătând de indignare. Poate că acesta s-ar fi aruncat înaintea Carolei dacă n-ar fi citit în ochii ei o implorare mută.

Se înţeleseră din priviri. Întorcând capul pentru ca să nu fie văzut de Olaf, contele rămase nemişcat.

Un val de optimism o invada pelarole. Se simţea înconjurată de prezenţa amicală şi tăcută a lui Igor.

Maşina lui Olaf era parcată pe o străduţă puţin circulată, pe unde erau intrările furnizorilor hotelului.

Profesorul Malmöor urcă în spate împreună cu

Carole. Poliţistul se aşează alături de şofer. Maşina se înscrise curând în circulaţia marelui bulevard. Carole recunoscu imediat maşina lui Igor care, la rândul lui, demarase. Înţelegând dorinţa exprimată în privirea ei, el începu s-o urmărească.

Olaf conducea cu siguranţă şi cu măiestrie. Curând ajunse lângă lacul Lamar şi o luă pe şoseaua spre Skansen. În oglinda retrovizoare din faţa ei, Carole putea să vadă capota lungă a maşinii metalizate a lui Igor. Şoseaua era largă, dreaptă şi, pe alocuri, mergea de-a lungul apelor Balticii. Olaf coti şi o luă pe o şosea care se pierdea în câmpie. În dreapta lor, la capătul unui parc înconjurat de gard viu, la sunetul claxonului lor pe care Olaf îl apăsă de trei ori, se deschise o barieră.

Maşina porni pe o alee mărginită de pini. Le apăru în faţă o clădire lungă şi joasă. Faţada avea numeroase ferestre cu grilaje. Era la fel de sinistră ca o puşcărie.

Primul care coborî din maşină fu poliţistul, care-i spuse Carolei:

— Am consemnat toate declaraţiile dumneavoastră. Voi transmite toată ancheta poliţiei care se va adresa direct domnului profesor Malmöor.

Doi infirmieri îmbrăcaţi în alb apărură la intrarea în clădire. O apucară cu duritate pe Carole de braţ şi o conduseră înăuntru.

Aceasta se trezi într-o încăpere mare albă, cu ferestrele blocate de bare de fier. Văzându-se lipsită astfel de libertate, teama ei, pe care o clipă prezenţa lui Igor i-o alungase, reveni şi mai violentă ca înainte.

Şi dacă contele o pierduse din vedere? Şi chiar dacă o urmărise până aici, cum va reuşi el să desfacă firele plasei care o ţinea captivă?

Brusc, uşa se deschise şi apăru un omuleţ slab, cu ochelari. Veni spre ea, îi luă fără blândeţe încheietura mâinii şi spuse:

— Duceţi-o în zona albastră. Deocamdată nu i se prescrie nimic special.

Zona albastră era rezervată nebunilor periculoşi şi-şi datora numele geamurilor vopsite în albastru pentru a diminua percepţiile vizuale ale bolnavilor.

Carole fu condusă pe un culoar, apoi introdusă într-un fel de celulă.

Două infirmiere îi scoaseră fără menajamente hainele şi-i puseră o rochie de pânză.

Câteva minute mai târziu, un declic îi dădu de veste că uşa se încuiase în urma ei.

Mica încăpere în care se afla nu avea ca mobilier decât un pat de fier şi o masă fixată în pardoseală.

La capătul puterilor, Carole se prăbuşi pe pat şi începu să plângă cu disperare.

Cât timp stătuse astfel? N-ar fi putut să spună. Apoi, uşa se deschise şi apăru un doctor în halat alb, urmat de o infirmieră. Noul venit putea să aibă vreo şaizeci de ani.

Carole îşi recăpăta speranţa. Poate că acesta nu era complicele verilor ei şi al profesorului Malmöor…

Imediat ce acesta intră, ea exclamă:

— Deotore, sunt victima unui complot îngrozitor!

Omul îi zâmbi şi-i răspunse:

— Bineînţeles, desigur. Dar toate acestea se vor rezolva. Până atunci însă, îţi vom face o injecţie.

Îi vorbea cu blândeţe, aşa cum vorbeşti cu un iresponsabil.

Şi Carole înţelese că profesorul Malmöor, care trebuia să fie marele patron al sanatoriului, dăduse deja ordinele necesare în privinţa ei.

Distrusă, incapabilă să mai reacţioneze, se lăsă pradă disperării şi, aproape cu o nepăsare totală, se supuse examinării doctorului.

După plecarea acestuia, pleoapele i se îngreunară şi se cufundă într-un somn de plumb.

*

A doua zi dimineaţă, Carole deschise ochii şi văzu decorul care o înconjura: pereţii albi, fereastra cu grilaje de fier. Se întrebă mai întâi dacă nu cumva este victima

unui nou coşmar.

Încetul cu încetul, creierul ei ieşi din ceţurile somnului care-l întunecaseră. Atunci abia, noua ei situaţie îi apăru în toată oroarea ei!

Totuşi, încercă să reacţioneze. Nu trebuia să se lase doborâtă. Şi apoi, se gândea la Igor; el nu putea s-o abandoneze.

Da, el se gândea la ea. Această senzaţie, datorată probabil unui al şaselea simţ, îi dădu curaj.

În clipa aceea, intră o infirmieră. Era o fată tânără de vreo douăzeci de ani, o blondă cu ochii blânzi. îi zâmbi încurajator pacientei. Pentru prima oară, Carole simţi o oarecare simpatie. Îndrăzni să-i mărturisească fetei.

— Domnişoară, nici dumneata n-o să mă crezi dacă o să-ţi spun că.

Dar infirmiera o întrerupse şi-şi puse un deget pe buze. Apoi, aplecând capul, murmură:

— Curaj! Cineva se gândeşte la dumneavoastră.

Îi luă mâna Carolei şi-i spuse dintr-o suflare:

— Să faceţi ce vi se va spune. Este absolut necesar! Eu mă voi întoarce curând.

Ieşi, zicând cu voce tare, ca să fie auzită:

— Da, domnişoară, vă aduc imediat micul dejun.

Închise apoi uşa în urma ei. Imediat, parcă o rază de soare lumină mica celulă albă.

Carole nu mai era singură!

Ştia că cineva veghea asupra ei. Capitolul 11

Nathalie se întorsese la hotel *Royal* şi se încuiase în camera ei. Se întinse pe pat şi dădu drumul la televizor. Se transmitea un western. Urmări distrată sfârşitul filmului, cu un interes mai mult decât mediocru.

Deodată, pe micul ecran apăru crainicul pentru un buletin de ştiri. Vorbea în suedeză, limbă pe care ea n-o înţelegea, dar când văzu apărând fotografia Carolei, tresări şi, fără să înţeleagă prea bine despre ce era vorba, bănui că era ceva serios care o privea şi pe ea şi în care este amestecat Olaf.

I se făcu dintr-odată frică, o frică îngrozitoare care-i îngheţă sângele în vene. În ce bucluc voia Wesborg s-o amestece?

Trebuia să plece din Stockholm cât mai repede. dar ce păcat! Nu mai putea fi vorba să-l întâlnească pe Laurent Séguin diseară, aşa cum plănuise.

Nu mai avea decât un singur gând în minte: să fugă. să plece cât mai departe de Suedia! Ridică receptorul şi ceru aeroportul. Air-France nu avea niciun zbor înspre Paris până a doua zi. Se adresă succesiv mai multor companii aeriene, fără mai mult succes. În fine, la Lufthansa, i se spuse că ar putea obţine un loc pentru Köln, cu un Boeing 747 care, fiind în întârziere, făcea escală la miezul nopţii pe aeroportul suedez.

Fără să şovăie, îşi reţinu locul. din Germania, va lua un tren spre Paris.

În felul acesta îşi va pierde şi urma dacă Wesborg încerca să dea de ea.

Îşi adună hainele, închise repede valiza şi se hotărî să se ducă să-şi plătească nota.

În clipa când ieşi din lift ca să se ducă la recepţie, se ciocni de Laurent Séguin.

— Încă o întâmplare care ne aduce împreună, îi zise el zâmbind.

— Într-adevăr, bolborosi ea.

— Voi fi foarte fericit să te invit diseară la cină. Ştiu un restaurant foarte plăcut.

Ea îl întrerupse:

— Îţi mulţumesc, dar sunt obligată să mă întorc imediat la Paris.

— Ai primit vreun angajament?

Nathalie se tulbură în faţa privirii întrebătoare a industriaşului. Îi răspunse foarte repede:

— De fapt, tocmai mi-am dat seama că pretextul care mi s-a dat ca să fiu adusă aici nu este valabil. Acest impresar m-a minţit.

Luând de bune cuvintele lui Nathalie, Laurent spuse:

— O fată frumoasă este din păcate adeseori o pradă uşoară pentru indivizi fără scrupule. Pot să te ajut cumva? Să fac ceva pentru dumneata?

— Să mă ajuţi? repetă mecanic Nathalie.

— Da, poate că aş putea să te ajut cu ceva?

— Eşti foarte amabil. Dar nu ştiu ce caut eu la Stockholm. mă voi întoarce la Paris.

— Voi fi şi eu acolo spre sfârşitul săptămânii. Să-mi dai adresa dumitale. Am putea să ne mai vedem.

— Oh, cu plăcere, zise ea spontan.

În timp ce vorbeau, traversară holul hotelului.

Deodată, Laurent o întrebă:

— Când vrei să pleci?

— Diseară.

Ea ezită o clipă, dar cum el o privea cu interes, îi mărturisi:

— Plec la noapte cu un avion al companiei Lufthansa, care merge la Köln şi, de acolo, voi lua un tren spre Paris.

— De ce pleci atât de repede?

El o prinse de mână, apoi continuă:

— Este ceva care te supără. sau te sperie.

Glasul lui Laurent era cald; ea îşi cufundă privirea în ochii lui.

— Vrei să ştii adevărul?

— Aş vrea să te ajut, dacă se poate.

— Atunci, află că bărbatul care m-a adus aici mă sperie. Nu vreau să-l mai văd. Vreau să plec foarte repede, pentru că el trebuie să vină mâine să mă vadă.

Se opriseră la capătul unui culoar, într-un fel de rotondă care-i izola de circulaţia din hol. Laurent se încruntase.

— Nathalie. îi pronunţase numele cu o notă de tandreţe. Văd că eşti foarte nefericită. Presimt că ceva nu este în regulă. Te simt tristă şi în pragul disperării. Eu nu sunt pentru tine decât un necunoscut şi totuşi, aş fi fericit dacă mi-ai acorda încrederea.

În loc de orice răspuns, ea îşi plecă uşor capul, în

timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Simţi că este gata să izbucnească în plâns. Oftă adânc şi răspunse:

— Tot ce mi se întâmplă este din vina mea. Numai din vina mea. Nu merit să-ţi fie milă de mine.

Aruncă o privire spre ceas şi continuă:

— Trebuie să-mi achit nota de plată şi să plec din acest hotel cât de repede cu putinţă.

— Este abia ora patru după-amiază, ce vei face până la miezul nopţii?

— Nu ştiu.

— Am să-ţi propun ceva.

— Ce?

— Voi rămâne cu tine. am să te duc să cinăm şi te voi conduce la aeroport.

— Oh, ai face asta pentru mine?

Ea îl privea cu recunoştinţă.

— Desigur. Mi se pare că, dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, eşti foarte speriată. Ţi-am spus adineauri că vreau să te ajut. Accepţi?

— Nu ştiu cum să-ţi spun ceea ce simt. Îmi dai atâta curaj.

— Haide, nu mai plânge.

Într-adevăr, pe obrajii ei se rostogoleau lacrimi. El continuă:

— Du-te la recepţie şi roagă să-ţi coboare bagajele. Am închiriat un Opel alb; mă duc să-l iau şi te aştept în faţa intrării hotelului.

Zece minute mai târziu, un băiat încărcase cele două valize ale lui Nathalie în portbagajul maşinii lui Laurent Séguin.

Când maşina se îndepărtă pe bulevardul larg, fata avu senzaţia că reînvie. Aerul pe care-l respira i se păru dintr-odată mult mai proaspăt. Cum buzele ei schiţară un zâmbet, industriaşul, care o observase, remarcă:

— Sunt fericit să te văd mai relaxată. Ce ai zice să mergem să bem un ceai într-una din cofetăriile ce se află pe cheiurile acestor fermecătoare insule ale capitalei?

— Cu multă plăcere.

— Mai înainte însă, vom trece pe la marile magazine Nordiska Kompaniet, pentru că vreau să-ţi ofer o amintire a întâlnirii noastre.

Generozitatea pe care i-o arăta acest necunoscut o stupefie şi o mişcă profund. Reuşi să bolborosească:

— Eşti prea drăguţ, dar n-am niciun motiv ca să accept acest cadou!

Până acum, Nathalie nu avusese niciodată prea multe scrupule. Singurul ei scop în viaţă fusese dorinţa nebună de a avea mulţi bani ca să ducă o viaţă luxoasă, şi iată că, brusc, o schimbare neaşteptată se produsese.

Aventura periculoasă în care, din lăcomie, acceptase să-l urmeze pe Wesborg, îi deschisese ochii.

În ciuda protestelor ei, Laurent o conduse aproape cu forţa în marele şi luxosul magazin. Degeaba îi spunea ea că nu vrea nimic, el îi cumpără totuşi o mică poşetă din piele de crocodil, cu o agendă asortată.

— În asta vei nota adresa şi numărul meu de telefon. În mai puţin de o săptămână, ne vom întâlni la Paris şi sper că, luna viitoare, vei veni să-ţi petreci un sfârşit de săptămână la proprietatea mea din împrejurimile Lyon-ului.

Nathalie nu ştia ce să mai spună, într-atât avea acum un sentiment necunoscut ei. Laurent vru s-o conducă pe o terasă care domina Stockholmul. Apoi coborâră ca să meargă să bea un ceai într-un loc deosebit de romantic. Se izolară undeva în fundul sălii. După ce chelneriţa le puse în faţă ciocolata caldă şi prăjiturile, şi când nu mai riscau să fie deranjaţi, Nathalie îl privi pe Laurent şi-i spuse cu gravitate:

— Nu merit atâta atenţie din partea ta.

— De ce?

— Pentru că eu nu sunt o fată cumsecade.

— Ce înţelegi tu printr-o fată cumsecade?

— Ţi-am mai spus că sunt artistă, dar n-am găsit niciodată decât nişte slujbe de nimic, în turnee

neînsemnate. Evident, visam şi eu să fac teatru serios.

El păru mirat.

— Şi totuşi, impresarul tău te-a cazat la *Royal.*

— Nu este un impresar obişnuit.

Laurent făcu un gest de surprindere.

— Cum adică?

Ea îşi plecă privirea şi reluă:

— Este un bărbat care mi-a cerut să fiu dublura unei persoane cu care eu semăn foarte bine. Este ceva cu o poveste de moştenire, care mi se pare mai mult decât suspectă. Bărbatul acesta, un baron suedez, mi-a oferit să se căsătorească cu mine, cu condiţia să împrumut personalitatea unei franţuzoaice căreia un unchi suedez i-a lăsat toate bunurile lui.

Îi povesti apoi lui Laurent cum Olaf îi ceruse să fure paşaportul Carolei. Îşi deschise poşeta şi i-l arătă.

— Vezi, aşadar, că-ţi spun adevărul.

Pe măsură ce ea îşi spunea povestea, chipul lui Laurent exprimă mai întâi uimire, apoi compasiune.

— Nathalie, mărturisindu-mi toate astea, tocmai mi-ai acordat încrederea ta totală. Aşa că, în ciuda părerii severe pe care o ai despre tine însăţi, eu cred exact contrariul: eşti o fată foarte cumsecade, din moment ce refuzi să devii complice la un act ce poate fi criminal. Vrei să fugi de acest bărbat, pentru că-ţi este teamă. Ai văzut la televizor portretul dublurii tale. Trebuie să aflăm ce i s-a întâmplat şi, dacă eşti sinceră şi curajoasă, de altfel, îţi voi fi alături, va trebui să mergem la poliţie.

— Şi dacă nu mă vor crede? Acest baron Wesborg pare o personalitate foarte importantă. Cât va cântări cuvântul meu împotriva cuvântului lui? Eu, o mică figurantă, care am acceptat să vin aici pentru bani. S-ar putea crede că fac toate astea din răzbunare, pentru că am fost păcălită, de exemplu.

— Să nu crezi asta, Nathalie. Şi eu sunt străin aici, dar în Franţa sunt cunoscut ca un om cinstit, şi mărturia mea o va susţine pe a ta. Te iau sub protecţia mea. Nu mai

tremura aşa! N-am să te părăsesc.

Îi zâmbi şi palma lui mare de sportiv îi strânse braţul. Încurajată, ea murmură:

— Dacă aşa crezi. Alături de tine, am impresia că într-adevăr nu trebuie să mă mai tem de nimic.

— Îţi mulţumesc că ai încredere în mine.

Se aplecă şi o sărută uşor pe frunte.

— Vezi, Nathalie. Ai visat să ai o viaţă uşoară, dar tocmai mi-ai dovedit că eşti şi foarte curajoasă, făcându-mi aceste mărturisiri. Nu numai că eşti frumoasă, dar sinceritatea ta mă impresionează. Poate că eu am sufletul unui câine credincios, dar vreau să te salvez şi să te ajut să duci o viaţă normală. Eu ador să locuiesc la ţară; poate că şi ţie îţi place? îmi petrec jumătate din săptămână pe proprietatea mea de la ţară. Aşa cum ţi-am mai propus, vei veni poate să-ţi petreci un weekend acolo şi, dacă o să-ţi placă, Dumnezeule. poate că vei accepta să rămâi de tot şi să-ţi împarţi viaţa cu un celibatar care până astăzi refuza ideea căsătoriei.

Nathalie îşi împreună mâinile, le strânse cu putere şi păli.

— Vrei să spui că.

— Îmi placi la nebunie. Este pentru prima oară când simt aşa ceva! Am treizeci şi cinci de ani şi cred că a sosit timpul să-mi întemeiez o familie. Îţi plac copiii?

Atunci, dintr-odată, Nathalie izbucni în plâns. El îşi trecu braţul pe după umerii ei.

— Draga mea, te-am făcut să plângi?

Ea bolborosi:

— Nu-mi vine să cred că vorbeşti serios. Mi se pare imposibil. Este un vis atât de nebunesc, atât de minunat.

— Nathalie, draga mea, n-aş avea cruzimea să spun lucruri pe care nu le gândesc. Dar, să nu mai întârziem, datoria ne cheamă. Este vorba să salvăm viaţa unei nevinovate. După aceea, vom avea tot timpul să vorbim despre viitorul nostru. Dar, înainte să anunţăm poliţia, vreau să mă sfătuiesc cu un prieten de-al meu care este

consilier de stat.

Laurent Séguin avea afaceri importante cu mătase în Suedia şi avea legături strânse cu industriaşi locali şi mari magazine suedeze, dar cunoştea şi numeroase personalităţi.

De îndată ce se urcă în maşină, se îndreptă către prietenul său, consilierul de stat. Avu norocul să-l găsească acasă când, însoţit de Nathalie, se prezentă la domiciliul acestuia, o clădire foarte frumoasă care se înălţa într-un cartier rezidenţial numit Gardet.

Nathalie era pradă unei vii îngrijorări, când un servitor stilat îi invită pe oaspeţi să intre pe uşa înaltă care dădea într-un imens birou, mobilat foarte sobru. Stăpânul casei, Yan Borgden, era un bărbat de vreo cincizeci de ani, foarte înalt, foarte blond, cu o faţă deschisă; era adevăratul tip nordic.

Îi strânse cu simpatie mâna franţuzoaicei, exclamând:

— Ce vânt bun vă aduce la mine?

— Este mai degrabă o furtună, răspunse Laurent.

Apoi, întorcându-se spre Nathalie, o prezentă prietenului său, după care-i făcu o relatare a incredibilei aventuri a fetei.

Borgden îl ascultă cu maximă atenţie, apoi spuse:

— Ştiaţi că domnişoara Chantereine, care a moştenit una dintre cele mai mari averi din ţara noastră, este considerată a nu fi în deplinătatea facultăţilor sale mentale? Trebuia să fie internată într-o clinică particulară, când a evadat din maşina psihiatrului, împingându-l pe şofer sub roţile unui camion. Am auzit această informaţie la televizor. Poliţia o caută peste tot pe această nefericită.

— Se pare că eşti la curent cu faptele, zise Laurent, mirat.

— Într-adevăr, pentru că prietenul meu cel mai bun, contele Alkenberg, tocmai mi-a telefonat ca să-mi ceară ajutorul în această afacere. Este foarte îndrăgostit de domnişoara Chantereine şi vrea să se căsătorească cu ea.

— Incredibilă coincidenţă! făcu Laurent.

— Poţi s-o mai spui o dată! Alkenberg afirmă că este vorba despre o internare abuzivă care a fost pusă la cale de un anume Olaf Wesborg, bărbatul care te-a contactat la Paris, domnişoară Roux, şi care după tot ceea ce mi-aţi spus, este gata să înfăptuiască o nelegiuire îngrozitoare. De altfel, voi telefona imediat unde trebuie. Înainte să contactăm poliţia, va trebui să avem chiar aici o întrunire ca să hotărâm car este cel mai bun mod de a acţiona.

În timp ce-şi termina fraza, ridică receptorul de pe birou şi formă numărul lui Igor.

Îl obţinu imediat pe acesta la capătul firului.

— Dragul meu Igor. Vino imediat până la mine. Este aici o persoană care ţi-ar fi foarte folositoare şi care ar putea să dovedească faptul că Olaf Wesborg este o canalie mârşavă. Epilog

— Cum te mai simţi în dimineaţa asta?

Vocea morocănoasă a doctorului o trezi brusc pe Carole.

Se ridică în pat, văzu decorul din jurul ei şi-i trebuiră câteva secunde să realizeze că se află în rezerva unui sanatoriu.

— Cum te simţi? repetă doctorul.

— Foarte bine, mulţumesc.

Încercă să zâmbească.

— Ah, văd că începem să devenim rezonabili!

Se apropie de ea, îi luă mâna ca să-i ia pulsul „bolnavei”, îi spuse câteva cuvinte infirmierei care-l însoţea, şi ieşi.

Carole rămase singură în această încăpere ce semăna cu o celulă. Se ridică din pat, îşi făcu toaleta, se îmbrăcă. O altă infirmieră îmbrăcată în gri intră aducând o tavă pe care erau două tartine cu unt şi un ceai prost.

Degeaba încercă fata să discute cu infirmiera. Aceasta se prefăcea că nu înţelege şi nu-i răspunse.

În ciuda optimismului ei, pe măsură ce trecea timpul, Carole se simţea din nou cuprinsă de descurajare. Abia

spre mijlocul după-amiezii, tânăra infirmieră care-l însoţise pe doctor, apăru din nou. Fără să spună un cuvânt, îi strecură Carolei un plic şi ieşi imediat. Pe hârtia albă a plicului nu era scris niciun nume. Fata rupse cu febrilitate plicul şi citi mesajul.

Bucuria pe care o resimţi fu atât de violentă încât crezu că inima va înceta să-i mai bată. Erau doar câteva rânduri de la Igor.

Citi:

„Nu încerca nimic. Supune-te. Chiar de mâine, vei fi din nou la Stockholm. Fac tot ce pot şi mă gândesc la tine”.

Abia terminase de citit, că auzi paşi pe coridor. îmăpturi repede hârtia şi o ascunse sub pernă.

Aproape imediat, uşa se deschise şi apăru profesorul Malmöor. Acesta remarcă imediat tulburarea fetei.

Cu o voce aspră, îi strigă:

— Dă-mi biletul pe care ţi l-a dat infirmiera!

Carole păli şi bâigui:

— Nu înţeleg.

El repetă fraza, întinzând mâna spre ea.

— Dă-mi biletul acela!

Ea încercă să nege, dar vocea ei era lipsită de convingere. De altfel, doctorul, fără s-o mai asculte, aruncă o privire circulară prin încăpere. Fără îndoială că-şi dădu seama că în afară de pat, nu mai putea exista o altă ascunzătoare. Cu inima strânsă, Carole îl văzu ridicând cu un gest brusc cuvertura şi perna. Hârtia alunecă jos. Fără un cuvânt, el o ridică şi o citi.

Chipul îi încremeni. Ridică ochii spre Carole care, mai mult moartă decât vie, se aştepta la o explozie de furie.

I se păru că zăreşte în ochii palizi ai doctorului o licărire ucigaşă, dar acesta se abţinu şi ieşi fără un cuvânt, trântind uşa în urma lui.

Incidentul acesta se petrecuse atât de repede încât Carole avea senzaţia că primise o lovitură în stomac. Aşadar, tot planul contelui Alkenberg se va prăbuşi fără

îndoială.

O cuprinse o groază cumplită. Acum, duşmanii săi cu siguranţă că nu se vor da în lături de la nimic ca să se debaraseze de ea.

Nu-i trebui mult până să aibă certitudinea că nu se înşelase. Paşi repezi se auziră de cealaltă parte a uşii. Cheia se răsuci în broască şi un infirmier, un bărbat cu înfăţişare fioroasă şi cu o statură de atlet, cu craniul complet ras, apăru în prag.

— Vino! îi ordonă el.

O împinse cu brutalitate înainte, în timp ce o infirmieră care se ţinea mai la o parte, îi aruncă pe umeri o pelerină de molton. Pe Carole puse stăpânire o spaimă teribilă. Reuşi să strige:

— Unde mă duceţi?

Dar cei doi răpitori ai săi nu-i răspunseră. Merseră pe un coridor alb care dădea într-o curte pătrată. O ploaie fină udase pământul. În faţa unui garaj, Carole văzu o maşină de ambulanţă oprită la câţiva metri. Aşadar, văzându-i ascunzătoarea descoperită, Malmöor nu şovăia s-o expedieze într-o direcţie necunoscută.

Pentru Carole, a urca în această maşină era sfârşitul tuturor speranţelor ei.

Îşi dădu seama că trebuia, cu orice preţ, să întârzie această clipă. Se întoarse spre infirmieră şi-i spuse:

— Unde a pus profesorul Malmöor banii pe care i-am avut în poşetă? Aş fi vrut să vă dau amândurora o atenţie.

Cuvinte magice! Imediat, cei doi însoţitori ai ei schimbară o privire şi infirmiera sugeră:

— Probabil că poşeta v-a fost dusă la vestiar. Aş putea să mă duc s-o caut.

— M-aş bucura foarte mult s-o primesc.

În timp ce femeia aceasta cu părul cărunt sub boneta albă se îndepărta, atitudinea infirmierului se schimbă complet. Plin de solicitudine, o întrebă:

— Nu vă este frig?

Ea îi răspunse:

— Dacă înţeleg eu bine, sunt trimisă într-un alt sanatoriu?

El ridică sprâncenele şi-i răspunse pe un ton mai îngăduitor:

— Cred că vă duce la Nyköping. Dar nu sunt sigur. Veţi fi, de altfel, mai bine ca aici.

Atunci, jucând totul pe o carte, Carole îi spuse:

— Vrei să câştigi cinci mii de coroane?

Ochii bărbatului licăriră lacomi. Ea adăugă:

— Eu am moştenit o mare avere şi, ca să pună mâna pe ea, rudele mele vor să mă declare nebună. Am prieteni puternici, printre care şi contele Alkenberg, care până la urmă mă vor elibera. Dacă mă ajuţi să scap de aici, îţi voi da suma pe care ţi-am promis-o.

Bărbatul nu-i răspunse imediat. Era evident că se gândea profund. În afară de asta, probabil că mulţi bolnavi spuneau asemenea lucruri. Totuşi, privind-o pe Carole, el trebuie să-şi fi dat seama că ea spune adevărul, pentru că, vorbind încet, spuse:

— De acord. Eu trebuie să vă însoţesc în ambulanţă.

Apoi tăcu, pentru că tocmai apăruse infirmiera fluturând poşeta Carolei. Aceasta scoase o monedă de zece coroane şi i-o dădu.

În aceeaşi clipă, şoferul ambulanţei traversă curtea şi se urcă pe scaunul lui. Supusă, Carole îl urmă pe infirmier şi se aşeză lângă el în maşină.

Şoferul puse maşina în mişcare, dar când să accelereze, se auzi vocea profesorului Malmöor:

— Opreşte!

Acesta venea în grabă spre ei.

Preţ de o clipă, Carole se întrebă dacă nu cumva o va escorta chiar el până la Nykoping. În acest caz, toate planurile ei de evadare se vor prăbuşi. Dar nu fusese decât o alarmă falsă. Profesorul îi dădu şoferului un bilet şi unele instrucţiuni pe care Carole nu le înţelese.

Cinci minute mai târziu, maşina ieşea din parcul clinicii. Începea să se însereze. Deja la marginea pădurii

apăruse ceaţa. Infirmierul se aplecă înspre pacienta lui şi-i spuse în şoaptă:

— Curând vă voi face semn, şi veţi simula un leşin.

Ce uşurare! Carole nu mai era singură, avea un aliat.

Continuară să meargă în tăcere. Deodată, infirmierul o strânse de mână. Ea înţelese că venise momentul. Scoase un geamăt sfâşietor şi-şi dădu capul pe şapte.

Atunci, însoţitorul ei bătu cu putere în geamul care-l despărţea de şofer şi-i dădu acestuia ordin să oprească.

— Ia sărurile din trusa de urgenţă! Bolnava şi-a pierdut cunoştinţa!

În timp ce şoferul sări jos, infirmierul coborî şi el, ca pentru a-şi ajuta colegul să scoată din maşină trusa de urgenţă.

Şoferul tocmai pusese cutia de metal pe marginea şoselei, când infirmierul, cu o mişcare rapidă, urcă pe scaunul din faţă şi porni maşina, fără să asculte strigătele colegului său, accelerând la maximum.

*

Maşina rula cu viteză.

Farurile puternice străpungeau tenebrele care păreau să-i învăluie.

Trebuia să cunoşti într-adevăr foarte bine regiunea şi şoseaua ca să circuli cu o asemenea viteză şi să nu te prăbuşeşti în prăpăstiile care apăreau uneori brusc la poalele muntelui, ca nişte guri ameninţătoare.

După câteva minute ale unei curse dezlănţuite, camioneta se opri brusc.

O altă maşină era aşezată de-a latul şoselei. Carole, care se aplecase să vadă, recunoscu cu stupoare maşina poliţiei suedeze cu însemnele specifice. Oare scăpase de torţionarii săi ca să cadă într-o altă capcană?

Infirmierul se întoarse spre ea. Faţa îi era lividă. Era probabil cuprins de o teribilă îndoială. Lăsându-se amăgit de mirajul banilor, nu devenise oare complicele unei criminale?

Dar deja ofiţerul de poliţie venea spre ambulanţă.

Instinctiv, Carole închise ochii, ca şi cum era iarăşi gata să leşine, de astă dată de-a binelea.

— Mergeţi la clinica profesorului Malmöor, din Nykoping, nu-i aşa?

Infirmierul înclină capul afirmativ. Poliţistul continuă:

— Bolnava pe care o transportaţi este o franţuzoaică, domnişoara Carole Chantereine?

— Într-adevăr, bolborosi omul, care era mai mult mort decât viu.

Carole îşi dădu seama că totul îi era potrivnic. Deschise ochii. Şi atunci, descoperi în spatele poliţiei o a doua maşină, pe care n-o văzuse până acum. Sângele îi alergă mai repede prin vene, pentru că tocmai îl recunoscuse pe contele Alkenberg.

În clipa aceea, nu mai văzu decât că Igor alerga spre ea şi-l auzi strigând-o cu o voce vibrând de emoţie:

— Carole!

Dintr-un salt, Carole fu pe şosea. El îi deschise braţele şi ea se prăbuşi la pieptul lui, neştiind dacă nu cumva trăia un vis imposibil; încă se îndoia de această realitate.

— Eşti chiar tu! Tu m-ai salvat!

Îşi dădu seama că, în sfârşit, coşmarul ei se terminase.

De altfel, contele îi spuse plin de emoţie:

— Tocmai am obţinut, în faţa martorilor, mărturia lui Olaf Wesborg. el s-a asociat complotului pus la cale de maiorul Randall şi de Ingrid Ronneby, cu scopul de a te declara nebună.

— Este înfiorător.

— Dar mai e ceva, şi mai rău.

— Ce?

— Cu siguranţă că punea la cale uciderea ta, pentru că a adus din Franţa o artistă care-ţi seamănă foarte bine, şi-şi propusese să se căsătorească cu ea care, de fapt, te-ar fi întruchipat pe tine.

— De unde ştii toate astea?

— Întâmplarea a făcut să le aflu. Îţi voi explica mai târziu.

— Dar Ingrid, era şi ea complice?

— Ea a fost cea care a intrat în camera ta în noaptea aceea şi ţi-a fluturat prin faţa ochilor pumnalul. În felul acesta, nenorociţii de ei, închizându-te într-un sanatoriu ca nebună, se gândeau că vor obţine tutela bunurilor tale. Am venit la sanatoriu cu poliţia, care consemnase deja declaraţiile lui Olaf, pentru a-i cere socoteală profesorului Malmöor şi a-l obliga să-ţi dea drumul imediat din sanatoriu. Dar când am ajuns, cel care s-a făcut complice cu aceşti criminali ne-a spus că tocmai te expediase cu o ambulanţă în altă parte. Am fost uşuraţi când v-am găsit.

Igor îi mai dădu şi alte amănunte. îi povesti cum, cu ajutorul unui prieten al său, consilier de stat, şi cu sprijinul lui Nathalie, fusese anunţată poliţia.

Carole însă nu mai auzea nimic. Nervii ei, întinşi la maximum de atâtea emoţii, cedară. Ar fi căzut, dacă Igor n-ar fi prins-o în braţe. Plângea în hohote la pieptul salvatorului său.

Dar, încetul cu încetul, lacrimile se potoliră şi o bucurie de nespus luă locul suferinţei. Ştia că de acum nu va mai fi singură şi că acela care tocmai o smulsese cu atâta generozitate din mâinile călăilor ei va fi pentru ea mai mult decât un prieten.

*

Din generozitate, Carole refuză să depună plângere împotriva celor care vruseseră să-i fure moştenirea. Fericirea care o cuprinsese o îndemna la indulgenţă.

Îi mulţumi lui Nathalie pentru intervenţia ei şi de asemeni, îşi ţinu promisiunea faţă de infirmierul care-i crezuse povestea.

*

Câteva săptămâni mai târziu, prietenii contelui Igor Alkenberg aflară cu stupoare că acela pe care-l consideraseră un celibatar convins se va căsători cu o fermecătoare franţuzoaică, întâlnită în împrejurări mai

mult decât romantice.

Logodna avu loc la castelul Strinberg, unde o petrecere magnifică adună la un loc cele mai mari nume ale Suediei.

Carole, mai încântătoare ca niciodată, reuşi s-o cunoască pe viitoarea ei soacră, întoarsă special pentru această petrecere de pe Coasta de Azur.

— Copila mea, îi spusese ea după ce şi ultimii invitaţi plecaseră, îmi pierdusem speranţa să-l mai văd vreodată pe fiul meu însurat. Tu ai făcut o minune. Şi pentru ca fericirea mea să fie deplină, eşti şi franţuzoaică, iar Franţa este cea de-a doua patrie a mea.

Cum tocmai în clipa aceea, Igor se apropie de cele două femei, contesa Alkenberg se retrase discret ca să-i lase pe cei doi logodnici într-o tandră intimitate.

— O îndrăgesc deja pe mama ta din tot sufletul, zise Carole ridicând spre cel pe care-l iubea ochii strălucind de tandreţe.

Igor o strânse cu dragoste la piept şi-i spuse:

— Iar eu, dragostea mea, te iubesc cum nu credeam vreodată că este posibil să iubeşti. Îţi datorez un miracol.

În clipa aceea, un valet aduse o telegramă ce venea de la Lyon.

Vă dorim din toată inima aceeaşi fericire ca a noastră.

Nathalie şi Laurent Séguin.

Carole zâmbi.

— Mă bucur pentru fata asta. A făcut o căsătorie minunată, pe care a meritat-o cu adevărat.

În micul salon decorat romantic, luminat de licăririle capricioase ale lumânărilor înfipte în sfeşnicele de argint, cei doi se gândeau din nou la momentele tragice care precedaseră acest fericit deznodământ.

O linişte impregnată de iubire îi învălui. Era preludiul contopirii a două inimi în faţa cărora se deschidea o viaţă plină de promisiuni şi de fericire.

Sfârşit